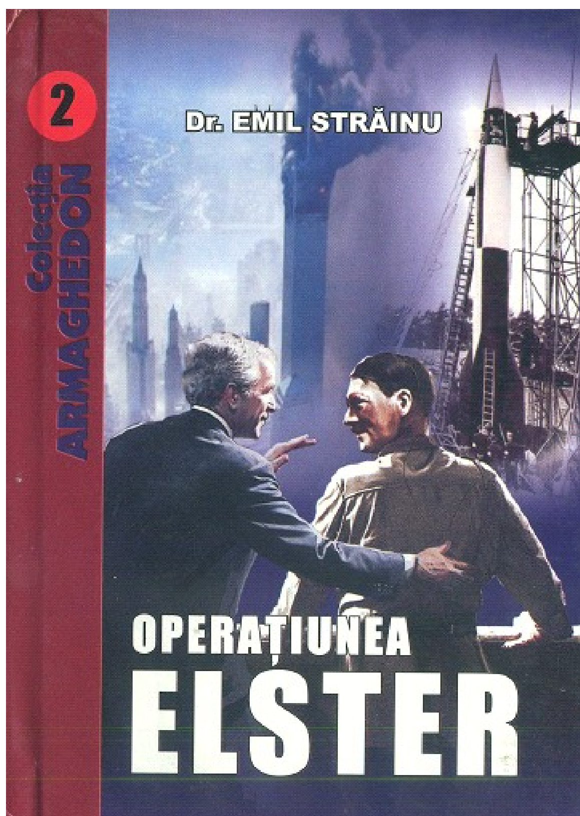

Dr. EMIL STRĂINU
OPERAŢIUNEA ELSTER

Capitolul I

Uluitoarea legătură dintre atentatul de la 11 septembrie 2001 şi armele de represalii ale lui Hitler

Despre atentatul terorist de la 11 septembrie 2001 s-au scris nenumărate cărţi şi studii, dar până în prezent nimeni nu a putut desluşi în detaliu mecanismul producerii lui.

Sau poate cum susţin adepţii *„teoriei conspiraţiei”* în acest caz poate că nici nu există interesul dezvăluirii, sau mai rău, aflării adevărului.

Aici, vom încerca să demonstrăm că tot ce s-a întâmplat atunci, a pomit de la un plan foarte vechi dar bine pus punct de către nazişti, actualizat de nişte grupuri sau cercuri de interese americane ce nu sunt străine de anume interese şi pus în practică de teroriştii arabi în cauză.

Când în Franţa în anul 2002 mass media a fost bulversată de dezvăluirile din lucrarea *L'Effroyable Imposture a lui Thierry Meyssam*, militarii şi istoricii şi-au adus aminte subit de faptul că „mama” rachetei de croazieră americane Cruise Missile cât şi a celei navale Tomahawk nu este altcineva decât arma de revanşă numărul 1 a lui Adolf Hitler, Vergeltungswaffe, racheta sau proiectilul robot cunoscut sub numele de V – 1!!

Tot acum vom vedea că atacul turnurilor gemene – World Trade Center – din New York nu este decât varianta holly woodiană a incendierii Reichstagului de către nazişti, petrecută la altă scară în 27 februarie 1933!

Şi tot acum veţi afla că cele două turnuri prăbușite au fost de fapt trei!

Să nu uităm că ipoteza cea mai plauzibilă privind lovirea unei aripi a clădirii Pentagonului în timpul atacului de la 11 septembrie, este susţinută de cei ce au demonstrat că cel mai posibil aceasta a fost lovită de o…rachetă de

croazieră şi nu de un aparat Boeing 757!

Dar mai sunt şi alte coincidenţe de-a dreptul stranii…

În 1986 aflându-mă în fostul URSS, la Leningrad, actualul Sankt-Petersburg, în timp ce vizitam muzeul **Ermitaj**, am asistat la prelegerea a doi istorici unul rus celălalt neamţ din fosta Republică Democrată Germană pe tema unei operaţiuni ultrasecrete desfăşurată de serviciile secrete naziste, operaţiune foarte puţin cunoscută nespecialiştilor şi publicului larg, dar cunoscută istoricilor militari sub numele de ***„Operaţiunea ELSTER”***.

La foarte mulţi ani de la această vizită, după evenimentele din 11 septembrie 2001 din America am înţeles imediat legătura dintre acţiunea teroristă ce lovise SUA şi „uitata” sau poate „ascunsa” – „Operaţiune ELSTER”.

Dar probabil că vă veţi întreba ce legătură există între ele şi de ce operaţiunea nazistă ce ţinea demult de istoria militară fusese totuşi păstrată la secret…

Dincolo de ce avea să se întâmple în 2001, Operaţiunea ELSTER sau „Gaiţa”, avea să fie în primul rând cea de la care va porni crearea flotelor de submarine armate cu…rachete balistice cu focos clasic, NBC, sau nuclear de mai târziu, ce continuă să patruleze şi astăzi pe mările şi oceanele lumii.

Dar, pentru a înţelege faptele trebuie să începem cu începutul acestui adevărat amalgam de fapte şi întâmplări, unele insolite altele tragice şi cu adevărat eroice. Deci…

Impetuoasa ofensivă germană se oprise la kilometrul 41 de Moscova. Eşecul de la Slalingrad şi tot mai desele lovituri pe care armata roşie le dădea maşinii de război hitleriste puseseră pe gânduri conducerea de la Berlin.

De fapt, nici pe alte fronturi trupele axei Berlin-Roma-Tokio nu cunoşteau decât înfrângeri consecutive. Intrarea

SUA în război şi iminenţa debarcării aliate, dădeau frisoane generalilor germani.

Mai pe scurt Blitzkrieg-ul (războiul fulger, în viziunea conducerii naziste) se cam încheiase.

Singurul care părea calm şi condus parcă de un vis profetic era Adolf Hitler care nu se îndoia niciun moment de victoria Reich-ului nazist.

Şi acum ca şi atunci întrebarea care se punea era una şi aceeaşi: Totuşi pe ce se baza Fuhrerul?!

Analize minuţioase desfăşurate pe perioada a zeci de ani după înfrângerea nazismului au relevat faptul că cel puţin în parte paranoicul dictator avea oarecum dreptate.

Încă cu mult timp înainte de începerea războiului, militarizarea Germaniei şi mobilizarea celor mai luminate minţi din domeniul ştiinţei, creaseră în secret sau urmau să realizeze în scurt timp un întreg arsenal de arme secrete cu mare impact pe câmpul de luptă ce aveau să dea multă bătaie de cap aliaţilor.

La zeci de ani de la terminarea războiului multe din aceste proiecte erau analizate şi perfecţionate. Şi acum, la început de secol XXI, încă mai constituie enigme tehnologice.

În paranteză fie spus, nu trebuie uitat că programul de dezvoltare a rachetelor naziste va fi punctul de plecare al programelor spaţiale ce va permite lansarea primului satelit artificial al Pământului, ieşirea primului om în cosmos şi succesul programului spaţial american ce a dus omul pe Lună.

Succesele după război ale cosmonauticii sovietice şi ale astronauticii americane sunt de neconceput fără aportul savanţilor germani, deşi şi ruşii aveau înaintaşi în domeniu ca Frederick Ţander, Ţiolkovschi şi Serghei P. Korolev, iar americanii pe celebrul savant Goddard.

Pentru că în esenţă este vorba de progresul ştiinţific al umanităţii amintim că românii au dat personalităţi marcante în dezvoltarea tehnicii spaţiale cum au fost: Conraad Hass (prima rachetă în trei trepte – Sibiu sec XVI) Gogu Constantinescu (creatorul sonicităţii), George Botezatu (calculul traiectoriilor zborului spre Lună), Henri Coandă (inventatorul primului avion cu reacţie), Hermann Oberth (fundamentarea zborului interplanetar), Nicolae Văideanu (inventatorul Udovilului şi a numeroase tipuri de rachete, motoare şi camere de ardere pentru rachete), fără de care actualele succese în domeniul explorării spaţiului cosmic ar fi de neconceput.

Cum spuneam mai sus, Hitler avea încredere în cercetătorii militari germani ce-i promiseseră chiar o armă

pe care el o numea „arma finală” şi cu ajutorul căreia ar fi putut îngenunchea orice adversar.

Este cunoscut faptul că în unul din discursurile sale el şi-a amenin(at duşmanii cu această armă (pe care o credea de neînvins) şi a cerut iertare Domnului pentru momentul când va fi nevoit să o folosească.

Şi atunci, ca şi după război, mulţi au crezut că Hitler se referea la experienţele pe care le făceau savanţii germani în domeniul armelor nucleare.

Dar abia după anul 2000 englezii şi americanii au recunoscut că cercetările germane în domeniul nuclear erau mult mai avansate decât ceea ce se recunoscuse până la acea dată. Documentele ca şi mărturiile dezvăluite cu acest prilej, arătau că cercetările în domeniul nuclear al savanţilor germani erau deosebit de dezvoltate.

Aceştia făcuseră experienţe pe viu privind proprietăţile radiaţiilor radioactive pe grupuri de prizonieri ruşi. După ce se studiau efectele bolilor de radiaţie aceşti adevăraţi cobai umani erau executaţi şi incineraţi, iar locul de desfăşurare al experienţelor mutat într-o altă zonă.

Numai lipsa de cooperare a unor mari genii ale fizicii, ale acelui timp cât şi loviturile necruţătoare pe care aliaţii le dădeau uzinelor de apă grea şi celorlalte instalaţii de cercetare nucleare naziste au dus la încetinirea şi ineficienta programului realizării unei bombe nucleare naziste.

Hitler iniţiat în ştiinţele secrete şi ocultism nu lăsa nicio portiţă neexplorată în scopul realizării visului său de stăpânire a lumii, vis pentru care avea nevoie de aceste arme secrete.

Intrarea SUA în război schimbase profund raportul de forţe şi crea mari probleme planurilor lui Hitler. După

renunţarea la Operaţiunea „Leul de mare” ce se încercase a se realiza împotriva Angliei, Hitler dorea dacă s-ar fi putut ca SUA să fie scoase din luptă printr-o singură lovitură.

Din păcate savanţii săi încă nu-i furnizaseră acea armă care să permită printr-o lovitură neutralizarea SUA.

Există documente potrivit cărora, la un moment dat Hitler a avut o importantă consfătuire cu un grup restrâns de colaboratori cărora le-a cerut scoaterea SUA din război până ce armata nazistă „va controla întreaga Europă”.

Se pare că în final nu s-a ajuns la nicio soluţie dar, Himmler i-a amintit lui Hitler de succesele obţinute în ultimul timp de generalul Dornberger, şi Wernher von Braun6.

Himmler i-a explicat lui Hitler că pentru a dezorganiza SUA nu „trebuie lovite decât principalele aglomerări urbane ale acestei ţări”, de „cow-boy” şi „play-boy” şi asta ar fi fost suficient pentru a demonstra puterea militară a Germaniei.

Fuhrer-ul a fost de acord în esenţă cu ideea, dar a obiectat că avioanele lui Herman Goring nu vor putea atinge niciodată ţărmurile continentului American.

Era vorba de un impediment pur tehnic. Raza de acţiune a bombardierelor naziste era mult prea mică pentru a putea lovi oraşele ţintă americane. De întoarcere la bază, oricum nici nu mai putea fi vorba.

Himmler a insistat spunând că nu va fi folosită aviaţia ci vor fi folosite rachetele cu rază mare de acţiune. În principiu, Hitler a fost de acord şi i-a cerut lui Himmler ca împreună cu Speer şi generalul Dornberger să studieze problema folosirii rachetelor pentru lovirea teritoriului SUA, să întocmească un plan, să analizeze şansele de reuşită şi în cel mai scurt timp să îl prezinte. L-a întâlnirea pe care

Himmler a avut-o ulterior cu specialiştii în rachete nazişti, acesta şi-a dat seama că făcuse o propunere foarte riscantă şi neacoperită în practică, deoarece conform specialiştilor în domeniu nicio rachetă germană nu avea o rază de acţiune atât de mare, fapt la care se adăuga şi inconvenientul că şi în condiţiile realizării bălaii eficace a rachetei, precizia ar fi fost nesemnificativă.

Conform unor documente de arhivă, Himmler împreună cu generalul Donberger7 a creat un colectiv de cercetători militari care să rezolve această problemă deoarece trebuia nu numai onorata promisiunea făcută Fuhrer-lui, dar trebuia găsită şi o soluţie prin care SUA cel puţin „momentan” trebuia scoasă din război sau dacă acest lucru era de nerealizal, măcar conducerea americană şi populaţia trebuiau aduse într-o stare de panică.

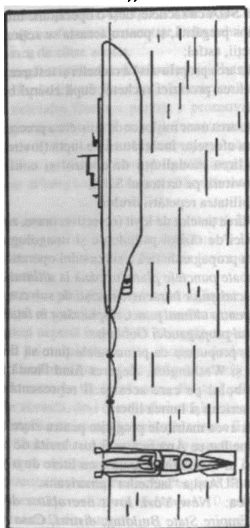
Specialiştii militari germani creaseră şi experimentaseră o gamă largă, de aproximativ 20 de rachete cu diferite destinaţii, dar din care numai câteva vor intra în producţie de serie şi vor fi folosite efectiv pe câmpul de luptă.

Cele mai cunoscute şi eficiente au fost: racheta sau proiectilul robot V1, supranumit şi arma de revanşă Nr. 1 şi racheta stratosferică V2 sau arma de revanşă Nr.2, ce vor face zile negre aviaţiei engleze şi populaţiei Londrei.

Este adevărat că pe planşetă exista şi proiectul celei ce ar fi trebuit să fie prima rachetă intercontinentală numită A-10, dar posibilităţile industriei Germane de război, grav afectată de bombardamentele aliaţilor nu a mai permis realizarea ei în practică. Aici este momentul în care din impasul creat grupul de coordonare subordonat lui Himmler, ce pregătea lovirea Americii a găsit o soluţie de compromis.

Este momentul a ceea ce istoria va numi naşterea Operaţiunii Elster.

După cum arătam mai sus, specialiştii în rachete germani vor realiza proiectul primei rachete intercontinentale ce va primi numele de cod A-10 şi supranumită „Racheta americană”.

Lovirea SUA cu rachete, deşi o operaţiune ultrasecretă era minuţios pregătită, şi pentru aceasta se acţiona în mai multe direcţii, astfel:

1. Realizarea propriu-zisă a rachetei şi testarea acesteia:

2. Stabilirea preciziei rachetei după zborul balistic în stratosfera;

3. Realizarea unor mijloace de creştere a preciziei tirului şi estimarea efectelor încărcăturii de luptă (lovire);

4. Stabilirea modalităţii de control şi confirmare a efectelor loviturii pe teritoriul SUA;

5. Posibilitatea repetării tirului;

6. Stabilirea ţintelor de lovit (obiective, oraşe, zone,

etc);

7. Tehnici de război psihologic şi imagologic pentru exploatarea propagandistică a succesului operaţiunii;

Dacă toate punctele planului până la ultimul intrau în sarcina specialiştilor în rachete nazişti de sub comanda lui Himmler, pentru ultimul punct, răspunzător în faţa lui Hitler era ministrul propagandei Gobbels.

Gobbels propusese ca principalele ţinte să fie oraşele New York şi Washington, alegerea fiind făcută mai ales pentru simbolul pe care acestea îl reprezentau pentru poporul american și lumea liberă.

Gobbels avea matriţele pregătite pentru ziarele care ar fi apărut imediat ce America ar fi fost lovită de rachetele germane şi ar fi trebuit să anunţe cu litere de o şchioapă pedepsirea SUA şi a „lacheilor" americani.

Titluri ca: New-York lovit necruţător de armele germane; Empire State Building, distrus. Casa Albă sau

Statuia Libertăţii distruse. America în stare de şoc. Americanii sunt panicaţi, etc fuseseră prezentate Fuhrerului şi aprobate cu entuziasm de către acesta.

Erau pregătite milioane de manifeste şi fluturaşi care ar fi trebuit răspândiţi atât în oraşele americane lovite cât şi pe toate celelalte fronturi pentru a promova „victoria armelor germane". Dacă ceva a funcţionat perfect în Operaţiunea Elster, atunci se poate spune că maşina de propagandă a lui Gobbels era pregătită ireproşabil fiind făcute chiar şi înregistrări ce urmau să fie difuzate de radioul german.

Deşi la începutul anului 1943 se renunţă la realizarea fizică propriu zisă şi testarea rachetei A-10, în mod surprinzător nu se renunţă la planul de lovire cu rachete a

teritoriului SUA.

Între timp specialiştii germani găsesc soluţia de îmbunătăţire a preciziei de tir a rachetelor realizând o metodă (deşi nepusă în practică în luptă) ce va conduce la realizarea primului sistem de dirijare de la distanţă a rachetelor care mai este folosit chiar şi astăzi!

Metoda avea la bază folosirea dirijării prin comenzi radio. Dar aceasta, deşi foarte eficientă în teren avea şi un neajuns: implica existenţa în teritoriul vizat a fi lovit a unor agenţi ce dispuneau de aparatură ce le permitea să dirijeze rachetele spre obiectivele de lovit (ţintă).

În prezenta lucrare prezentăm o piesă foarte rară şi anume schema de realizare a rachetei A-10, prima rachetă intercontinentală din istorie.

Renunţându-se la proiectul A-10 dar având permanent presiunea promisiunii făcute lui Hitler de a lovi America, specialiştii colectivului condus de Himmler au găsit o soluţie de compromis ce a fost adoptată de Fuhrer imediat.

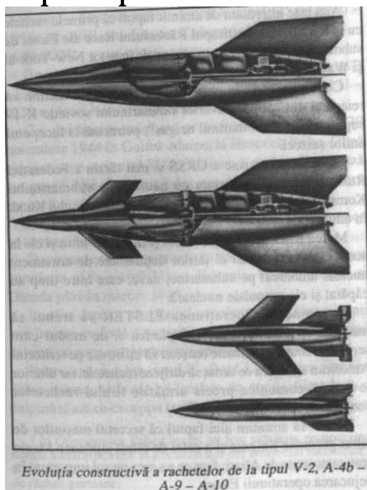
În esenţă, în urma studiilor s-a revenit tot la folosirea rachetelor de tipul V-2 /A-4 dar care, pentru a li se compensa lipsa „bătăii eficace a tirului”, erau duse de submarienele germane pe platforme remorcate în Oceanul Atlantic la o distanţă suficientă pentru ca după lansare să poată lovi teritoriul SUA.

Prezentăm în această lucrare schema de lansare a rachetei balistice stratosferice V-2/A-4 aşa cum era ea văzută de specialiştii germani în 1943.

Acesta poate fi considerat momentul apariţiei submarinelor dotate cu rachete balistice, realizare care va continua şi se va perfecţiona neîntrerupt până în prezent şi care va rămâne mult timp de acum încolo o armă de temut.

Istoricul est german de care vorbeam la începutul lucrării, a prezentat atunci un material bogat ilustrat din care reieşea că SUA şi URSS au fost după încetarea ostilităţilor principalele beneficiare ale cercetărilor germane atât din domeniul rachetelor balistice cât şi din domeniul submarinelor, ei preluând ideile novatoare ale specialiştilor germani pe care le-au dezvoltat şi perfecţionat în practica ulterioară a realizărilor din domeniul acestor arme ofensive devenite între timp principalii vectori strategici.

După cel de-al Doilea Război Mondial, SUA şi URSS vor fi principalii promotori ai cursei înarmărilor nucleare

Evoluția constructivă a rachetelor de la tipul V-2, A-4b – A-9 – A-10

Între care un loc de primă mărime îl ocupă submarinele dotate cu rachete balistice cu focoase nucleare.

Aici este interesant de amintit faptul că primele rachete cu focos nuclear din timpul Războiului Rece ale Flotei de submarine a URSS aveau ca principale ţinte tot New-York-ul şi Washingtonul!

Condiţiile grele în care acţionau aceste submarine au reieşit şi din epopeea avariei submarinului sovietic K-19 supranumit şi „submarinul ucigaş”, petrecută la începutul

anilor şaizeci.

Flota de submarine a URSS şi mai târziu a Federaţiei Ruse se va mai confrunta cu naufragiile submarinului Komsomoleţ în anul 1986 şi respectiv a submarinului Kursk în anul 2001.

Marea Britanic Franţa, China şi India vor intra şi ele în acest club exclusivist al ţărilor deţinătoare de armament nuclear ambarcat pe submarine, nave, care între timp au căpătat şi ele propulsie nucleară.

Revenind la Operaţiunea ELSTER va trebui să menţionăm că succesul ei depindea şi de modul cum serviciile secrete germane reuşeau să infiltreze pe teritoriul American agentura ce urma să dirijeze rechetele, iar ulterior lovirii să comunice precis urmările tirului rachetelor conducerii hitleriste.

Merită să amintim aici faptul că secretul maşinilor de cifrat germane Enigma şi a celei de cifrat japoneze Magic erau cunoscute de Aliaţi, fapt ce va juca un rol important în dejucarea operaţiunii Elster.

Pentru executarea primei misiuni de dirijare a celor dintâi rachete ce urmau să lovească SUA. serviciul secret german (Abwehr) a ales doi agenţi: Erich Gimpel (25.03.1910 – 1996) şi William Curtis Colepaugh (25.03.1918 – 16.03.2005).

Operaţiunea Elster (”Magpie”, „coţofană” sau „Gaiţa”) a începui în portul german Kiel de unde submarinul U – 1230 a plecat într-o lungă călătorie spre SUA.

Cei doi agenţi au ajuns pe teritoriul american la 30 noiembrie 1944 în Golful Mâine, la Hancock Point. După ajungerea pe teritoriul SUA, William Colepaugh trădează (se predă FBI-ului), amândoi sunt arestaţi şi misiunea eşuează.

În acest moment visul lui Adolf Hitler de a lovi America se destramă pentru totdeauna.

Dar armele secrete germane în special V – 1 și V – 2 vor comtinua să lovească Marea Britanic. Franța, Belgia și Olanda până în martie 1945.

Imediat după ce zăngănitul armelor va înceta americanii vor începe în forță Operațiunea Paperclip – recuperarea savanților germani pentru programul” spațial American.

Interesant că submarinul U – Boot 1230 nu are aproape deloc istorie, aclivitățile derulate de acesta fiind încă o enigmă și azi cu excepția scufundării unui cargou canadian de 5458 tdw în apele Oceanului Atlantic și a transportului celor doi spioni pe continentul american ce l-au făcut celebru.

Se mai știe că a patrulat o foarte lungă perioadă de timp în Atlantic dar nu se cunoaște nimic despre misiunile sale. El era de tipul IXC – 40 și din 26 ianuarie 1944 a fost comandat de căpitanul locotenent Hans HiJbig.

La sfârșitul războiului a fost capturat de aliați și transferat la Loch Ryan în Scoția, Marea Britanic

Între 15martie 1943 când a fost lansat la apă la șantierul naval din Hamburg și până în 1945 la capturare nu a acționat decât în Oceanul Atlantic unde se pare că executa numai misiuni la cererea expresă a amintim Karl Donitz.

Operațiunea Elster are încă multe necunoscute și sunt menținute special se pare unele confuzii al căror scop este încă obscur ca acela potrivit căruia scopul operațiunii ar fi fost altul, și anume strângerea de dale despre proiectul Manhattan (realizarea primei bombe nucleare). Această ipoteză însă nu se susține.

Cert este că după o jumătate de secol ideea lovirii din aer a New York-ului şi implicit a Americii a avut un punct forte de inspiraţie.

Paralela între acţiunea teroristă de la 11 septembrie 2001 şi operaţiunea Elster din 1944 este perfectă, doar că epigonii operaţiunii naziste chiar au reuşit pentru moment să panicheze America spulberând pentru pentru totdeauna mitul invincibilităţii Americii!

CARACTERISTICILE TEHNICO-TACTICE ALE RACHETELOR TOMAHAWK

	Variante strategice			Varianta tactică
	BGM-109A (nucleară)	BGM-109 C	BGM-109 D	
Masa de start (kg)	1.450	1.500	1.500	1.205
Masa carburantului (kg)	550		550	135
Masa încărcăturii de luptă (kg)	123	120		454
Lungime (m)	6,25	6,25	6,25	6,25
Diametru (m)	0,53	0,53	0,53	0,53
Anvergura aripii (m)	2,62	2,62	2,62	2,62
Viteza de marş (Km/h)	885	885	885	885
Viteza maximă (km/h)	pînă la 1.200	pînă la 1.200	pînă la 1.200	pînă la 1.200
Bătaia (Km)	2.500	1.250	1.250	550
Sistemul de conducere şi dirijare	inerţial TERCOM	inerţial TERCOM,DSMAC	inerţial TERCOM,DSM AC	inerţial; activ prin radiolocaţie
Tipul încărcăturii de luptă	nucleară W-80 (200*)	semiblindată	în casete	explozivă

*) Echivalentul în trotil, kt

PARTEA a II-a

GENEZA ARMELOR SECRETE GERMANE9 (H)

Capitolul I

Englezii se conving de existenţa rachetei germane10

În martie 1943 un fapt banal puse în alertă serviciile de informaţii britanice. El urma să declanşeze una din cele mai sordide polemici ale războiului. Insuccesul suferit de Afrika Korps a permis capturarea a doi prizonieri de marcă,

generalii Cruwell şi von Thomas.

Cei doi colegi, capturaţi la interval de câteva luni, sărbătoriră cu bucurie revederea. Nu se putură abţine să nu evoce campania și, fireşte, să nu emită propria lor opinie asupra evenimentelor.

În cursul confidenţelor, von Thomas se arătă surprins că Londra nu fusese încă rasă de pe hartă de rachetele enorme ale căror planuri le văzuse odinioară într-o baracă militară în apropiere de Kummersdorf-Vesl. După toate probabilităţile ele trebuiau să fie curând operaţionale.

Fostul adjunct al lui Rommel preciza chiar colegului de captivitate că aceste arme redutabile erau capabile să zboare la 16 000 metri cu o viteză de mai multe mii de kilometri pe oră. Aceste destăinuiri imprudente, din care orice fanfaronadă părea exclusă, interesau la cel mai înalt grad serviciile de informaţii britanice, căci ele coincideau cu datele captate anterior.

Pentru a provoca această conversaţie, ofiţerii englezi nu s-au comportat întocmai unor „gentlemeni”. Avură „delicata atenţie” de a instala în încăperea unde se aflau cei doi înalţi prizonieri un minuscul microfon cuplat la magnetofon.

Această înregistrare de calitate foarte proastă – la data respectivă magnetofonul se afla încă în perioada copilăriei sale – încât fu totuşi considerată demnă de a fi luată în seamă.

Cinci zile mai târziu banda era remisă doctorului Frank, colaborator al lui R. V. Jones la Serviciul de informaţii al Ministerului Aerului. Jones, convins deja de existenţa rachetelor, se angaja de astă dată să informeze autorităţile de îndată ce obţineau un portret exact al armei.

Dar Serviciul de informaţii de la War Office nu-i împărtăşi opinia. Acesta aprecie ameninţarea prea gravă pentru a-i amâna expedierea. De asemenea, fu informat adjunctul şefului Statului major imperial, general de corp de armată Sir Archibald Nye. Acest expert în arme convenţionale era absolut neiniţiat în materie de rachete.

Pentru a remedia această carenţă apelă la doi savanţi, profesorul C. D. Ellis şi doctorul. A. D. Crow. Alegerea era bună, dar Serviciul de informaţii de la War Office, protejat de „Archie” Nye, comise o grea eroare. În loc să se mărginească în raportul său la o enumerare a informaţiilor pe care le deţinea începând din decembrie 1942, acesta anexă un apendice cu o descriere ipotetică a armei secrete germane, pornind de la indicaţiile primite.

Astfel, nota publicată la 11 aprilie atribuia rachetei naziste cu rază mare de acţiune o lungime de 29 metri, o greutate de 9 500 kilograme şi o încărcătură explozivă de 1 250 kilograme. Se preciza printre altele, că arma era lansată cu ajutorul unei catapulte plasată pe o şină de 90 metri lungime. În ciuda unei confuzii între rachetă şi bomba zburătoare, raportul conţinea o lacună.

Care era natura exactă a carburantului? Numai aceasta putea permite sa se determine raza de acţiune a armei şi importanţa încărcăturii transportante.

Pentru a compensa această lipsă de informaţii, autorii raportului avuseseră iniţiativa nefericită de a preciza că în orice caz carburantul, probabil cordită, putea fi solid.

În încheiere, insistară în detaliu asupra dificultăţilor întâmpinate de germani pentru a controla zborul rachetei, lucru exact de altfel.

Înainte de a-i informa pe primul ministru şi ministrul

de interne, Nye ceru în prealabil o recunoaştere aeriană în zona Peenemünde.

Deodată, evenimentele se precipitară, împotriva voinţei sale. În ajunul reuniunii fixate pentru 15 aprilie, şefii de stat major ai celer două ministere interesate – Aer şi Război –, mereu în dezacord în privinţa naturii exacte a armei germane, prezentate când drept avion-rachelă, când obuz-rachetă, nu ştiau nici acum dacă revenea armatei aerului sau celei de uscat să preia iniţiativa anchetei.

Astfel se consideră preferabil să se preia această afacere din mâinile unui militar pentru a o încredinţa unei personalităţi politice. La sugestia generalului Ismay, şeful de stat major de la Ministerul de Război, ei sugerară primului ministru să-l numească pe Duncan Sandys ca „singur şi unic anchetator”.

Cine este Duncan Sandys?

Înalt, cu statură atletică, Duncan Sandys era un tip tânăr din partidul conservator. Soţul Dianei Churchill era, aşadar, ginerele primului ministru. Meritul său personal, mai mult decât relaţiile de familie a stat la originea acestei alegeri. Membru al Camerei Comunelor, Sandys ceruse în aprilie 1940 să servească în corpu 1 expediţionar trimis în Norvegia.

Înaintarea germană în Franţa îl obligă pe acest ofiţer din apărarea antiaeriană să servească în Anglia unde fusese numit subsecretar de stat la Ministerul de Război. Atmosfera călduţă a unui cabinet ministerial nu convenea acestui om de acţiune. Invocând brevetul său de pilot civil, ceru să servească în trupele aeropurtate.

Spre ghinionul său nu era prevăzută în viitorul apropiat nicio operaţiune de comando. De asemenea, fusese

obligat, împotriva voinţei sale, să-şi reia serviciul la apărarea antiaeriană. Datorită relaţiilor sale personale fu plasat în fruntea primului grup de rachete antiaeriene.

Unitatea experimentală la data aceea era dotată cu arme propulsate cu cordită. Perfecţionarea lor a fost încredinţată doctorului A. D. Crow.

Întotdeauna când petrecea o noapte la singura baterie operaţională, staţionată atunci lângă Cardiff, revenea dimineaţa la Aberporth, unde se afla centrul experimental, al regimentului său. Într-o zi, șoferul lui adormi la volan.

Maiorul Sandys se trezi la spital, fericit să-şi știe piciorul salvat de la amputare. Cu invaliditate 80% este scos definitiv din cadrele armatei. Nu-i mai rămâne decât să-şi reia atribuţiile de deputat pentru a-şi servi patria.

Deodată norocul îi surâde din nou sub forma unei noi remanieri ministeriale. Socrul său îi încredinţează postul de subsecretar de stat la Departamentul înzestrării. Atribuţiile sale îl făceau responsabil cu armamentul şi puneau sub severa sa autoritate majoritatea savanţilor englezi.

Numirea lui Duncan Sandys în calitate de anchetator oficial în problema rachetelor inamice a fost aprobată de toţi membrii guvernului, cu excepţia a doi miniştri. Secretarul de stat al Tezaurului, lordul Cherwell şi ministrul Informaţiei, Brenden Bracken, erau în fond ofensaţi de alegerea acestui bărbat de 35 de ani. Această opoziţie se datora de fapt unui motiv mai greu de mărturisit, mândria.

Cele două personalităţi influente nu se putuseră resemna să vadă cum ginerele primului ministru ocupă pentru a doua oară un loc în guvern. Ei vedeau în această promovare o scădere a influenţei lor pe lângă prietenul comun Winston Churchill.

În plus, lordul Cherwell se simţea lezat pentru că în fruntea acestei anchete delicate fusese plasat un amator. Acest înnobilat de dată recentă, dotat cu o ambiţie fără margini, se credea investit cu monopolul cunoştinţelor ştiinţifice în Marea Britanie. Înainte cu câţiva ani era încă un eminent profesor de chimie la Oxford, cunoscut sub numele de Lindeman.

Ura sa faţă de Duncan Sandys deveni atât de sălbatică încât ajunse să-i pună piedici în îndeplinirea misiunii sale. Programul de apărare britanic fu astfel întârziat cu câteva luni din vina lui. Lordul Cherwell nega în fond posibilitatea de a realiza rachete cu rază mare de acţiune. De la numirea lui Duncan Sandys, el se străduia să-şi impună vederile, limitate de altfel în cercurile politice şi ştiinţifice.

După părerea lui, era imposibil să ghidezi o asemenea armă din momentul pornirii, efectuate la o viteză redusă. Acest punct de vedere foarte pertinent nu era de altfel împărtăşit de cei convinşi de existenta rachetei, în fruntea cărora se afla doctorul Jones.

Ei îl contraziceau, spunându-i că era posibil să se remedieze acest lucru cu ajutorul unui proiector-tun sau cu o şină. Această idee de lans-rachete gigantice, deci uşor de reperat dintr-un avion, îi obsedase pe experţii britanici până la folosirea comenzilor de direcţie în jet, geniala invenţie a lui von Braun.

Maiorul Duncan Sandys

Probleme la Ministerul Aerului

La 19 aprilie, un ofiţer de legătură se prezentă la „Medmenham manor”, un vast imobil în stil victorian în cărămidă roşie ridicat pe malurile Tamisei. A fost îndată introdus în biroul colonelului Steward, comandantul Centrului de interpretare fotografică P.I.U. (Photographic-interpretation unit) al aviaţiei regale britanice. Steward deschise cu nonşalanţă plicul confidenţial.

Provenind de la Ministerul Aerului, scrisoarea era scurtă şi imprecisă totodată. I se cerea să organizeze neîntârziat zboruri de recunoaştere asupra tuturor uzinelor, centrelor de experimentare şi bazelor militare susceptibile să lucreze la elaborarea de arme secrete inamice.

Steward, la curent de multă vreme cu existenţa acestora prin intermediul prietenului său, doctorul Jones, era chiar mirat că nu fusese anunţat mai devreme de această misiune. Deşi avea cunoştinţă de existenţa armelor neconvenţionale de patru ani, era pentru prima dată când Ministerul Aerului lua iniţiativa unei recunoaşteri fotografice.

Această trezire bruscă lăsa să se presupună că unele personalităţi se grăbiseră deodată să-şi salveze faţa înainte

de preluarea funcţiei de către Duncan Sandys.

Steward încredinţa imediat unuia din adjuncţii săi, locotenent-colonelul Hugh Hamshaw Thomas, grija de a afla natura exactă a acestei arme redutabile, prezentată simultan în instrucţiunile Ministerului Aerului, ca un tun cu tragere la mare distanţă, ca un avion-rachetă sau ca o rachetă catapultată dintr-un tub subteran.

Asemeni lui Steward, Hamshaw Thomas nu fusese deloc surprins de aceste directive. La 9 februarie trecut, unul din ofiţerii săi detaşat la armata de uscat, fusese rugai de ministrul de război să supravegheze toate construcţiile suspecte ridicate în Franţa, susceptibile să permită catapultarea rachetelor.

Imediat, toate fotografiile aeriene efectuate dupa I februarie deasupra teritoriului francez într-o zonă aflată la 200 kilometri de Londra au fost scoase din clasoare pentru o examinare suplimentară.

Misiunea lui Duncan Sandys

La 20 aprilie, după preluarea noilor sale atribuţii, Duncan Sandys adoptă planul său de lucru pentru a-şi duce ancheta la bun sfârşit.

O examinare rapidă a dosarelor cuprinzând date îi indică următoarele surse de informaţii: fotografii ale recunoaşterilor aeriene, date transmise de cei din rezistenţă şi procesele verbale ale interogării prizonierilor de război.

Dacă ultimele două categorii puteau fi controlate de inamic, pruna era fără îndoială cea mai sigură, chiar dacă germanii treceau drept maeştri în arta camuflajului. Exista totuşi şi a patra categorie mult mai eficace, care scăpa însă lui Duncan Sandys, tocmai pentru că el nu era om de ştiinţă, ci un „amator”, după cum le plăcea unora din guvern să

remarce.

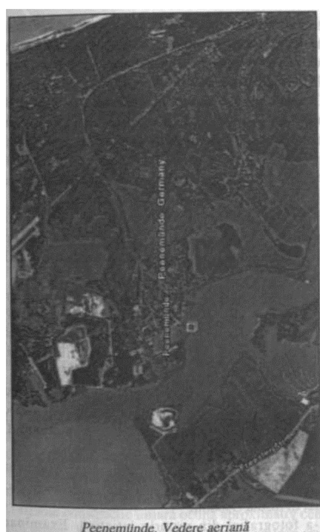
Nu trebuia să întârzie în cercetările sale asupra obiectului real, ci să interpreteze anumite efecte care se puteau referi la acest obiect. De exemplu, zidurile de dincolo de Rhin erau atunci acoperite cu afişe menite să răspândească binefacerile culturii cartofului.

Această publicitate nevinovată putea însemna că Reichul avea nevoie de cantităţi sporite de cartofi. Oare nu era acest produs prin excelenţă carburantul de bază pentru motoarele rachetelor?

Nu tot prin deducţie procedaseră cei trei oameni de ştiinţă francezi, fondatori ai reţelei Marco Polo, pentru a descoperi cu câţiva ani înaintea guvernului britanic natura exactă a armelor de la Peenemünde?”

Chiar în seara numirii sale, Duncan. Sandys luă două hotărâri: să i se dea toate fotografiile privind Peenemünde, aflate în posesia Centrului de interpretare fotografică, şi efectuarea unei recunoaşteri aeriene imediate asupra insulei Usedom. A doua zi, locotenent-colonelul Hamshaw Thomas ceru să i se aducă o hartă cu coastele germane ale Balticii.

Vârful creionului său urmărea minuţios această protuberantă cu insule din apropierea coastei germane. Relevă succesiv oraşele Rostock, Stralsund, Rügen, Grafswald, Wolgast. În faţa acestui mare burg, situat în

Peenemünde. Vedere aeriană

locul cel mai îngust pe care-l făcea vărsarea occidentală a râului Peene, se afla o insulă în formă de animal apocaliptic eşuat pe coasta pomeraniană. În partea de nord apărea pe hartă un sat cu numele Peenemünde.

Numele acestei localităţi neînsemaate fusese deja semnalat în mai multe rânduri în unele rapoarte secrete primite în cursul ultimilor ani. Înainte de a plia hărţile, Hamshaw Thomas avu grijă să măsoare coordonatele acestui mic port: distanţa de zbor în linie dreaptă de la Berlin – 130 kilometri, de la Londra 950 kilometri.

Consultând arhivele Centrului de interpretare fotografică, înţelese imediat că de la începutul războiului se efectuaseră două recunoaşteri aeriene asupra regiunilor cuprinse între Schleswig, Holstein şi Oder.

Niciuna nu privea în mod deosebit Peenemünde. Prima, la 29 octombrie 1940, executată de locotenentul Miller, la bordul unui Spitfire echipat cu rezervoare suplimentare, avusese drept misiune să verifice dacă porturile Balticii nu erau utilizate pentru asamblarea

navelor de debarcare.

În acest timp, obsesia unei debarcări inamice apăsa greu în concepţia conducătorilor britanici. A doua, a avut loc la 15 mai 1942. Se dovedise deosebit de revelatoare. Din păcate, succesul său n-a fost exploatat niciodată.

În timp ce survola Swinemünde, atenţia căpitanului Steventon fu atrasă de prezenţa unui aerodrom necunoscut, instalat în insula Usedom.

L-a fotografiat din proprie inţiativă. Examinarea clişeelor relevase existenţa unor importante ridicaturi de pământ în formă ovală presărate în pădurile din imediata apropiere. În ciuda caracterului insolit al acestor lucrări, interpreţii n-au găsit util, în lipsa unor instrucţiuni speciale, să le acorde mai multă importanţă.

La 21 aprilie toate fotografiile privind Peenemünde erau depuse pe biroul lui Duncan Sandys.

O eroare dureroasă

La 24 aprilie 1943, doi trimişi ai lui Duncan Sandys, William Cook, de la Ministerul Aprovizionării, şi doctorul J. Phelps, de la Ministerul Economiei de Război, au intrat în biroul locotenent-colonelului Hamshaw Thomas.

Câteva clipe mai târziu le veni în întâmpinare căpitanul Andre Kenny, responsabilul secţiei D (industrie). Phelps avusese deja ocazia să studieze minuţios în cursul ultimelor zile clişeele mărite. Cu toate acestea îi ceru lui Kenny, ai cărui ochi erau mai exersaţi, să-i interpreteze funcţiile diferitelor construcţii de pe fotografii.

Cei patru oameni se pierdură foarte repede în consideraţii asupra utilităţii acestor ridicaturi de pământ insolite (una ovală şi trei circulare) din preajma aerodromului situat la nordul peninsulei Peenemünde. La

nord de terenul de aviaţie, la malul mării, lucrările de secare păreau foarte avansate.

O stranie construcţie liniară ocupa aproximativ centrul acestui spaţiu. Kenny, odinioară autor al unei teze asupra lucrărilor hidraulice în timpul Imperiului roman, declară spontan:

— Este fără îndoială corpul pompei care draghează nămolul de la fundul apei.

Toţi găsiră idcea genială. Totuşi, această interpretare constituia o grea eroare. Era vorba pur şi simplu de o rampă de lansare pentru bombele zburătoare.

Englezii ratează cu puţin spectacolul lansării unei rachete

La 29 aprilie primele fotografii ale recunoaşterii aeriene, cerută de Duncan Sandys o săptămână mai devreme, soseau la Medmenham Manor. Kenny se grăbi să le compare cu cele precedente, în sudul aerodromului două clădiri enorme, fără îndoială hale de uzină, îi atraseră atenţia.

Dimensiunea lor depăşea, dupa părerea lui, 600 de metri lungime. Kenny se pierdu încă odată în supoziţii asupra importanţei acestor noi construcţii, a căror suprafaţă se mărise considerabil într-un an.

Cum nu era lipsit de imaginaţie, făcu din ele uzine de nitrare, pretextând că prezentau o oarecare asemănare cu clădirile uzinelor pentru „apa grea” de la Rjukan, în Norvegia. Pe malul drept al râului Pecne, lângă Kolpin, apărea foarte vizibil o centrală electrică. Kenny presupuse că nu funcţiona încă, pentru că din cele şase coşuri înalte nu se vedea ieşind fum. Era o a doua concluzie eronată.

Totuşi, importantul stoc de cărbune îngrămădit pe

docuri lăsa să se presupună apropiata sa dare în folosinţă. În realitate, un aparat fumivor electrostatic, precursor al aparatelor antipoluante actuale, absorbea tot fumul acestei uzine, lăsând impresia că nu funcţiona.

Kenny se preocupă apoi de o clădire rectangulară, aflată la aproximativ şapte sute de metri de la centrala electrică. Era fabrica de oxigen lichid, inima centrului de experimentare. Evocarea numelui ei ar fi fost suficientă pentru a dezvălui natura exactă a armei de la Peenemünde.

Dar experţii englezi erau convinşi că numai rachetele propulsate de un carburant solid, asemeni corditei, erau realizabile. Ei au făcut din această clădire o fabrică de exploziv. Numai enorma ridicătură de pământ ovală şi cei trei sateliţi ai ei îşi păstrau în continuare misterul.

Pe fotografie ea apărea ca un stadion gigantic de fotbal; Kenny, mereu incapabil să găsească o destinaţie, îşi chemă subordonaţii în ajutor.

Aceştia examinară cu lupa detaliile acestei lucrări şi clădirile numeroase care se înşirau de-a lungul coastei de est. Acest examen minuţios scoase în evidenţă nişte macarale pe piloni, puţuri, cazemate şi chiar un nor uşor de fum alb înconjurând un obiect conic de aproximativ opt metri lungime. Pe fotografia următoare, făcută cu patru secunde mai tâziu, obiectul dispăruse.

Cu numai câteva secunde mai devreme Royal Air Force ar fi putut fotografia lansarea unei rachete.

Misterul armelor secrete sporeşte

Căpitanul Kenny nu terminase încă examinarea acestor clişee când fu convocat în imobilul din Shell Mex, rechiziţionat pentru nevoile Ministerului Aprovizionării.

S-a prezentat cu o mapă doldora de aceste preţioase

fotografii fiind însoţit de o funcţionară din personalul auxiliar feminin de la armata aerului, specializată în interpretări fotografice.

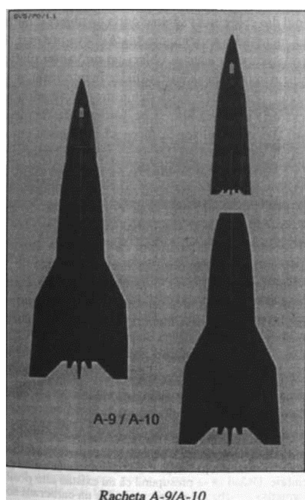
Foarte intimidat, pătrunse într-o vastă încăpere dând spre Tamisa. Îl aşteptau ministrul Duncan Sandys, adjunctul său militar, colonelul Post, precum şi Cook şi Phelps, două „vechi cunoştinţe”.

Printre persoanele reunite în jurul mesei regăsi cu stupoare doi colegi de la Cambridge, profesorul Gamer şi sir Edward Bullard. În ciuda îngrijorării sale, atmosfera era destinsă. Înainte de a-şi prezenta raportul, Duncan Sandys voia sa facă o sinteză a situaţiei.

De asemenea, ţinea să cunoască părerea membrilor din comisia de anchetă. După o lungă discuţie două rezoluţii au fosst înscrise în procesul verbal al şedinţei. În primul rând, ovalul şi sateliţii circulari nu serveau deservirii insulei, ci probabil încercării explozivilor şi proiectilelor.

În al doilea rând, Peenemünde nu era deocamdată decât un centru experimental. Riscul unui atac cu rachete era deci exclus pentru viitorul imediat.

Următoarea recunoaştere aeriană a avut loc la 14 mai pe un cer frumos, albastru, striat uşor de nori aibi, împinşi de o uşoară briză din sud-vest. Fotografiile revelau o intensă

Racheta A-9/A-10

activitate la sol. Numeroase vehicule erau vizibile în interiorul misteriosului oval. Un tren staţiona.

Unul din cele cinci vagoane purta un obiect cilindric. O a doua incursiune aeriană, efectuată câteva ore mai târziu, confirma prezenţa acestui obiect pe un vagon platformă, imobilizat în faţa unei clădiri ridicate în interiorul ovalului. „Obiecte” identice (această denumire a fost adoptată de observatori) erau vizibile şi pe fotografiile făcute la 22 aprilie. Dar conturul lor le făcea să pară nişte pete albe minuscule pe un fond gri. De aceea trecuseră neobservate.

La 17 mai Duncan Sandys îşi remise raportul primului ministru, insistând asupra unui aspect deosebit. Paralel cu rachetele, germanii efectuau cercetări în domeniul avioanelor cu reacţie şi al bombelor zburătoare.

El concluziona cu pesimism că Londra va deveni fără îndoială ţinta acestor enorme rachete cu greutate de 62 de tone lansate cu catapulte şi propulsate de un carburant necunoscut12, care le putea imprima o rază de acţiune de la 160 la 240 de kilometri. Când luă cunoştinţă de raportul lui.

Sandys, lordul Cherwell izbucni în râs. O rachetă de 70

de tone era – după părerea lui – imposibil de transportat, atât pe drum cât şi pe şine.

O armă atât de grea necesita în plus o catapultă de dimensiuni impresionante, deci uşor de reperat. Bineînţeles, exista posibilitatea de a o îngropa pentru a fi ascunsă vederii piloţilor aliaţi, dar acest lucru presupunea lucrări subterane de dimensiunile unei catedrale.

În plus, puterea explozivului nu-l satisfăcea pe distinsul chimist, ex-profesorul Lindeman. Un căpitan german, capturat în Libia în noiembrie 1942 dispus oricărei minciuni numai să scape de întoarcerea în lagăr, afirmase, nu fără a-şi modifica în diverse reprize afirmaţiile, că încărcătura explozivă utilizată de rachete avea o forţă de 35.000 calorii pe gram”.

Lordul Cherwell foarte sceptic în privinţa acestor cifre, consultă – pentru a avea conştiinţa împăcată – pe cei mai reputaţi experţi în materie din Regatul Unit, lordul Melchett, preşedintele firmei Chemical Imperial Company.

Răspunsul fu categoric. Un exploziv atât de puternic era irealizabil. De asemenea, la 11 iunie el nu ezită să pună tnâna pe stilou pentru a prezenta lui Winston Churchill părerea sa asupra rachetei, care – după el – nu exista sau eventual era departe de a fi atât de redutabilă pe cât se credea.

Îşi încheie totuşi scrisoarea invitându-l pe primul ministru să facă cele necesare pentru a distruge lucrările germane în curs de construcţie la Mimoyecques, lângă Calais şi la Eperlecques, lângă Saint-Omer, ambele remarcate la 17 mai.

Uneori întâmplarea are şi un rol pozitiv

Două zile mai târziu, Winston Churchill se prezenta la

Medmenham manor. Kenny îi arătă cu mândrie ultimele clişee de la Peenemünde luate la 12 iunie.

Spre marea sa decepţie, primul ministru le privi distrat. Se arătă mult mai interesat de fotografiile uzinelor Zeppelin de la Friedrichshafen.

Câteva zile mai devreme aflase de la lordul Cherwell de preocupările serviciilor de informaţii ale Ministerului Aerului. Dobândise certitudinea că această întreprindere producea în serie reflectoare pentru instalaţiile de radar de tip WUrzburg. Lordul Cherwell deţinea această informaţie de la doctorul Jones. Acesta din urmă, neliniştit de importanţa noii ameninţări pentru aviaţia strategică, raportase direct generalului Portal.

Fără să respecte calea ierarhică îl rugase să treacă la o imediată distrugere a acestor ateliere. Ca de obicei, şeful de stal major al aviaţiei britanice se arătă refractar la această sugestie.

A fost necesară intervenţia bruscă a lui Winston Churchill pentru a declanşa atacul. În fond, primul ministru manifestase o vie uimire aflând, indulgenţa de până acum fa(ă de această uzină de tristă faimă. Nu fusese niciodată bombardată.

La 16 iunie grupul 5 aerian primea ordinul de a studia un plan de atacare a acestui obiectiv, la viitoarea lună plină, în zorii zilei de 22 iunie hala enormă, mândria societăţii Zeppelin, nu mai era decât ruine fumcgândc.

Fără să ştie, „Bomber Command” distrusese principalul atelier de montare a tipului A-4: 300 de rachete trebuiau asamblate aici în fiecare lună.

Pagubele au fost atât de mari încât însăşi ideea de a continua fabricarea lor pe malurile lacului Constanţa a fost

abandonată.

Doctorul Jones păcăleşte Centrul de interpretare fotografică încă şocat de felul în care îi apreciase Winston Churchill fotografiile, Kenny înainta raportul la 16 iunie Ministerului Aprovizionării.

Semnală în împrejurimile ridicăturii ovale de pământ Prezenţa unei coloane înalte de aproximativ 12 metri şi un diametru de un metru şi douăzeci. Era aşezată pe o consolă de gudron topit chiar pe nisip.

Din nefericire, acest obiect nu-i stimula deloc imaginaţia. Obsedat de existenţa unor rachete gigantice de 70 de tone, lansate de pe catapulte corespunzătoare dimensiunilor lor, Kenny nu-şi închipuia că avea în faţa ochilor racheta germană atât de căutată.

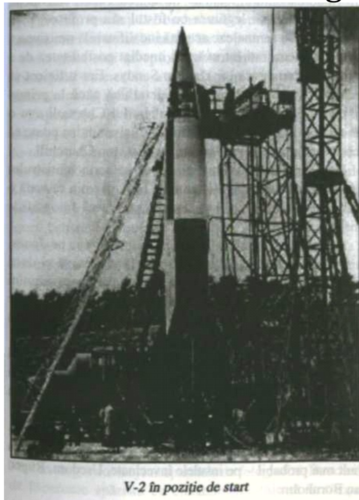
Această lipsă de clarviziune ar fi putut să aibă grave consecinţe pentru el. Doctorul Jones, în calitate de şef al serviciului de informaţii al Ministerului Aerului, întreţinea cele mai bune relaţii cu Centrul de interpretare fotografică de la Medmenham, de unde un anume căpitan Claude Wawell, coleg al lui Kenny, îi transmitea toate clişeele susceptibile să-l intereseze. Jones era preocupat în egală măsură de radaruri şi rachete fiind convins că Duncan n-avea cunoştinţele ştiinţifice necesare pentru exercitarea acestei anchete.

Asemeni păianjenului, el îşi ţesea minuţios plasa pentru a-şi prinde prada. Desfăşura în acest scop un zel cu atât mai mare cu cât resentimentul pentru faptul că nu fusese el ales anchetator se adăuga acum la amărăciunea de a nu fi primit un exemplar din primul raport remis lui Winston Churchill la 17 mai.

Avea impresia că fusese tratat ca funcţionar subaltern.

De asemenea, aştepta cu nerăbdare ocazia de a se răzbuna. Prilejul i se ivi la 12 iunie în urma unei recunoaşteri aeriene la Peenemünde. Examinând clişeele mărite, distinse, în ciuda lipsei lor de claritate, o rachetă albă aşezată pe un vagon. Aştepta cu răbdare raportul lui Kenny.

El trebuia, în mod logic, să fie însoţit de explicaţiile

V-2 în poziţie de start

asupra acestei serii de fotografii. Câteva zile mai târziu era informat. Cuvântul „rachetă" nu apărea. Foarte satisfăcut, Jones luă imediat legătura cu fostul său profesor, prea satisfăcut să-i semnaleze această incalificabilă omisiune.

Cei doi confraţi întrevăzură imediat posibilitatea de a subaprecia misiunea lui Duncan Sandys. Era suficient să recurgă pur şi simplu la filiera ierarhică până la primul ministru. Dar în ultimul moment lordul Cherwell avu o reacţie caritabilă faţă de rivalul său. Îşi amintise poate că acesta era ginerele prietenului său Winston Churchill.

De asemenea, îl sfătui pe Jones să scrie ministrului Aprovizionării pentru a-i semnala că dacă voia să vadă o rachetă germană îi era suficient să privească fotografiile

misiunii N/1853.

Această sugestie nu-l satisfăcea pe deplin pe Jones. Ambiţios, dotat cu un spirit logic, înţelegea să-şi ducă ancheta personală la bun sfârşit pentru a arăta guvernului de ce era capabil. De multă vreme înţelesese că experienţele cu rachete cu rază de acţiune de peste 200 kilometri erau imposibile fără ajutorul radarului.

Numai acest instrument permitea să se urmărească traiectoria lor şi precizarea punctului de cădere. Din cauza distanţei reduse atinsă de fasciculul luminos, acesta nu putea fi plasat în apropierea punctului de plecare, ci pe parcurs.

După toate probabilităţile, experienţele se efectuau pe mare. Era suficient deci a plasa radarul pe o navă sau – ceea ce era mult mai probabil – pe insulele învecinate, Usedom, Rugen sau Bomholm.

De asemenea, Jones citi cu atenţie rapoartele adresate serviciilor de informaţii ale Ministerului Aerului de către agenţii aliaţi instalaţi la Bornholm. Populaţia acestei insule daneze era foarte ostilă naziştilor.

Mişunau aici şi spioni voluntari. Activitatea lor principală consta în a supraveghea un regiment de transmisiuni al aviaţiei militare germane.

Rapoartele primite recent precizau existenţa unei staţii radar şi a două staţii radio. În plus, semnalau frecventul du-te-vino al unui anume doctor Steinhoff, care sosea de la Peenemünde la bordul unui Heinkel 111, înmatriculat KCNV. Asociind aceste informaţii cu fotografiile ridicaturilor de pământ rotunde de la Peenemünde, doctorul Jones constată că acestea erau toate paralele între ele şi orientate spre vârful sud-estic al insulei Bornholm, la o distanţă de 120 de kilometri. În plus, fiecare dintre ele era deservită de calea

ferată.

Se putea deci presupune că aceste cercuri erau bancuri de încercare pentru rachete. Ceea ce era exact.

Triumful Doctorului Jones

Duncan Sandys rămăsese mirat de scrisoarea doctorului Jones. Hotărî să nu reacţioneze înainte de a cunoaşte rezultatele viitoarei recunoaşteri aeriene la Peenemünde.

Aceasta avu loc la 23 iunie pe o vreme excepţională. Niciun singur nor nu jena aparatele de fotografiat. Bancurile de încercare apăreau cu claritate neîntâlnită în timpul incursiunilor precedente. Lângă amplasamentele de tragere obiecte minuscule haşurate în alb şi negru erau vizibile la lupă.

Erau rachete. Din momentul în care Kenny îi remisese raportul asupra ultimei serii de fotografii făcute de sergentul Peak, Duncan Sandys se aşternu pe treabă.

În după-amiaza de 26 iunie doctorul Jones se prezenta la Shell Mex house, la cererea ministrului Aprovizionării. Duncan Sandys se orientase la sugestia socrului său, asociindu-l la ancheta care i se încredinţase.

Se punea astfel capăt resentimentelor lui pentru faptul că până atunci fusese ţinut la o parte de rezultatele oficiale ale acesteia, când el avea toate calităţile pentru a fi un şurub esenţial în acest angrenaj. Introdus în biroul său, Duncan Sandys îi citi al doilea raport al său.

Ajunse la punctul final. Jones îl asculta în tăcere. Ameninţarea rachetelor germane devenise o certitudine pentru ministru. Presupunea chiar că lucrarea gigantică în construcţie lângă Watten, cu fundaţiile sale apreciate la 80 de metri adâncime, puteau constitui amplasamentul unei

catapulte la dimensiunea rachetelor destinate să nimicească Londra. Raportul lui Sandys era atât de pesimist încât punea sub semnul îndoielii posibilitatea de a anula atacul german, după părerea lui apropiat, printr-o acţiune ofensivă a aviaţiei britanice.

De asemenea, l – a invitat pe ministrul de interne, Herbert Morrison, să dea dispoziţiile necesare pentru evacuarea populaţiei inactive din capitală şi întărirea adăposturilor, în concluzie, atribuia rachetei germane o greutate de 6 000 tone, deci de cinci la opt ori greutatea sa reală. Bineînțeles, Jones contestă aceste cifre. Atunci Sandys ripostă:

— Le am de la profesorul Cook. Telefonaţi-i. Cred că-i va face plăcere să vă furnizeze explicaţii mai ample.

Câteva secunde mai târziu un dialog telefonic se angaja între cei doi savanţi. Cook nu făcu niciun secret din calculele sale.

Raportul primit de la Medmenham atribuia rachetei o lungime de 12 metri şi un diametru de doi metri patruzeci şi cinci – în realitate dimensiunile erau de 14 metri pe 1,65. Presupunând că pereţii erau de oţel masiv şi adăugându-se cordita, greutatea sa putea fi estimată între 60 şi 100 tone din care 2-8 tone pentru încărcătura explozivă.

După o discuţie îndelungată asupra densităţii oţelului, Jones, mândru că devine o piesă dominantă a anchetei, aderă la părerea lui Cook.

Alea jacta est!14

29 iunie a fost ziua decisivă pentru Peenemünde. După-amiază a avut loc reuniunea Comitetului de apărare. La ordinea zilei se afla, fireşte, racheta germană. Doctorul Jones, convocat special de Winston Churchill, veni la White

Hall.

Foarte impresionat de această invitaţie, se pierdu într-un lung culoar ce cobora sub pământ. Era pentru prima oară că pătrundea în instalaţiile subterane ale Ministerului de Război. Ajunse curând la o poartă blindată de culoare verde prevăzută cu o ferestruică.

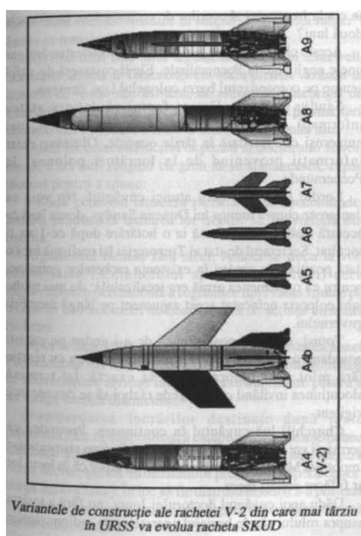
Aspectul său puţin îmbietor te făcea să te gândeşti la intrarea în seiful unei bănci decât în sala unui consiliu de miniştri. Sentinele, discrete dar vigilente, îl introduseră într-o încăpere vastă, pătrată bine aerisită, mobilată cu o masă imensă în forma de „U”, cu un covor albastru bine întins. Jones constata cu stupefacţie că era plasat în partea interioară a literei „U”, în faţa primului ministru.

Unul câte unul membrii guvernului sosiră însoţiţi de şefii de stat major ai celor trei arme. Recunoscu pe rând pe Anthony Eden, lordul Beaverbrook, Stafford Cripps, Clement Attlee. Duncan Sandys veni însoţit de toţi colaboratorii care participau la anchetă. Winston Churchill sosi ultimul.

Reuniunea putea să înceapă. Ministrul Aprovizionării deschise şedinţa lăsând să circule în sală ultimele fotografii mărite de la Peenemünde.

Această serie se remarca în mod deosebit prin claritatea sa. Erau vizibile câteva specimene minuscule de rachete. Herbert Morrison, ministru de Interne, atacă imediat pe Duncan Sandys, jucând rolul liderului opoziţiei.

— Dacă Peenemünde este o bază atât de secretă pe cât pretindeţi, explicaţi-mi cum de aveţi atâtea documente referitoare la ea? Puteţi explica de ce germanii, adevăraţi maeştri ai camuflajului, lasă ca fumul să treneze la vedere

Variantele de construcţie ale rachetei V-2 din care mai târziu în URSS va evolua racheta SKUD

În ciuda frecvenţei zborurilor de recunoaştere în ultimele două luni?

Aceste observaţii erau pertinente. Se manifestau desigur unele neglijenţe la Peenemünde. Ele îl costaseră de altfel scump pe comandantul bazei colonelul Leo Zanssen.

Sandys protestă. Datora faptul că deţinea atâtea informaţii „ofensivei” lansate de agenţii secreţi, mai numeroşi ca niciodată în ţările ocupate. Obţinuse chiar informaţii provenind de la lucrători polonezi la Peenemünde.

Lordul Cherwell ceru atunci cuvântul. Nu voia sa denigreze cumva munca lui Duncan Sandys, dorea însă ca această distinsă adunare să ia o hotărâre după ce-l va fi ascultat. Secretarul de stat al Trezoreriei îşi reafirmă încă o data poziţia. Nu credea în existenţa rachetelor germane, pentru că o asemenea armă era irealizabilă: de mai multe luni colporta neîncetat acest argument pe lângă membrii guvernului.

Totuşi, nu nega posibilitatea de a-i vedea pe nazişti posedând o armă redutabilă, probabil un avion cu reacţie

fără pilot. Dar ignora natura sa exactă. Își termină alocuțiunea invitând cabinetul de război să se dovedească vigilent.

Churchill luă cuvântul în continuare. Pretindea că germanii vor încerca cu siguranţă câteva lovituri primejdioase împotriva Marii Britanii. El remarcă cu umor că în locul lor ar fi făcut același lucru.

Dădu apoi cuvântul doctorului Jones, nu fără a insista asupra rolului său în bruiajul aparatelor de radionavigaţie ale bombardierelor inamice în timpul „războiului fulger”. Jones se transformă în acuzator public.

Sfărâmă unul câte unul argumentele lordului Cherwell. Secretarul de stat al Trezoreriei era vădit ofensat văzându-se ironizat de fostul său asistent, de altfel vădit încurajat de Churchill. Primul ministru se amuza punând fierul pe rană, fără să omită nicio remarcă ironică la adresa consilierului său.

Odată încheiat strălucitul expozeu al doctorului Jones, lordul Cherwell reușind cu greu să se stăpânească, rupse tăcerea pentru a spune:

— Dacă germanii lansează racheta de la Peenemünde, lumina produsă la lansarea lor trebuie să fie vizibilă din Suedia.

Argumentul rămase fără efect. Atunci se trecu la vot. Majoritatea „Comitetului apărării” (operaţii) ceru supravegherea permanentă a regiunilor din Franţa situate pe o rază de 210 kilometri de Londra, rază de acţiune atribuită rachetei.

Apoi se despărţiră după ce hotărâră bombardarea zonei Peenemünde cât mai repede posibil. În schimb, acţiunile de recunoaştere aeriene intensive erau suprimate

pentru a nu atrage atenţia inamicului.

Bombardarea lucrărilor destinate după toate probabilităţile să adăpostească catapultele era de asemenea amânată. Până atunci se constatase că doar una singură Părea să corespundă dimensiunilor presupuse (Eperlecques, îngă Saint-Omer). În loc să fie distrusă imediat s-a preferat supravegherea ei pentru a-i descoperi destinaţia, rămasă uică necunoscută.

Două zile mai târziu, la 1 iulie, un curier remitea lordului Cherwell, din partea primului ministru, un plic sigilat. El purta însemnul „strict confidenţial”.

Era o telegramă de la un agent stabilit în Elveţia. Acesta anunţa un atac împotriva Londrei în august, cu bombe cu aer lichid alternând cu alte mijioace de distrugere neprecizate, dar neutilizate până atunci.

Acest atac urma să ducă la o victorie promptă a Axei. Lordul Cherwell, unul din puţinii englezi aflat la curent cu cercetările în domeniul bombei atomice americane, crezu la prima vedere că era vorba de această arma absolută. Nenumăratele rapoarte primite în iulie erau fireşte mai mult sau mai puţin contradictorii.

Dar toate erau unanime în a anunţa apropiata răzbunare a lui Hitler. Se va face cu ajutorul rachetelor? Duncan Sandys, doctorul Jones, primul ministru şi cea mai mare parte a membrilor guvernului credeau acest lucru. Va fi un avion cu reacţie fără pilot?

Lordul Cherwell înclina pentru această armă. Totuși, toate rapoartele insistau asupra folosirii unui exploziv cu o forţă necunoscută până în prezent. Situaţia era apreciată ca suficient de gravă pentru a pregăti evacuarea Londrei.

O sută de mii de persoane cu regim prioritar, mame şi

copii, urmau a părăsi capitala în următoarele zece zile. Această măsură trebuia luată cu prudenţă pentru a nu-i speria pe londonezi, care nu ştiau ce-i aştepta.

De altfel, aceştia pierduseră obişnuinţa bombardamentelor de doi ani. Cu o discreţie remarcabilă au fost aduse în capitală 30000 adăposturi „Morrison” – era vorba de adăposturi prefabricate din plăci de oţel pentru a nu fi penetrabile, purtând numele ministrului de interne, care preconizase folosirea lor în timpul „războiului fulger”.

Câteva zile mai târziu, aceleași măsuri erau – extinse asupra a două orașe mari din sud-estul Angliei, Southampton şi Portsmouth.

Nici şefii statelor majore nu rămaseră inactivi în timpul acestei pregătiri de „gata la arme”. La 8 iulie au pus la punct proiectul atacului asupra zonei Peenemünde. La 16 iulie planul era examinat de Winston Churchill și miniștrii interesaţi, Herbert Morrison și Duncan Sandys.

Operaţia „Hidra” – bombardament la Peenemünde – fusese deci hotărâtă. Va avea loc în august. Portal ceruse să se aştepte nopţile mai lungi pentru a efectua cu eficienţă un zbor la o distanţă atât de mare.

Paralel cu intervenţia Forţelor Regale Aeriene au fost luate câteva zile mai târziu măsurile pentru bruiajul staţiilor de radar inamice, deoarece se putea presupune că misterioasele arme germane erau ghidate cu ajutorul acestui aparat. La 26 iulie a avut loc ultimul zbor de recunoaştere la Peenemünde înainte de declanşarea atacului.

Pregătirile erau din ce în ce mai evidente. Se remarcă îndeosebi o puternică întărire a apărării antiaeriene. Această informare de ultimă oră a fost primită cu oarecare amărăciune de mareşalul Arthur Harris.

Bombardierele lui, greu încercate pe cerul german, trebuiau să ducă şi de această dată greul operaţiei.

Capitolul II

Obiectivul: Peenemünde Royal Air Force în ofensivă

Marţi, 17 august, puţin după ora 9,45, generalul Robert Saudby chemă la telefon cartierul general al „cercetaşilor”. la Huntingdon. În absenţa generalului de divizie Don Bennett, comandantul acestei formaţii, ofiţerul biroului operaţii ridică receptorul.

În răstimpul unei scurte comunicări, adjunctul lui Arthur Harris, părintele aviaţiei strategice, anunţă interlocutorului său că din cauza prognozei meteo satisfăcătoare pentru zona de la gura Oderului operaţiile „Fritures” şi „Hydre” fuseseră decise pentru această noapte. Ora „H” era fixată la O,15 (1,15 ora germană).

Aceste două cuvinte de cod erau suficiente pentru a ordona zborul a 520 bombardiere şi 97 avioane de „cercetare” aparţinând escadrilelor desemnate pentru a distruge Peenemünde.

La ora 10 colonelul John Searby, numit în ajun comandant al bombardamentului, era aprobat la rândul său de cartierul general al lui Bennett. Acesta a fost primul raid, cel puţin deasupra Germaniei16, în care s-a recurs la noua metodă menită să desăvârşească rolul acestor „cercetaşi”, utilizaţi cu succes de un an încoace17.

După-amiază la ora 16,15 s-a confirmat ordinul de bombardament pentru Searby şi cei doi adjuncţi ai săi. Ei erau convocaţi la castelul Huntingdon pentru a pune la punct împreună cu Bennett detaliile privind reperarea obiectivelor rămase în suspensie.

Pe scurt, el le reaminti principiile generale ale atacului.

Acesta trebuia efectuat în trei valuri de bombardiere, fiecare vizând un obiectiv diferit. Urma să se scoată succesiv orăşelul savanţilor din funcţie, să se lovească două clădiri industriale mari şi atelierele de prototipuri.

Toate celelalte edificii, chiar şi ovalul misterios – este vorba de bancul de încercări nr. 7 – nu intrau în planul de distrugere. Bennett avu grijă să nu-i spună – probabil nu ştia – lui Searby că planul bombardamentului fusese – pregătit de un civil. Duncan Sandys insistase ca atacul să fie îndreptat în primul rând împotriva orăşelului savanţilor.

În calitate de anchetator în problema armelor secrete, vedea în această acţiune mijlocul eficace de a întârzia utilizarea lor. Harris refuzase la început să se ralieze acestui punct de vedere. Voia să lichideze numai atelierele.

Se lăsă apoi uşor convins în ciuda caracterului său încăpăţânat. La urma urmelor cu cât erau mai multe victime cu atât mai mulţumit era,3omber Harris”,8.

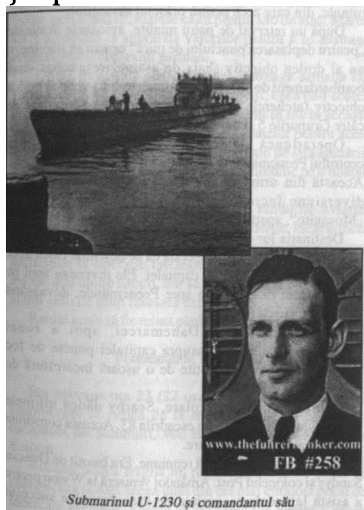
Fiecare obiectiv urma să fie în prealabil reperat şi iluminat de proiectile luminoase de diferite culori, roşii, albe, verzi şi galbene.

Forţa principală urma a fi precedată de 22 de avioane de cercetare fără vizibilitate, dotate cu radar centimetric H.2.S, cel mai perfecţionat la acea dată, urmate de 43 aparate, „reperaj la vedere” sau „întăritori pentru punctele de foc” având misiunea de a indica obiectivele.

Punctul de concentrare al acestei armade urma a fi Rügen. Insuliţa Ruden, situată la cinci kilometri nord de Peenemünde, trebuia să servească drept punct de reper pentru escadre. Ea prezenta avantajul de a se afla pe axa obiectivelor venind dinspre nord. Era deci lesnicios să fie depistată de radar sau chiar de ochiul liber, profitând de luna

plină.

Litoralul ei nordic ar fi fost atunci balisat cu puncte de foc roşii pentru a indica direcţia celor trei obiective ce

Submarinul U-1230 şi comandantul său

trebuiau distruse succesiv. Atacul urma Isă dureze 45 de minute, din care zece pentru orăşelul savanţilor.

După un interval de patru minute, avioanele destinate „pentru deplasarea punctului de miră" urmau să ilumineze un al doilea obiectiv (hala de asamblare), supus unui bombardament de opt minute. Atunci trebuia vizat al treilea obiectiv (atelierele de prototipuri) timp de 12 minute de către Grupurile 5 şi 6.

Operaţiunea „Hidra", concentrată numai asupra centrului Peenemiinde-Est, debuta cu operaţiunea „Friture". Această din urmă nu era decât o simplă manevră de diversiune încredinţată unui grup de opt avioane „Mosquito", aparţinând unei escadrile de cercetaşi.

Destinaţia lor era Berlinul, unde se prevăzuse un atac antimoral, menit a crea impresia că se deschide calea unor formaţii puternice asupra capitalei. Ele reveneau apoi pe

acelaşi drum de data asta spre Peenemünde, devansând celelalte forţe cu o oră.

După survolarea Danemarcei, apoi a zonei Peenemünde, ele lăsau asupra capitalei puncte de foc indicând obiectivele însoţite de o uşoară încărcătură de bombe.

O oră înainte de decolare, Searby dădea ultimele instrucţiuni echipajului din escadrila 83. Aceasta constituia elita avioanelor de cercetare.

Bennett asistă la această reuniune. Era însoţit de Duncan Sandys şi colonelul Post. Amândoi veniseră la Wyton pentru a asista la decolarea aceluia de care depindea succesul operaţiunii. Searby, flatat de prezenţa neobişnuită a unor înalte personalităţi, expuse calm planul său de atac. Marea va fi survolată la suprafaţa valurilor pentru a se sustrage supravegherii radarului german.

Odată traversată coasta daneză, întreaga armada lua altitudine de atac, stabilită la 2 100 metri, ceea ce-i scutea de masca de oxigen. Nimeni n-a izbucnit în râs la această reflecte, deşi se cunoştea repulsia echipajelor pentru acest aparat. Dimpotrivă, fiecare simţi un frison pe şira spinării. Survolul teritoriului inamic la această altitudine pe o noapte cu lună plină friza inconştienţa.

Dar moralul era atât de ridicat în rândurile aviaţiei britanice, în ciuda pierderilor serioase suferite, încât nimeni nu avu obiecţii. La urma urmei, fiecare din aviatorii care participau la operaţie înţelegeau că era necesarsar să-şi asume mai multe riscuri, dar să şi facă treabă bună. Searby şi toţi şefii de grup fuseseră expliciţi.

Raidul urma să fie reluat până la distrugerea obiectivului.

Peenemünde în alarmă

Era aproape ora 23 (22 ora engleză), când generalul Dornberger se ridică de la masă. Cinase la popotă în compania lui Steinhoff, von Braun și invitata lor Hanna Reitsch.

Această tânără fragilă nu prea frumoasă, dar plină de energie, era la data aceea unul din cei mai curajoși piloţi de încercare germani. Venise la Peenemünde pentru a zbura cu revoluţionarul Messerschmitt 163. Hanna Rcitsch. singura femeie decorată cu Crucea de fier clasa I nu omitea niciodată când era musafira aviaţiei la Peenemünde-Vest să-l viziteze pe vechiul său prieten Wernher von Braun, celibatar convins.

Se simpatizau din 1932 după ce se cunoscuseră în timpul unui „zbor cu pânze” pe Kurische Nehrung.

Dornberger mersese pe jos până la reședinţa lui, situata în cantonament. Voia să profite de răcoarea nopţii pentru a medita la ziua grea pe care o încheiase.

De câteva zile canicula hărţuia nordul Germaniei. Un soare implacabil transformase solul arid al insulei Usedom într-un cuptor incingând nisipul landelor. Această căldură umedă punea nervii personalului de la Centrul de experimentare la grea încercare.

Dornberger observase acest lucru pe propria-i piele în limpul după-amiezii, cu prilejul unei întâlniri cu principalii săi colaboratori. Atmosfera reuniunii fusese la fel de insuportabilă ca temperatura.

Pentru prima dată își dăduse seama că subordonaţii săi pierduseră încrederea în viitorul rachetei A-4. Stahlloicchl. von Braun, Thiel și Rcss exprimaseră fiecare la rândul lui doleanţele fără nicio reţinere în faţa consilierului Schubert prezent la întâlnire.

După părerea lor, programul de perfecţionare conceput de Degenkolb nu va putea fi respectat niciodată. Se aflau şi acum în stadiu experimental. Noi modificări în planuri întârziau mereu producţia, impunând repunerea în şantier a unor rachete licrate deja bancului de încercare.

L-au atacat fireşte pe Degenkoib. Era detestat la Peenemünde datorită felului său brutal de a fi. Dar cu totul pe neaşteptate Thicl îl interpelase pe Dornberger. Îi reproșase că nu voia să facă operaţională o armă încă experimentală. Își prezentase pe loc demisia. Însuși von Braun, renumit pentru exuberanţa sa, manifesta un pesimism de proastă calitate.

Era prea mult. Calm, Dornberger se străduia să readucă optimismul în echipa sa surmenată şi mai cu seamă neobișnuita să treacă de la cercetare la producţia în serie. Se despărţiră în cele din urmă foarte stânjeniţi de aceste reprouşuri colective.

În ciuda serii plăcute, petrecură între prieteni, Dornberger nu-şi putea uita grijile. Ajunse repede la vila unde locuia, gândindu-se neliniştit la viilor. Ca bun militar nu putea admite ca subordonaţii săi să-şi pună întrebări. Abia închise uşa că sună alarma. Era ora 23,30.

Ce-i drept era obişnuit. De o săptămână mici formaţii de bombardament britanice, în drum spre Berlin, survolau în fiecare noapte Peenemünde. În fiecare seară personalul Centrului de experimentări alergase conştiincios în adăposturi. Dar de câteva zile disciplina slăbise.

Plictisiţi de aceste alerte cotidiene, locuitorii de la Peenemünde se convinseseră treptat că bombardamentele erau pentru alte locuri. Mai rău, se amuzau deja pe seama celor care se mai îndreptau spre adăposturi.

Presentimentele sumbre îl cuprinseră deodată pe Dornberger.

— Şi dacă în noaptea asta va fi pentru noi!

Cu câteva zile înainte fusese avertizat de Ministerul Aerului de iminenţa unui atac inamic la Peenemünde. De câtva timp activitatea avioanelor de recunoaştere engleze era elocventă în acest sens.

Se grăbi să cheme la telefon postul central al apărării pasive. Îi răspunse o voce impersonală, spunându-i că o formaţie de avioane inamice se concentrează asupra insulei Rügen, dar încă nu se cunoştea direcţia atacului.

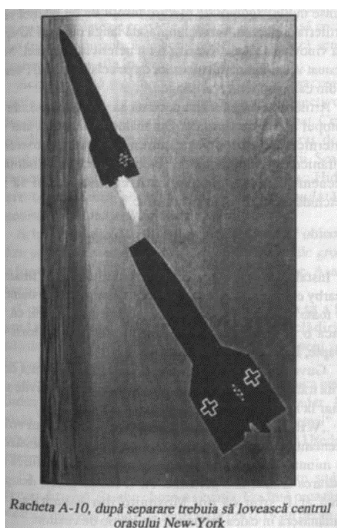
Se culcă foarte neliniştit. În ciuda unui camuflaj perfect Centrul de experimentări era probabil vizibil de la distanţă foarte mare.

Lumina difuză a lunii făcea să strălucească toate acoperişurile caselor, în ciuda stratului de vopsea de camuflaj etalat pe ţigle, în timp ce umbra clădirilor se decupa pe peluze. Chiar cimentul aleilor lucea îngrijorător. Stimulat de alcool, adormi foarte repede încrezându-se în aviaţia de vânătoare de noapte.

Abia adormise, când somnul greu îi fu întrerupt de explozii surde. Îşi aminti deodată că în cursul după-amiezii căpitanul Stölzel îi ceruse aprobarea să tragă cinci proiectile cu o piesă de artilerie antiaeriană de 25 mm montată pe un tanc.

Metodic, Dornberger numără bubuiturile… zece, cincisprezece… douăzeci. Salvele nu încetau. Atunci îl blestemă pe „imbecilul” de Stölzel care, în ciuda ordinelor primite, tulbura liniştea „aşezării”, colonia unde trăiau patru mii de tehnicieni germani împreună cu familiile lor.

Curând urechea exersată a artileristului Dornberger

Racheta A-10, după separare trebuia să lovească centrul orașului New-York

prinse dublul zgomot de plecare însoţit de un pocnet sec. Artileria antiaeriană grea, amplasată lângă eleşteul Kolpin era vinovată de acest vacarm şi nu nefericitul Stölzel. Mai atenuat venea zgomotul tunurilor de pe celălalt mal al Peenei şi din campamentul Karlshagcn.

Artileria uşoară începu deodată să pârâie, lănsându-şi potopul de obuze trasoare. Detunăturile deveniră atât de puternice încât acopereau murmurul cvadrimotoarelor britanice. De data aceasta obiectivul era fără îndoială Peenemünde, căci antiaeriana avea instrucţiuni să nu deschidă focul decât în caz de atac.

Foc între între cer şi pământ

Instalându-se la comanda Lancasterului său „William”. Searby era convins, asemeni celorlalţi patru mii de oameni de toate gradele care decolau în acelaşi timp cu el, că va ataca o fabrică de aparate radar destinate vânătorii de noapte, în fiecare zi mai agresive.

Guvernul recursese la această viclenie în dorinţa de a evita trăncănelile inoportune în rândul populaţiei civile sau

chiar la inamic în caz de capturare a echipajului.

„William” a fost primul avion care a survolat Peenemünde în timpul acestui zbor de două ore și douăzeci de minute, Searby a fost mirat că nu avusese de furcă cu apărarea antiaeriană germană. Ar fi râs cu poftă, desigur dacă ar fi ştiut că opt Mosquito din Escadrila 139 semănaseră în calea lui paiete din hârtie de cositor.

Era un şiretlic menit să bruieze ecranele radarelor germane instalate pe coastele daneze, lăsându-le să creadă că o formaţie gigantică de bombardiere le urmează, atunci când aceasta se afla încă mult în spate.

Aceasta fentă trebuia să aibă serioase repercusiuni pentru Luftwaffe. În schimb, ajuns deasupra obiectivului său, comandantul bombardamentului fu decepţionat. Cerul, tighelit de stratocumulus, era mult mai înnorat decât prevăzuseră buletinele meteo în momentul decolării, Searby era unul din puţinii piloţi participant la operaţia „Hidra” care observaseră peninsula Usedom, scufundată în penumbra diafană a clarului de lună plină.

Schimbând direcţia deasupra „misteriosului” obiectiv, văzu urcând spre el din poienile pădurilor volutele groase de fum produse de nenumăratele aparate fumigene. Aşadar inamicul stătea la pândă.

Contrar celor scrise de diverşi autori, riposta sa a fost rapidă și eficace. Foarte curând conturul clădirilor industriale se estompa în ceaţa fumigenă, asemeni unei sticle devenită opacă pentru observatorul aerian.

În ciuda opiniei emise de experţii britanici, mica insulă Ruden apărea insuficient de clar pe ecranele radar. Din cauza apropierii ei de coastă, numeroşi „cercetaşi”, își paraşutară punctele de foc roşii în vârful peninsulei Usedom,

determinând o eroare de trei kilometri.

Ea urma să deplaseze bombardamentul spre sud cu aceeaşi distanţă. Searby observă situaţia. Era însă prea târziu pentru a proceda la un nou reperaj: la ora 0,15, în decurs de şase minute, armada aeriană se va afla deasupra obiectivului.

Ceea ce era mai grav, câţiva navigatori nemulţumiţi de imaginea obţinută pe ecranele radar au vrut sa rectifice la vedere această eroare. Orbiţi de lumina rachetelor albe lăsate în urmă de avioanele „cercetaşi” fără vizibilitate care-i precedau, ei confundară baracamentele lagărului de lucrători străini cu clădirile ce înconjurau punctul lor de miră.

Acest reperaj urma să fie fatal pentru sute de nevinovaţi. Aproape o treime din cele 227 aparate care participară la primul asalt şi-au lăsat proiectilele deasupra lagărului Trassenheide şi în imediata lui apropiere.

La ora 0,27, cu o întârziere de două minute faţă de programul prevăzut, primul atac era încheiat. Venise rândul celor 113 Lancaster cu misiunea de a distruge clădirile industriale, apoi al echipajelor din Grupurile 5 şi 6.

Dar eroarea comisă de „cercetaşi” continua să se repercuteze, deplasând bombardamentul mult dincolo de obiectiv. În consecinţă, al doilea val încheia misiunea celui dintâi, iar al treilea îndeplinea în parte sarcina valului doi. În plus, aproape 40% din proiectile se pierdură în mare.

Abia la sfârşitul raidului, exact la ora 0,48, unul din avioanele de sprijin a fost destul de norocos pentru a-şi lansa indicatoarele verzi în plin, deasupra atelierului de prototipuri. Această lovitură la ţintă a permis bombardierelor din urma lui să provoace serioase

stricăciuni clădirilor administrative.

În timp ce formaţiile de bombardiere se succedau unele dupa altele, Searby se lansă într-un veritabil carusel pe cerul de la Peenemünde pentru a-şi îndeplini rolul de câine ciobănesc. Mergând și revenind neobosit deasupra obiectivelor, îşi dirija trupa încercând să corecteze erorile iniţiale prin plasarea celor din „întăriri” pe punctele vizate.

Faptul că raidul și-a păstrat cât de cât coerenţa a fost numai meritul prezenței de spirit a comandantului acestei misiuni.

Furtuna de foc

Dornberger se năpusti asupra telefonului aflat pe noptieră pentru a lua legătura cu adăpostul comandamentului. Linia era ocupată. Azvârli furios receptorul și se sculă.

În grabă îşi îmbrăcă uniforma peste pijama, pentru a se repezi la serviciile administrative și birourile de studii ale profesorului von Braun. Şuierul lugubru urmat de detunături surde deveni din ce în ce mai aproape. Era clar: Peenemünde se afla fără îndoială în ţinta bombardierelor engleze.

Deodată se auzi un şuier lung. Instinctiv Dornberger îşi plecă capul. O explozie surdă urmată de un vârtej scutură casa până în temelii, aruncând uşi şi ferestre, întrerupând curentul electric. Imediat o a doua bombă zgâlţâi vila, desăvârşind despuierea de acoperiş și ţigle, spărgând cele câteva geamuri rămase întregi.

Reuși să deschidă cu o lovitură de umăr ușa camerei sale înțepenită înlr-o ramă agăţată. Traversă vestibulul sfărâmând cu talpa papucilor de casă sticla spartă risipita pe podea și sări afară, fără să mai fie nevoie să deschidă poarta grea din stejar masiv de la intrare.

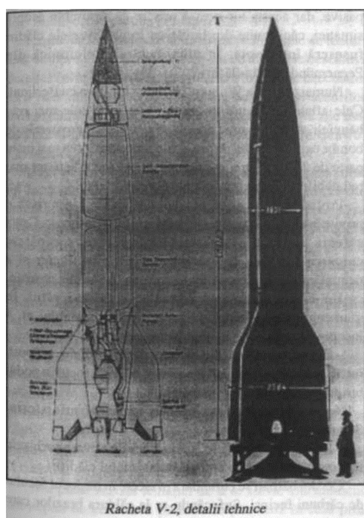
Aceasta zăcea pe treptele peronului. Ajuns în grădină, nu putu rezista tentaţiei de a se opri o clipă pentru a contempla această „noapte de foc de o frumuseţe fantasmagorică şi sălbatică totodată”, cum avea să scrie el însuşi mai târziu. Lumina primelor incendii se stingea, în timp ce de la sol urca ceaţa fumigenelor.

Aceşti nori opaci, deveniţi cafeniu-aurii sub efectul rachetelor coborând din cer, pluteau sub clar de lună. Prin ceaţa ireală străluceau stelele.

Ele se detaşau pe un cer întunecat, măturat de fasciculele proiectoarelor. La pârâitul armelor antiaeriene de toate calibrele se adăuga zumzetul lugubru al roiului de avioane. Zgomotul ajunsese paroxism când Dornberger poposi la adăpostul său.

La intrare îl găsi pe Schubert şi von Braun. Cei trei nu apucaseră nici să comenteze evenimentele. Şuierul apropiat al unei bombe îi obligă să intre în grabă în lungul culoar subteran luminat ca ziua. Acolo se îngrămădiseră de-a valma femei, copii, civili şi militari.

Proiectilele cădeau atât de aproape încât dădeau impresia că se afundă bolta. Nemişcaţi, împietriţi de frică, blestemau în sine Luftwaffe că nu intervenise încă. Nervos, Dornberger se impacientă cu telefonul său, gemând fără încetare „sărmanul meu Peenemünde”.

Racheta V-2, detalii tehnice

Reuşise cu mare greutate să ia legătura cu şeful apărării pasive, dar acesta nu avea o privire de ansamblu asupra situaţiei, căci multe din liniile ce legau diversele clădiri fuseseră întrerupte. În plus, centrala telefonică din Peenemünde era în flăcări.

Numai cea de la Wolgast permitea legătura cu Berlinul. Cele aflate nu făcură decât să-i confirme cele mai rele bănuieli. Atacul inamic era masiv. Paralel cu covoarele de bombe explozive, mii de proiectile incendiare, cea mai mare parte de 250 de livre, continuau să cadă cu efecte tot mai redutabile: arderea lor dura peste zece minute.

Profitând de o clipă de acalmie, Dornberger riscă o privire în afara adăpostului. Spectacolul se schimbase. Ceaţa cafeniu-aurie cu câteva minute mai înainte căpătase culoarea roşie de la lumina clădirilor în flăcări şi a nenumăratelor tablete de fosfor care se consumau pe nisip.

Un fum acru acoperea landul, iritându-i gâtul. În momentul acela observă că acoperişul pavilionului nr. 4 începea să ardă. Ordonă cu voce tăioasă:

— Braun, aleargă cu toţi bărbaţii disponibili din adăpost, inclusiv lucrătorii din aviaţie pentru a limita focul în podul biroului de studii.

Apoi, întorcându-se spre consilierul ministerial Schubert:

— Dumneata, profesore, ai misiunea de a evacua arhivele în caz că incendiul va ajunge la ansamblul clădirii!

Cei doi bărbaţi se cufundară în tăcere în mijlocul focului de cărbuni încinşi. Sufocându-se la căldura brazilor care ardeau ca nişte torţe, înaintau în salturi în fruntea echipei lor. Primejdia îi pândea la fiecare pas.

Explodau bombele cu întârziere și proiectilele de fosfor. Dar voința de a salva unsprezece ani de muncă le descătușa forţele. Totuși evacuarea arhivelor era în curs de executare. Cea mai mare parte a desenelor, schițelor și studiilor existând într-un singur exemplar, luaseră cu câteva zile mai înainte din motive de precauţie drumul spre centrul Germaniei.

După ce echipele sale plecară la luptă, Dornberger pomi sa facă un tur de inspecţie. Trecu pe la clădirea de telemăsurători, apoi la hala de asamblare. I se păru iremediabil pierdută în ciuda eforturilor depuse de pompieri cu stoicism sub şuieratul bombelor.

Trecu din nou prin faţa pavilionului nr. 4. Ardea al doilea etaj. Lăzi de documente şi hârtii de toate felurile aruncate în grabă pe fereastră se îngrămădeau pe peron. Una din secretarele lui von Braun se străduia să înghesuie cât mai multe hârtii într-un fișet care zăcea pe pământ.

Se indignă la vederea acestui spectacol din cauza absenţei detașamentului din Frontul muncii care trebuia să intervină în caz de alarmă. La întoarcerea sa observă că

pavilionul de oaspeţi, unde locuia şi el, fusese incendiat la rândul lui. Actele lui de familie şi colecţia de timbre se găseau acolo, alături de preţioasele lui arme de vânătoare la care ţinea mai presus de orice.

N-a putut rezista tentaţiei de a le salva. Un moment „eaşteptat de acalmie îi permise să pătrundă în casă prin fereastra de la baie. Aproape delirând aruncă pe fereastră toate obiectele ce-i cădeau în mână. Cu armele sale sub braţ se îndreptă spre ieşire.

Dar flăcările i-o luaseră înainte. Îşi abandonă armele şi apucă o cuvertură. O înfăşură în jurul trupului, apoi îşi luă avânt pentru a traversa cercul de foc. Ajuns în exterior îşi dădu seama că ţinea cu mari precauţii un obiect în mână. Era o scrumieră ieftină!

Un kilometru mai departe, la „orăşelul savanţilor” situaţia era şi mai dramatică. Bombele transformaseră în ruine şi cenuşă cea mai mare parte a acestui sat cochet care domina Baltica. Mulţi din locuitorii săi nu apucaseră să ajungă la tranşeele săpate în faţa caselor lor. La urma urmei, aceste adăposturi nu erau decât o iluzie.

Pereţii de nisip se prăbuşiseră îngropând majoritatea celor ce se adăpostiseră acolo. Moartea făcuse şi ea o recoltă mare. Printre cei aleşi de ea figurau doctorul Thiel, soţia lui împreună cu cei patru copii. Sute de locuitori ai „orăşelului” cuprinşi de panică, fugiseră printre dune, pe jumătate asfixiaţi de nisipul transformat într-o pulbere fină de suful bombelor.

În schimb, cei patru mii de lucrători din campamentul muncitorilor germani de la Karlshagen, de unde trebuia să sosească detaşamentul aşteptat cu atâta nerăbdare de Dornberger, avuseseră mai puţin de suferit în acea noapte de

apocalips.

Singurul proiectil căzut în incinta lui lovise ca un bici un baracament ucigând 38 de oameni. Situaţia era însă cu totul alia la lagărul de la Trassenheide, situat la trei kilometri mai departe unde se aflau cinci sute de prizonieri ruşi şi şase sute de internaţi polonezi. Nefericiţii aceştia nu avuseseră nici măcar un adăpost la dispoziţie.

Terorizaţi, scăpaseră din barăcile lor transformate în foc de cărbuni încinşi19. Unii, deveniţi torte vii, alergau în zigzag prin lagăr urlând. Alţii, înnebuniţi, se agăţau de sârmele ghimpate, încercând cu orice preţ să treacă de acest baraj.

Fugarii n-au ajuns prea departe. Soldaţii-SS, însoţiţi de dulăi cu colţi redutabili, îi aşteptau cu degetul pe trăgaciul pistolului mitralieră.

Îi somară cu autoritate. Cum cei mai mulţi dintre ei nu înţelegeau ce li se spunea, sloboziră câinii şi traseră. Niciun om n-a ajuns să treacă dincolo de această perdea de ură.

Printre ei au pierit cei doi agenţi polonezi care semnalaseră serviciilor de informaţii britanice existenţa ciudatului avion fără elice pe eare-l observaseră la Peenemiinde-Vest20.

Alţii au avui noroc. Doctorul Steinhoff, soţia lui şi cei trei copii au scăpat de la o moarte sigură. O bombă căzuse la marginea tranşeii unde se adăpostiseră, în faţa casei lor situată în zona atelierelor de prototipuri.

Au fost găsiţi pe jumătate sufocaţi de nisip, dar nevătămaţi. Doamna Zanssen, fiul ei şi cele două fiice reuşiseră să fugă înainte ca vila lor să se prăbuşească. Inginerul şef Walter Riedel, la început adăpostit în pivniţa casei sale, a profitat de o acalmie pentru a privi din capătul

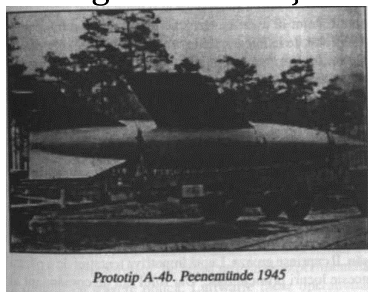
grădinii spectacolul incendiului.

Norocul lui: În momentul acela o bombă îi pulveriza locuinţa.

Royal Air Forcc în dificultate

Poziţia lui Searby nu era de invidiat. Trebuia să zboare în mijlocul şrapnelelor provenite de la cele câteva baterii grele aflate în poziţie pe malul apusean al peninsulei Usedom şi pe o navă aflată în larg la 1 500 metri de coastă.

Strângând din dinţi atunci când „William” se balansa

Prototip A-4b. Peenemünde 1945

sub suflul exploziilor, se consola gândindu-se că artileria antiaeriană, compusă în principal din piese uşoare era relativ slabă pentru a proteja un obiectiv atât de important. În cursul ultimelor luni văzuse lucruri şi mai grave, dar astăzi zbura la o altitudine de trei ori mai mică.

Totuşi, apărarea antiaeriană ar fi putut fi mai activă dacă statul major al aviaţiei germane, prevăzând raidul asupra Centrului de la Peenemünde, nu s-ar fi grăbit, spre marca furie a lui Dornberger, să înlocuiască cea mai mare parte a tunurilor de 88 mm cu piese de mic calibru.

Era o chestiune de logică militară elementară. Doar teama de a vedea ivinduse vânătoarea de noapte ÎI chinuia pe colonelul Searby. De ceva vreme aceasta devenise obsesia aviatorilor britanici. Din păcate, temerile sale se adeveriră foarte repede. Efectuând al şaptelea şi ultimul sur-vol al

Centrului Peenemünde, văzu jos efectul exploziilor. Erau primele victime ale aviaţiei de vânătoare inamice.

O adevărată ploaie de schije se abătu asupra aparatului său. Îl cuprinse groaza. Luptă împotriva tentaţiei de a părăsi aceste locuri primejdioase. Dar rolul său de comandant al misiunii de bombardament îl obliga să-i ghideze pe ultimii din valul de „întărire” care nu-şi încheiaseră încă misiunea. Efectuând un viraj strâns pe stânga, întrevăzu o umbră fugară care încerca să se plaseze sub avionul său.

Era un Messerschmitt 110. La încheierea acestei manevre bimotorul era sigur că-şi va doborî victima cu riscul minim pentru că Lancasterul, asemeni tuturor bombardierelor engleze, era prevăzut cu o turelă ventrală.

Mitraliorul din coadă irase patru rafale fără succes. Searby, mai preocupai de prezenţa inamicului decât de bombardament, îşi înclină aparatul pe direcţia avionului german în aşa fel încât să se plaseze în unghiul de vizibilitate al mitraliorului de la postul central superior.

O rafală prelungită în semicerc îi regla calculul. A fost norocul echipajului de pe „William” că observase la timp această prezenţă primejdioasă.

Unele din aparatele care evoluau pe cerul de la Peenemünde erau echipate experimental cu două tunuri oblice de 20 mm. Le era destul să plaseze sub victimă propriul avion pentru a se debarasa de adversar.

Luftwaffe intră în panică

Pentru combatanţii aerieni, noaptea de 17 spre 18 august a fost fără îndoială una din cele mai importante ale celui de-al doilea război mondial.

Bombardamentul de la Peenemünde consacra în acelaşi timp o nouă strategie pentru britanici şi un nou

sistem de apărare pentru germani. Pe lângă utilizarea experimentală a tunului cu tragere oblică, Luftwaffe făcea operaţional pentru prima dată sistemul „Mistreţul”.

Această nouă tactică, preconizată de maiorul Hasso Herrmann, consta în a trimite deasupra obiectivului prezumptiv avioane ghidate, nu de la sol cu ajutorul radarului ca aviaţia de vânătoare de noapte, ci la vedere cu lumina Proiectoarelor şi cu puncte de foc, indicatoare de obiective, acei „pomi de Crăciun”, cum fuseseră supranumiţi.

Atunci aceste aparate, renunţând la orice formaţii rigide de luptă, se năpusteau individual ca nişte „mistreţi” asupra bombardierelor inamice, de unde şi numele lor. Această tactică curajoasă presupunea o înţelegere prealabilă cu apărarea antiaeriană cu ajutorul semnalelor convenite, pentru a-i permite ca ea să-şi concentreze focul pe un alt obiectiv.

Ziua de 17 august fusese măreaţă pentru Luftwaffe, care trimise „la vaci” 20% din efectivul cvadrimotoarelor americane ce atacau inconştient în plină după-amiază Schweinfurt, unde era concentrată industria germană de rulmenţi. Piloţii de la bazele aeriene din nordul Germaniei auziră difuzoarele întrerupându-şi programele de muzică militară pentru a suna alarma.

La lumina lunii pline niciun aviator nu credea că inamicul ar avea nebunia să rişte o acţiune deasupra Reichului. La ora 23.072’, primele escadrile din Corpul XII decolau pentru întâlnirea, cu escadrele britanice.

Dar echipajele lor înciudate descoperiră în locul acestora o sumedenie de serpentine de hârtie metalică cu faţete reflectorizante, care pluteau pe cer asemeni unor frunze moarte22.

Englezii îşi luau revanşa pentru ziua de 24 iulie, data primului raid din operaţiunea „Gomorrhe”, preludiu la incendierea Hamburgului. Odată în plus se lăsaseră păcăliţi, în acest timp cele patru escadrile ale grupului „Mistreţul” luau direcţia Berlin. O convorbire telefonică şi Hermann (Gbring – n. tr.) căzuse de acord cu generalul Weisse, comandantul apărării antiaeriene germane, asupra presupuselor intenţii ale aviaţiei britanice.

La ora 22,42 urletul prelung şi lugubru al sirenelor se auzi de 15 ori consecutiv în capitala Reichului. Patru milioane de berlinezi, resemnaţi să suporte soarta hamburghezilor, îşi părăsiră în grabă locuinţele pentru a alerga la adăposturi.

După 14 minute primele Mosquito apăreau pe cerul Berlinului. Instantaneu, fasciculele a sute de proiectoare măturară cerul senin al acestei nopţi calde de vară.

Curând cele 99 baterii grele, dispersate în jurul metropolei, începură să bubuie, făcând să vibreze geamurile clădirilor. Intenţiile englezilor deveniseră evidente: se pregătea un raid mare împotriva capitalei.

La ora O,35 posturile de ascultare britanice au captat fraza atât de aşteptată pe unde: „Toată aviaţia de vânătoare la Berlin”. Vicleşugul reuşise. Bombardierele puteau opera în linişte la adăpostul aviaţiei de vânătoare germane, reţinută la sute de kilometri.

Totuşi generalul Joscf Kammhuber, comandantul ei, nu fusese luat prin surprindere. De aproape o oră aparatele Corpului XII aflat sub ordinele sale erau în zbor. Escadrilele survolaseră succesiv Bremen, Wilhelmshafen şi în sfârşit Kiel, obiective prezumptive.

Apoi, neavând instrucţiuni precise, avioanele de

vânătoare începură să colinde în căutarea unui inamic de negăsit. Lucru de necrezut, un incident tehnic întrerupse transmisia cu Cartierul general al lui Kammshuber, instalat la Zeist, lângă Utrecht.

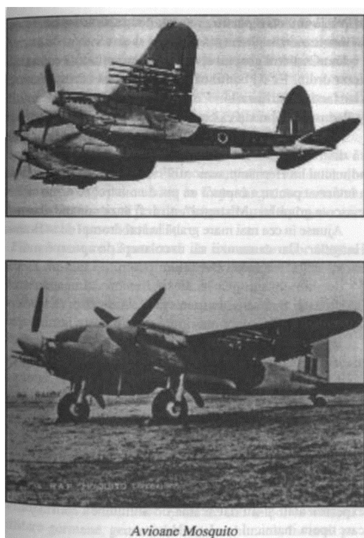
În faţa acestei tăceri inexplicabile, generalul Junck de la Divizia 3 vânătoare hotărî să preia comanda acestei lupte aeriene de la Metz, unde se afla punctul său de comandă. După avizul favorabil al lui Góring angaja Corpul X, aflat în văzduh, pentru apărarea Berlinului.

O oră mai târziu cele 148 avioane de vânătoare bimotoare din Corpul XII atingeau capitala unde le fu rezervată o primire neaşteptată. Cele 55 de monomotoare ale lui Hermann, încă insuficient pregătite pentru noua lor misiune, erau la pândă. Convinşi că aveau de a face cu forţe de întărire inamice, îşi şarjaseră colegii.

Pentru a completa insolitul acestei situaţii apărarea antiaeriană, invitată de zumzetul acestei formaţii importante, continua să tragă foc continuu în ciuda semnalelor de recunoaştere.

Pe terasa unui imobil din Berlin mareşalul Milch înfrunta schijele obuzelor care cădeau ca grindina, dând frâu liber furiei sale. Îi blestema pe artileriştii care erau în stare să doboare întreaga vânătoare germană în orbirea lor stupidă.

A fost nevoie să telefoneze lui Goring, apoi lui Hitler

Avioane Mosquito

În Prusia Orientală pentru a putea ordona apărării antiaeriene să înceteze.

Dar Cartierul general al cancelarului refuză să confirme acest ordin. Ea își continuă tirul încă două ore spre mare satisfacţie a berlinezilor. Cele 117 774 obuze risipite inutil le dăduseră impresia că erau bine apăraţi.

Aviaţia strategică britanică ar fi avut fără îndoială timpul să distrugă Peenemünde cu minimum de pierderi dacă adjunctul lui Hermann, maiorul Friedrich-Karl Müller, care a întârziat pentru a captura un pui de mistreţ ce urma să fie mascota grupului „Mistreţul”, nu ar fi auzit sunând alarma.

Ajunse în cea mai mare grabă la aerodromul de la Bonn-Hangelar. Dar camarazii săi decolaseră de aproape o oră. Fără a ezita, luă calea Berlinului pentru a-i întâlni. După 55 de minute ajungea la destinaţie în culmea acestei învălmăşeli fără sens. În momentul acela observă la vreo sută de kilometri spre nordul rutei sale rachete luminoase.

Mirat să vadă un bombardament într-o regiune fără

oraşe, alertă vânătoarea care survola inutil capitala. Apoi puse cap spre Peenemünde, a cărei existenţă o ignora. Curajos, atacă singur bombardierele britanice în plină acţiune, cerând fără încetare întăriri.

O oră mai târziu vreo 30 de avioane de vânătoare răspunseră apelurilor sale. Dar majoritatea au survolat Peenemünde la 6 000 metri, plafonul normal al avioanelor britanice. Îşi căutară prada zadarnic. Numai piloţii cei mai experimentaţi şi-au dat seama de altitudinea anormală la care opera inamicul.

El salvară onoarea aviaţiei germane, doborând, după cum au afirmat, 24 de cvadrimotoare deasupra obiectivului. Müller lovi trei. Maiorul Ehle din Escadrila 5 obţinu acelaşi rezultat în trei minute.

Dar locotenentul Dieter Musset a atins un sector mai bun, patru victime între ora 1,45 şi 1,59, moment în care fu nevoit la rândul lui să-şi părăsească avionul în flăcări.

Apelurile lui Müller avuseseră alte consecinţe grave pentru Royal Air Force. Ele asmuţiră o escadrilă de vânătoare de noapte cu baza la Copenhaga. Aceasta avu şansa să-i întâlnească pe britanici pe drumul de întoarcere maltratându-i pe cei întârziaţi.

După trei ore şi patruzeci de minute de zbor Müller coborî nu fără dificultăţi pe aerodromul de la Berlin – Brandeburg… şi pe bună dreptate.

Îi barau pista peste 30 de carcase de avioane. Aceasta a fost ultima ispravă a apărătorilor Berlinului în această noapte nebună. Vreo sută de piloţi lipsiţi de instrucţiuni şi în plus ameninţaţi cu pana de benzină luaseră iniţiativa să aterizeze acolo.

Prost ghidate de un personal depăşit de acest număr

neobişnuit de aparate care se succedau unul după altul, două avioane se ciocniseră provocând un carambol uriaş rămas legendar în analele aviaţiei germane.

Neşansa aripilor germane nu s-a oprit aici. Dimineaţa o „ouă dispariţie, de data aceasta foarte importantă, se adăugă ’a lunga listă a victimelor. Şeful de stat major al aviaţiei militare germane, generalul Hans Jeschonnek, învinuit pe nedrept de Göring pentru lipsa de coordonare între aviaţie şi apărare antiaeriană, s-a sinucis.

Misiune mdeplinită

Searby reveni la Wyton fără neplăceri. Coborând din avion epuizat, cu ochii înroşiţi de atenţia concentrată asupra instrumentelor de zbor, se trezi în faţa lui Duncan Sandys. Ministrul hotărâse să petreacă noaptea la popota escadrilei pentru a afla rezultatele raidului înainte de a-i telefona lui Winston Churchill, aflat în Canada.

Cuvintele rostite de un locotenent din Grupul 44 (Rhodesia): „A fost o improvizaţie perfectă”, erau puţin cam umflate, dar rezumau opinia echipajelor.

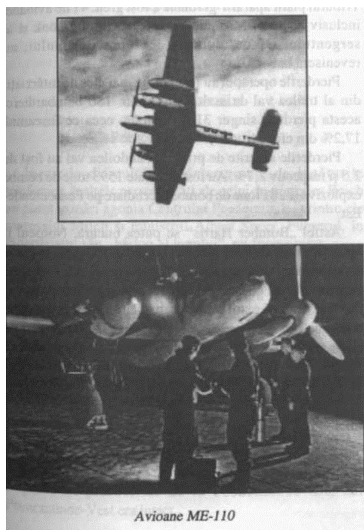
Totuşi interpretarea celor 457 de fotografii făcute de „indicatorii de miră” dotaţi cu camere de luat vederi trebuia să demonstreze că bombardamentul provocase fireşte mari stricăciuni, dar nu putea fi considerat drept o capodoperă de precizie.

Cele mai multe bombe căzuseră între 1 500 şi 5 000 de metri depărtare de obiectiv. În plus, 40% din proiectilele aruncate se pierduseră în mare. Cu toate acestea se trecu la comunicate ditirambice şi recompense. Acestea au fost acordate cu dărnicie.

Pe lângă „Distinguish service order”, colonelul Searby a fost felicitat personal de Harris. Asta valora mai mult decât o

medalie.

Dar raidul la Peenemünde provocase şi multe victime.

Avioane ME-110

Tributul plătit apărării germane a fost greu. 41 de avioane, inclusiv aparatul Mosquito al locotenentului Cook şi al sergentului Dixon, doborât deasupra Berlinului, nu reveniseră la bază.

Pierderile operaţiei au fost plătite mai ales de întârziaţii din al treilea val de asalt. Format din 180 bombardiere, acesta pierduse singur 31 de aparate, ceea ce înseamnă 17,2% din efectiv.

Pierderile suferite de primul şi al doilea val au fost de 2,5 şi respectiv 2,7%. Au fost aruncate 1593 tone de bombe explozive şi 281 tone de bombe incendiare pe Peenemünde-Est.

Astfel „Bomber Harris” se putea bucura. Norocul îi surâse încă odată. Fără îndoială prezenţa celor 203 avioane de vânătoare la Peenemünde în această noapte cu lună plină ar fi putut avea consecinţe grele pentru escadrele sale.

Acestea ar fi putut pierde probabil un sfert şi poate

chiar o treime din efectivele lor. În orice caz, bombardierele engleze n-au mai riscat niciodată pe cerul de la Peenemünde.

De acum înainte ele vor fi dirijate asupra amplasamentelor rezervate armelor secrete în Franţa. Acolo nu opera aviaţia de vânătoare germană şi pierderile au fost mici.

Capitolul III

Pasarea Pheonix Peenemünde n-a murit în ciuda dificultăţilor determinate de legăturile telefonice, înaltele personalităţi ale celui de-al treilea Reich au putut urmări agonia Centrului Peenemünde; printre ele mareşalul Milch şi ministrul Albert Speer. Führend, în îndepărtatul său „bârlog al lupului”, nu fusese uitat.

Îngrijorat de situaţie, stătuse mai mult ca de obicei. Se culcase abia la ora 3,15, deci câteva minute înainte de sfârşitul raidului. Două ore mai târziu colonelul Leo Zanssen, devenit reprezentantul Centrului PeenemUnde-Est pe lângă Wehrmacht de la mazilirea sa ordonată de Himmier, părăsea precipitat apartamentul lui Dornberger din Charlottenburg, unde devenise subchiriaş.

I se ceruse telefonic să ajungă cât mai repede la Peenemünde. Starea drumurilor distruse de bombardament l-a obligat să-şi abandoneze maşina şi să parcurgă pe jos ultimii kilometri.

A ajuns aproape odată cu Albert Speer, venit cu avionul de la Berlin, înainte de a ateriza, ministrul şi-a dat seama de „nportanţa pierderilor de la Peenemünde-Est, dar Peenemünde-Vest era intact.

Aici noaptea fusese alât de liniştită încât Hanna Reilsch nici măcar nu se trezise. De îndată ce aparatul ministrului se imobilizase pe aerodromul Peenemünde-Vest, un avion de

recunoaştere inamic apăru pe cer. El trăda nerăbdarea englezilor de a cunoaşte rezultatele acţiunii lor.

Întâmpinat de Dornberger, nedormit, nervos, având la uniforma cenuşie ornamentele de aur pătate de sudoare, Speer participa la o mică consfătuire unde i se făcu sinteza situaţiei. Se aduse un omagiu celor 178 victime germane, în mod deosebit generalului de brigadă aeriana contele von Chamier-Glisczinski şi doctorului Thiel.

Dacă Dornberger nu era prea impresionat de această dispariţie23, în schimb moartea genialului inventator al camerei de combustie cu răcire prin pânze a prototipului A-4 îl întrista puternic.

Pe plan material dispariţia lui Thiel era evident mai puţin gravă decât aceea a lui Steinhoff, de exemplu, a cărui prezenţă continua să fie capitală.

De fapt, camera de combustie a rachetei fusese perfect pusă la punct, dar radioghidajul nu era încă realizat. Pentru aliaţi, moartea lui Thiel a constituit un eveniment fericit. Dintre toţi tehnicienii de la Peenemünde-Est era fără îndoială cel mai priceput în munca sa.

Oare nu fusese el singurul care avusese ideea să utilizeze A-4 ca vehicul pentru o bombă atomică? În acest scop luase legătura cu atomistul Wernher Heisenberg. Fireşte, Speer n-a avut un singur cuvânt pentru a deplânge neglijenţa Wehrmachtului de a fi apreciat inutil să prevadă adăposturi solide pentru locuitorii din „orăşelul savanţilor”.

Tranşeele săpate în grabă în faţa vilelor fuseseră executate la cererea aviaţiei militare. Au fost manifestate şi câteva regrete pentru cele 555 victime, ruşi, polonezi, jumătate din efectivele lucrătorilor străini.

Ei au fost însă regretaţi, nu în calitate de oameni, şi ca

mână de lucru, atunci atât de greu de obţinut. Trupurile lor au fost aruncate într-o groapă comună, tratată cu var, apoi acoperită cu pământ.

Aşa au dispărut pentru totdeauna departe de familiile lor, departe de patria lor, fără să fi avut cel puţin dreptul la lacrima unei mame, a unui copil sau a unei soţii.

Lăsând la o parte pierderile suferite în vieţi omeneşti, situaţia era mai puţin gravă decât s-ar fi putut crede la prima vedere. Fireşte, clădirile industriale fuseseră puternic deteriorate, dar materialul era în cea mai mare parte încă utilizabil, îndeosebi preţioasa suflerie.

Hala de asamblare era distrusă, dar atelierul de jutreţinere, utilizat deja ca hală auxiliară de aşa-mblare, era uitact. Situaţia era aceeaşi cu centrala electrică, uzina de O]ugen lichid şi, ceea ce era vital, cu uzina de apă. În mai Puţin de şase săptămâni rănile de la Peenemünde aveau să necicatrizate.

Punerea la punct a rachetelor se va relua după reconstruirea parţială a clădirilor şi asigurarea unui camuflaj iscusit. Trebuia să se lase inamicului impresia că pagubele erau irecuperabile. În acest scop au fost aruncate în aer clădirile distruse parţial şi n-au fost nivelate, în măsura în care acest lucru a fost posibil, craterele, presărate de bombe pe drumuri şi căile ferate.

Mai târziu administraţia şi birourile au fost dispuse în pavilionul nr. 4 pe care au neglijat să-l refacă. Numai dispariţia „orăşelului savanţilor”, niciodată renăscut din propria-i cenuşă, stânjeni continuarea lucrărilor în acest centru magnific de încercări, mutilat de acum înainte. Tehnicienii au fost găzduiţi în împrejurimi.

În fiecare dimineaţă erau adunaţi din cantonamentele

lor împrăştiate în toată insula Usedom, ceea ce provoca o oboseală suplimentară personalului, agravată şi de o serioasă pierdere de timp. Mâna de lucru străină a fost evacuată şi repartizată în uzine, unde devenise indispensabilă.

Capitolul IV

Aventuri la Centrala electrică din nord-vest

Cazemata de la Eperlecques

Nouă zile după Peenemünde-Est, proiectul A-4 primi o a treia lovitură fatală, prin distrugerea Centralei electrice din nord-vest. Această denumire inofensivă tăinuia construcţia gigantică de la Eperlecques, lângă Saint-Omer unde trebuiau depozitate şi lansate rachetele operaţionale.

Începând cu ultimele zile din decembrie 1942 doctorul Steinhoff, însoţit de maiorul Thom, şeful de stat major al lui Dornberger, au străbătut câmpia din Artois în căutarea unei poziţii adecvate.

Reţinuseră acest amplasament situat la doi kilometri vest de Watten. Aşezarea lui la liziera unei păduri, apropierea căii ferate Lille-Calais şi a canalului Neufosse au constituit demente importante în alegerea făcută.

Dar un alt factor, de data aceasta primordial, fusese luat în consideraţie. Această poziţie dispunea de un câmp de Magere de 90 de grade, măturând şi coastele sudice şi răsăritene ale Angliei. Eperlecques se află la 38 kilometri în linie dreaptă de canalul Mânecii şi la 22 kilometri de Marea Nordului.

Acest lucru avea o însemnătate capitală pentru lansarea rachetelor dintr-un adăpost fix. În 1942 ghidajul lui A-4 se efectua încă cu ajutorul fasciculului radio. În acest scop, emiţătorul trebuia plasat în spatele vectorului.

Pentru orice schimbare de obiectiv trebuia modificată poziţia emiţătorului, de unde și necesitatea de a dispune de un amplasament de la care puteau fi ameninţate un număr mare de obiective principale.

În plus, resursele excepţionale de electricitate ale acestei regiuni determinară pe tehnicienii de la Peenemünde să instaleze la Eperlecques uzina de oxigen lichid, prevăzută iniţial pentru Stenay (Meuse). Planurile cazematei au trebuit și ele modificate în ultimul moment.

Speer, în calitate de şef al Organizaţiei Todt, ordonase începerea imediată a lucrărilor, fără să-l mai informeze pe Hitler. Cunoscând gustul intim al cancelarului pentru beton armat știa dinainte că ordinul de a construi acest edificiu gigantic va fi semnat fără rezerve. Ceea ce s-a și întâmplat.

Abia şi-au strâns topometrii instrumentele, că inginerii firmei Holzmann şi Polanski, care-şi asumaseră răsunderea lucrărilor, au pus stăpânire pe colina împădurită ce se ridica în panta lină spre pădurea Eperlecques.

Ei precedau sosirea unei importante cantităţi de materiale pentru lucrări publice şi a unui detaşament din Organizaţia Todt. În jurul poienii unde urma să se construiască Centrala electrică de nord-vest, se făcu foarte repede loc gol pe o rază de cinci sute de metri.

Locuitorii şi cultivatorii care trăiau sau lucrau în acest perimetru au fost invitaţi să-şi abandoneze cât mai repede locuinţele şi culturile. Pancarte în limba germană și franceză invitau pe trecători să nu se apropie sub ameninţarea unor sancţiuni severe. De altfel sentinelele aveau ordin să tragă de la prima somaţie.

În martie, o mulţime de lucrători străini, evrei belgieni, începură lucrările de terasament. Apoi dispărură pentru a

ceda locul deţinuţilor politici, celor refractari la serviciul obligatoriu de muncă, ostaticilor ţinuţi în vederea unor schimburi, suspecţilor şi, în sfârşit, deţinuţilor de drept comun.

Personalul german din Organizaţia Todt, ce-i drept foarte puţin numeros, asistat de colaboratori din diverse ţări ocupate, vegheau asupra acestei mase eterogene. Paralel, şantierul desemnat sub numele de „Ober bauleitung Nord-Vest”, folosea şi lucrători liberi.

Această coexistenţă de voluntari şi deţinuţi făcea ca supravegherea să fie şi mai dificilă pentru o gardă insuficientă. Ea explică numeroasele evadări în ciuda unei duble reţele de sârmă ghimpată.

Acestea erau facilitate şi de prezenţa pădurii din apropiere şi mai târziu de frecvenţa bombardamentelor.

Şeful şantierului de construcţii publice «Oberbauleiterul” (un locotenent-colonel din Organizaţia T°dt), Hartmann şi inginerul Koch, directorul tehnic, erau stăpânii locului. Îi interesa prea puţin viaţa mâinii de lucru care o foloseau.

Erau preocupaţi numai de două griji: să menţină cu orice preţ ritmul lucrărilor ce trebuiau terminate până la 1 noiembrie 1943 şi să vegheze la păstrarea secretului asupra destinaţiei obiectivului.

Spre deosebire de Dornberger, handicapat de această selecţie, proprie producţiei militare, Hartmann întâmpina foarte puţine dificultăţi pentru procurarea mâinii de lucru. Putea recruta pe oricine, nu era necesar să fie german pentru a lucra la construcţia unor edificii militare. La data respectivă nu se punea problema de a fi angajat într-un arsenal, cum era cazul la Peenemunde-Est.

Dar era oare posibil să disimulezi o lucrare de asemenea dimensiuni ridicată în barba englezilor? Toţi locuitorii din Wattern şi din împrejurimi aveau atenţia suscitată, de la prima lovitură de cazma, de amploarea lucrărilor de fundaţie.

O linie specială de cale ferată a fost construită pentru a lega şantierul propriu-zis, acel „Baustelle", de gară, gigantic chei de descărcare. Acolo erau depozitate materialele necesare construirii monstruoasei cazemate, înzorzonată derizoriu cu numele de cod „cocoaşa de beton".

Şantierul şi gara ocupau cele două extremităţi ale unui spaţiu închis, protejat de o ţesătură înaltă de sârmă ghimpată lungă de patru kilometri.

La începutul lunii aprilie a parvenit la Ministerul britanic de Război primul raport al unui agent aliat în care se menţiona cam ce se întâmplă la Eperlecques. A fost depus la arhivă fără a i se acorda vreo importanţă. La această data conjunctura nu era favorabilă armelor secrete.

Capturarea lui U-505

Dar la 17 mai, ziua în care Duncan Sandys prezenta ministrului de război prima sa notă privind rachetele, atenţia Centrului de interpretare fotografică al aviaţiei britanice a fost atrasă de prezenţa unei activităţi anormale într-o poiană din apropiere de Watten.

O vastă excavaţie, deservită de o cale ferată şi un canal,

ocupa centrul imaginii. Dat fiind că la Medmenham nu parvenise până atunci nicio comandă privind lucrările germane din această regiune, fotografiile au fost clasate, nu fără a se redacta din precauţie un raport prudent.

Câteva zile mai târziu personalul Secţiei D (industrie), intrigat de acest şantier insolit, a dispus executarea unei machete. Fotografia acesteia a fost trimisă diverselor ministere interesate de armele secrete inamice.

A fost o iniţiativă fericită. Primirea acestei informaţii a permis să se facă repede asocierea cu rachetele naziste cu rază mare de acţiune atât de căutate.

O nouă recunoaştere aeriană revela că în intervalul de o lună, ciudatul şantier luase, după părerea lui David Irving, aspectul „unui veritabil stup”.

La data respectivă aproape șase mii de persoane lucrau acolo. Gigantica excavaţie era acum acoperită de o construcţie în lemn. Era cofrajul în care urma a fi turnat betonul. Noi căi ferate, foarte evidente pe clişee, trebuiau să permită accelerarea aducerii unor cantităţi enorme de ciment şi pietriş.

Acest stadiu avansat al lucrărilor incita atunci pe ministrul de interne, Herbert Morrison, să pregătească evacuarea a o sută de mii de londonezi cu statut prioritar – mame şi copii. În acelaşi timp au fost luate toate măsurile pentru a bruia radarurile inamice pentru a le împiedica să urmărească traiectoria rachetelor lor.

„Amatorul” Duncan Sandys era conștient de insuficienţa cunoştinţelor sale fără a se simţi câtuși de puţin complexat. De asemenea, n-a ezitat să facă apel la specialişti în domeniul betonului armat. Aceștia l-au sfătuit să atace lucrarea înainte de a se termina turnarea betonului.

Un bombardament bine grupat ar fi fost suficient atunci pentru a distruge complet totul. La Eperlecques se apropia momentul crucial.

Oberbauleiterul Hartmann cerea mereu mai multă mână de lucru pentru a grăbi această ultimă operaţie, precizând că acest aport de braţe suplimentare urma să se menţină până la 15 septembrie.

După această dată efectivele vor fi reduse progresiv, lucrările intrând în faza lor descrescândă. De acord cu Ministerul de Justiţie francez, Miben024 a promis Organizaţiei Todt câteva sute de francezi condamnaţi de drept comun şi o mie de republicani spanioli refugiaţi în Franţa.

La 27 august i se oferi lui Duncan Sandys ocazia de a-şi lua revanşa. La sfârşitul după-amiezii, 185 fortăreţe zburătoare aparţinând armatei 8 aeriene a Statelor Unite atacară şantierul. Ca la atacul de la Peenemünde, echipajele nu fuseseră informate asupra naturii obiectivului lor.

Credeau că vor ataca instalaţii aeronautice. În cursul acestui atac, efectuat la joasă altitudine, sub tir antiaerian redus, au fost aruncate 370 tone de bombe. A fost fără îndoială misiunea cea mai precis îndeplinită de americani în regiunea respectivă, unde nu aveau o reputaţie de maeştri în bombardamente aeriene. O duzină de proiectile de calibru mare îşi loviră ţinta, dispersând în cele patru vânturi planşele eşafodului.

În câteva zile betonul întărit şi cazemata au devenit inutilizabile. Declanşat la ora deşteptării, acest bombardament a făcut mari ravagii printre lucrătorii străini. Martori oculari pretind că au văzut camioane încărcate cu morţi, duşi pentru a fi îngropaţi într-un loc rămas

necunoscut.

Fotografiile au arătat că lucrarea se prăbuşise în partea de vest şi pe jumătate în partea de nord. Triumfător, sir Malcom Me Alpine, marele specialist britanic în materie de beton, a declarat că germanii nu mai puteau decât să-l construiască în altă parte. Asta va procura un minim de linişte de trei luni.

La 30 august o sută de cvadrimotoare americane, întâmpinate de data aceasta de un violent tir de artilerie antiaeriană – aceasta fusese considerabil întărită în împrejurimile zonei Eperlecques – au revenit să viziteze şantierul în cursul după-amiezii.

Câteva ore mai târziu, spre ora 22, aviaţia regală britanică intervenea la rândul ei. La gara şantierului, unde se acumulau uriaşe cantităţi de fierărie, scânduri şi ciment – producţia a două fabrici de ciment alimenta acest şantier nesătul – a suferit serioase pagube în cursul acestui atac nocturn.

Consecinţele morale ale acestor două atacuri au fost grave. Majoritatea lucrătorilor liberi, de-moralizaţi de raiduri, au dezertat. Nu mai rămăseseră decât deţinuţii, întăriţi din ziua aceea prin aducerea de mână de lucru franceză şi spaniolă. Precizia atacurilor demonstra cât de bine informaţi erau Aliaţii. Ea a provocat de asemenea un adevărat curent de revoltă printre „sclavi”.

Spaniolii au refuzat pur şi simplu să lucreze. Au fost expediaţi la Mathausen, de unde cei mai mulţi n-au mai revenit. După alte două raiduri absolut ineficace, la 3 şi 7 septembrie, şantierul de la Eperlecques a fost neglijat de avioanele aliate până în februarie 1944.

Din ziua următoare primului raid, inginerii au înţeles

că această cazemată nu va mai putea fi niciodată refăcută. De asemenea „Oberdirektorul” Weiss a luat imediat drumul Berlinului pentru a informa autorităţile. Xavier Dorsch, şef regional al Organizaţiei Todt şi realizator al planurilor bunkerului a propus lui Dornberger să-l salveze reconstruindu-l după o tehnică nouă.

În loc să-l ridice după metoda clasică, să toarne acoperişul dintr-o bucată gigantică de ciment pe un sabot de 81 metri pe 60 şi o grosime de trei pe un sabot de fundaţie. Macarale hidraulice le vor ridica progresiv, milimetru cu milimetru.

Odată atins acest nivel, se va injecta betonul pereţilor, apoi macaralele aduse la punctul mort începeau o nouă tranşă de construcţie pornind de la această bază. Astfel lucrarea ieşea din pământ ca o ciupercă şi în acelaşi timp servea şi de scut împotriva bombardamentelor.

În stadiul final grosimea lespezii va fi mărită la şapte metri pentru a satisface dorinţele fuhrerului. Această lucrare titanică ar fi însemnat pentru stăpân un camuflaj abil. Dornberger, şi el un „arhitect ratat”, aprobă această idee, găsind-o însă superfluă. Odată în plus, cum va face şi în faţa lui Adolf Hitler la 8 iulie, îşi exprimă părerea asupra inutilităţii cazematelor.

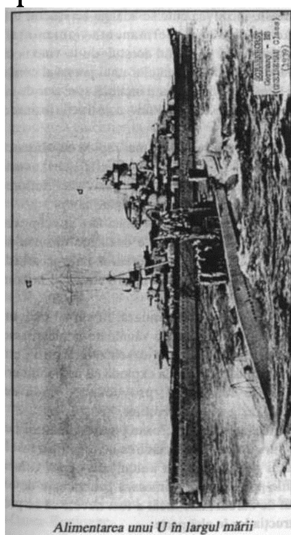
După cum se demonstrase, pentru A-4 ar fi fost suficiente nişte unităţi mobile de lansare, practic invulnerabile în faţa avioanelor inamice. Dimpotrivă, A-4 nu era incompatibilă nici cu utilizarea unor depozite subterane pentru a adăposti rachetele strategice.

Speer conveni că nu se punea problema şase abandoneze reconstrucţia bunkerului de la Eperlecques. Era sigur însă că-şi vor atrage astfel fulgerele cancelarului. A fost

atunci adoptată o soluţie hibridă.

Cazemata va fi refăcută pentru a fi utilizată ca uzină de oxigen lichid. În schimb, depozitul pen-tru A-4 aflat în construcţie la Wizemes, va suferi modificări pentru a deveni bază de lansare a rachetelor.

De acum înainte mâna de lucru era nevoită să efectueze o muncă de cârtiță, într-o atmosferă ucigătoare. Cu gâtlejul uscat de praf, lucrătorii erau obligaţi să îngrămădească 12 ore pe zi plachete de oțel pe măsură ce se ridica platforma

Alimentarea unui U în largul mării

La aceste inconveniente se adăuga scrâşnetul infernal al macaralelor şi permanenta ameninţare a bombardamentelor în cursul acestui du-te-vino neîncetat de avioane. În ciuda reticenţelor unui personal compus în cea mai mare parte din deţinuţi înclinaţi spre acte de sabotaj

— acestea nici nu lipseau de altfel – construcţia înainta destul de repede.

Progresele au fost cu atât mai rapide cu cât cinci luni fusese acalmie. Aliaţii neglijau Eperlecques, aveau alte

preocupări de când şantiere, mari sau mici, înfloreau în nord-vestul Franţei, ca margaretele pe câmp.

După o serie de cinci atacuri mici fără un scop precis în ianuarie 1944, aviaţia aliată se dezlănţui din nou asupra „hunterului”. Începând cu 2 februarie. Între această dată şi 25 august, noul şantier, devenit invulnerabil la bombe a fost vizitat de 17 ori.

Dar la 21 martie către amiază, în cursul unui atac în picaj executat de avioane de vânătoare-bombardament, o torpilă a pătruns în singura deschizătură care permitea atingerea infrastructurii. Ea explodă cu un bubuit uriaş în străfundurile edificiului, provocând o undă de şoc amplificată de grosimea pereţilor.

Victimele au fost numeroase printre lucrătorii ocupaţi în subsoluri. De necrezut, clădirea invincibilă a fost lovită

— asemeni lui Achile – în unicul său punct vulnerabil. Fundaţiile prevăzute să primească generatoare de oxigen erau atât de zdruncinate încât a fost nevoie să se prevadă reconstrucţia lor în altă parte.

Deţinuţii au fost totuşi menţinuţi pe loc pentru a asigura camuflajul şi refacerea terenului. Asta trebuia să lase aliaţilor impresia că activitatea pe şantier continua.

Astfel sinistra clădire, rămasă şi astăzi şi pentru secolele următoare drept mărturie durabilă pentru existenta efemeră acelui de-al treilea Reich, nu va mai avea altă utilitate decât aceea prevăzută de Hitler la 8 iulie 1943, „de a servi drept momeală pentru bombardierele Aliate, atrăgându-le aşa cum mierea atrage muştele”.

Miile de bombe aruncate inutil asupra cazematei de la Eperlecques între martie şi august 1944 au ocolit fireşte Germania. Dar Watten, mare burg din Flandra, a fost greu

încercat de această vecinătate nedorită: 33 de morţi, 70 de răniţi şi 150 de case distruse.

La toate acestea se adaugă stricăciunile provocate în comunele vecine. O eroare de bombardament de 3-4 kilometri era normală.

Cupola de la Wizernes

Puţin după ce reţinuseră poziţia Eperlecques, inginerii Wehrmachtului au reperat din februarie 1943 o carieră de var la Wizernes, o localitate situată la 14 kilometri spre sud. Aceasta, de altfel accesibilă pe calea ferată, se învecina cu o altă carieră utilizată pentru exploatarea marnei.

Le separa un pinten de cretă. Amândouă se sprijineau Pe flancul Muntelui Helfaut, fiind paralele cu linia feroviară Saint-Omer-Boulogne.

Un studiu geologic şi topografic totodată demonstrase că era uşor să se excaveze această colină pentru a face din ea un depozit pentru rachetele A-4. Un minim de lucrări de terasament ar fi permis accesul căii ferate.

Începând cu a doua jumătate a lunii iulie, echipe ale Organizaţiei Todt, aduse de la Saint-Nazaire, unde participaseră la construcţia bazei de submarine, au debarcai la Wizernes cu o mare cantitate de materiale.

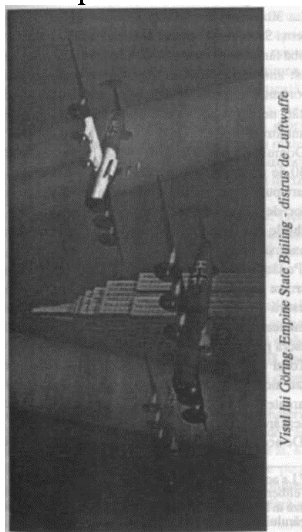
Lucrările au început în primele zile ale lunii august Pajiştile din apropierea căii ferate au fost nivelate în câteva zile pentru a face loc unei veritabile gări de triaj destinată deservirii şantierului.

La 27 august Eperlecques fusese distrus. Ca urmare, Xavier Dorsch îi propuse lui Dornberger să modifice planurile acestei instalaţii subterane pentru a o utiliza nu numai ca depozit de rachete, ci şi drept bază de lansare protejată. Ca şi pentru Centrala electrică din nord-vest, el

sugeră să se toarne un scut de beton de şapte metri grosime.

Apoi să se scobească colina pe dedesupt pentru a fi la adăpost de bombe. Dar pentru a construi o cupolă de o greutate mai mare de un milion de tone pe flancurile puţin rezistente ale unei cariere de cretă adâncă de 30 de metri trebuia să se prevadă piloni de susţinere.

Acest detaliu risca să o facă vulnerabilă la bombe, înţelegând importanţa lucrării ce urma a se construi într-un moment în care Aliaţii cuceriseră supremaţia aeriană, Dorsch refuză să preia responsabilitatea acestor lucrări fără ordinul expres al lui Hitler.

Visul lui Göring. Empine State Builing - distrus de Luftwaffe

La 30 septembrie, însoţit de Dornberger, se întâlni cu Speer şi Saur la „bârlogul lupului”. În cursul cinei fuhrerul aprobă fără dificultate construcţia acestui al doilea bunker25. Acest ansamblu subteran, în ciuda aparențelor mult mai important decât cel de la Eperlecques, întrunea cele trei calităţi necesare pentru a-l seduce pe Hitler: cutezanţă, gigantism, mister.

Domul de beton va acoperi o vastă hală octogonală

înaltă de 30 de metri de unde pornea o reţea de tunele identice, fiecare purtând un prenume masculin sau feminin, singurul mijloc de a le diferenţia: Hugo, Sophie, Kalarina, Anna, Mathilde etc. Wizemes trebuia să fie o unitate complet autonomă.

Pe lângă magazii şi ateliere, urmau să fie instalate aici puternice grupuri electrogene pentru a produce electricitatea necesară pentru confortul personalului care locuia aici permanent. Birouri, un spital şi chiar o sala de cinema fuseseră prevăzute.

Totul era conceput pentru a agrementa viaţa celor ce lucrau aici. Rachetele aduse pe calea ferată urmau să fie debarcate chiar în interiorul bunkerului prevăzut cu un chei de descărcare.

De acolo erau îndreptate până în hala centrală pentru a fi pregătite de lansare. În felul acesta încărcarea rezervoarelor s-ar fi efectuat la adăpost de atacuri aeriene. Două tuneluri dispuse oblic, Gustav şi Gretchen, asigurau cormunicarea halei centrale cu exteriorul. Înălţimea lor permitea trecerea rachetelor A-4, aşezate pe verticală, pe boghiurile de lansare.

Două porţi blindate gigantice, de 1,50 metri grosime închideau această cavernă sinistră demnă de eroii malefici ai unui roman de Jean Fleming. Suprafaţa de plecare ocupa centrul căldării format de carieră, ceea ce-l făcea invizibil din împrejurimi.

La 1 octombrie discuţiile au continuat toată ziua. Trebuia să se prevadă organizarea bateriilor de lansare a rachetelor în ciuda presimţirilor sumbre ale fiihrerului asupra destinului acestei lucrări.

După părerea lui Speer, el era convins că nu va fi

terminată niciodată: cancelarul nu era întotdeauna lipsit de intuiţie. În cursul unei între-vederi îndelungate se hotărî crearea a trei unităţi de tragere – una fixă şi două mobile.

Baza de la Wizernes adăpostea singură două baterii operaţionale şi o baterie şcoală care dispunea de o putere de foc de aproximativ 50 de proiectile pe zi.

Fiecare detaşament mobil era alcătuit din trei baterii cu nouă platforme prevăzute pentru o cadenţă zilnică de tragere de 27 rachete. Asta însemna aproximativ o sută pe zi, adică Wcărcătura a 25 de bombardiere cvadrimotoare pe care eonducătorii nazişti sperau să o trimită asupra Londrei.

Hitler era dispus să plătească foarte scump, fără să-şi Poată măcar potoli setea de răzbunare.

Wizernes era ultimul mare bunker care trebuia reperai. Descoperirea bunkerului i-a intrigat în cel mai mare grad pe Aliaţi prin orientarea lui.

După clişeele recunoaşterii aeriene, această lucrare nu era îndreptată spre Londra sau alte oraşe britanice, ci una din laturile sale fusese plasată la mai puţin de o jumătate de grad al marelui cerc trecând prin New York.

Populaţia era la curent cu această particularitate în care nu îndrăznea să creadă. Un inginer din Saar, angajat la Organizaţia Todt, declarase şefului apărării pasive din această localitate că New Yorkul va fi bombardat de pe această cupolă în construcţie. Începând cu 5 noiembrie 1943, data descoperirii sale de către Aliaţi şi până la 11 martie 1944, șantierul n-a fost niciodată tulburat.

Aici se lucra zi şi noapte. Zgomotul betonierelor se auzea în liniştea nopţii, sub lumina palidă a lampadarelor. Camuflajul n-a fost respectat prin forţa împrejurărilor Lămpile se stingeau la fiecare trecere a avioanelor aliate

Din pământ urca uruitul lugubru a două sape hidraulice care forau neîncetat colina. Aliaţii se înverşunau împotriva bombelor zburătoare din împrejurimi, dar giganticul şantier dominat de o uriaşă macara vizibilă la mai mulţi kilometri de jur împrejur părea a fi ignorat, spre stupoarea localnicilor

Ei au ajuns să se convingă puţin câte puţin că localitatea lor va fi scutită de distrugere.

Mâna de lucru era foarte diferită de aceea de la Eperlecques. Ea se compunea din 60% germani din afara Germaniei. Restul erau ruşi, printre care multe femei

Acestea nu locuiau pe şantier, ci la Hazebroucq, la o distantă de 22 kilometri.

Transportul lor se făcea zilnic în vagoane de animale sub pază militară. Primul bombardament, încredinţat aviaţiei americane, a avut loc la 11 martie ora 9, pe o ceaţă deasă cu consecinţe fără îndoială considerabile pentru populaţie. Proiectilele se împrăştiară în împrejurimile şantierului, ucigând zece persoane.

Alte 27 de raiduri au urmat până la 1 septembrie, uneori într-o cadenţă de mai multe pe zi. În ciuda violenţei lor, mâna de lucru nu înceta să sporească: 1 106 persoane în aprilie 1944, 1 280 în mai, 1 383 la jumătatea lunii iunie.

Aceasta se explică prin dorinţa lui Hitler de a dispune de cel puţin o bază de lansare protejată, căci entuziasmul lui pentru rachete continua să nu fie zdruncinat, în ciuda primatului acordat bombei zburătoare.

Cu toată amploarea mijloacelor utilizate, lucrările nu avansau în cadenţa sperată. Primele atacuri au creat foarte repede un climat de teroare defavorabil personalului. Potrivit documentelor capturate la Wizeraes, lucrul a fost

întrerupt de 229 de ori în cursul lunii mai.

O nouă ofensivă a serviciilor secrete

La 12 august, cinci zile înainte de bombardamentul de fa Peenemünde, serviciile de informaţii britanice au făcut involuntar un pas însemnat.

Un raport foarte precis venit de la Berlin anunţa existenţa a două arme distincte: un avion fără pilot, numit Phi 7 şi o rachetă numită A-4. Această precizie deveni şi mai tulburătoare atunci când sursa – un ofiţer de stat major ataşat al direcţiei tehnice a armelor – adăuga că lucrările betonate construite lângă Havre şi Cherbourg erau pur şi simplu depozite, căci A-4 putea fi lansat de pe planurile înclinate metalice de producţie foarte simplă.

Detaliu capital pentru guvernul englez, acest berlinez indica şi ora H, fixată pentru 28 octombrie.

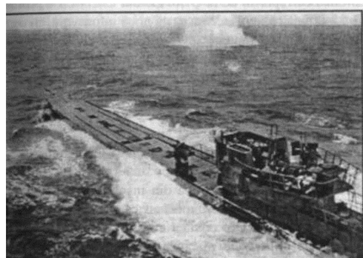
La 30 august un alt mesaj de data aceasta de provenienţă franceză, a fost remis lui Duncan Sandys. El menţiona sosirea în Franţa în octombrie a Regimentului 155 artilerie antiaeriană de sub comanda colonelului Wachtel pentru a servi 108 catapulte. Această cifră era foarte apropiată de realitate.

Dar acest mesaj păcătuia prin ignoranţă, nefăcând menţiune de cele 400 de catapulte încredinţate grijii Wehrmachtului. Confuzia între cele două arme era evidentă, dar rapiditatea informaţiei remarcabilă.

Unitatea luase fiinţă înainte cu două săptămâni. Aceste indicaţii precise n-au avut niciun efect asupra lordului Cherwell. El găsea mereu câte un argument simplist pentru a anula afirmaţiile lui Duncan Sandys, care era convins de veracitatea mesajelor provenite de la cei din Rezistenţă. Un incident survenit în Danemarca reuşeşte în cele din urmă să-

i dea dreptate.

La 31 august sir Charles Portal, şeful de stat major al aviaţiei britanice, anunţă în cursul unei reuniuni existenţa bombei zburătoare. Avea dovada de când îi parveniseră

Submarinul a rămas în Atlantic cea mai temută armă pe toată durata războiului

fotografiile armei. Clişeele epavei înfăţişau o bombă cu aripi, auto-pilotată şi propulsată asemeni unei rachete. Putea foarte bine să fie Phi 7.

În orice caz, această armă era evident mult mai mare decât bomba planantă HS 293, a cărei existenţă fusese revelată de raportul de la Oslo. Lordul Cherwell a primit fără îndoială cu neplăcere această nouă informaţie.

În continuare deveni „avocatul diavolului" pentru a denigra acest vector incapabil să poarte, după aprecierile sale, mai mult de 450 kilograme de exploziv. Această armă de putere medie putea, fi foarte puţin rentabilă având în vedere preţul său de cost.

Un danez fotografiază aeronava FZG 76

Bornholm, cea mai estică din insulele arhipelagului danez, era pe atunci un important centru de informaţii. Izolarea sa o punea în contact cu numeroase porturi ale Balticii. Deplasările maritime înlesneau circularea informaţiilor obţinute de marinari în cafenelele de pe cheuri în cursul escalelor.

Venirea lor alimenta o reţea a Rezistenţei condusă de

un ofiţer care ocupa o funcţie în administraţia civilă, maiorul Glyth. Începând din vara anului 1942 au putut fi stabilite legături clandestine cu Londra prin radio. Ele s-au îndreptat foarte rapid asupra existenţei rachetelor, la instigarea serviciilor de informaţii britanice.

Pescari danezi observară de fapt avioane ciudate care se deplasau cu mare viteză lăsând în urma lor o lungă trenă de flăcări, asemeni unei comete. Aceste aparate aveau particularitatea de a veni de la Peenemünde. Acest cuvânt revenea de altfel foarte des în mesajele informative.

Începând din iulie 1943 cei din Rezistenţă de la Bomholm au fost mobilizaţi pentru a identifica aceste aparate. Ocazia nu se lăsă prea mult aşteptată. La 22 august ora 13,05, postul de poliţie din Nexo a fost anunţat telefonic că unul din aceste ciudate avioane „scuipând foc şi flăcări" căzuse la doi kilometri nord-vest de biserica satului Bodilsker.

După ce au anunţat comandamentul militar german al insulei, sergentul de poliţie Pedersen plecă la faţa locului însoţit de maiorul Christiansen, comandantul portului Rönne. Câţiva gură-cască le povestiră cu lux de amănunte prăbuşirea aparatului.

Acesta a venit dinspre mare cu o viteză fantastică şi cu un zgomot asurzitor. Evitase cu precizie un grup de arbori din apropierea unei case situate la mai puţin de 250 metri de la punctul de cădere. Aparatul era foarte deteriorat, dar nu dezintegrat.

Toate detaliile funcţionării sale se ofereau curiozităţii-publice. De fapt, niciunul dintre pescarii prezenţi nu putu sesiza importanţa momentului. Christiansen a fost foarte intrigat de acest avion ciudat, îndeosebi de natura propulsiei

sale, neputând înţelege dacă funcţiona cu carburant gazos sau lichid.

Un lucru i se păru clar, dezvoltarea redusă a aripilor făcea din el fără îndoială un aparat rapid, incapabil să planeze. Botul spart lăsa să se vadă o încărcătură de ciment destinată a înlocui încărcătura explozivă în timpul încercărilor.

Christiansen se grăbi să facă câteva fotografii, dar a trebuit să-şi scurteze activitatea. Către ora 14,30, la mai puţin de un sfert de oră după sosirea lui, îşi făcură apariţia doi militari germani, un ofiţer de marină şi un adjutant de la Luftwaffe. Amândoi păreau stingheriţi.

Au declarat că nu se ştie nimic de natura acestui aparat. Câteva minute mai târziu a fost încărcat în grabă într-un camion şi remis garnizoanei germane din Bonne.

În aceeaşi seară Christiansen a întocmit un raport asupra accidentului şi câteva desene, adresându-le Ministerului Marinei daneze. A doua zi, 23 august, cele patru fotografii sunt transmise serviciilor de informaţii ale aceluiaşi minister.

Pe de altă parte, o copie a fotografiilor a fost trimisă maiorului Glyth, care făcu la rândul lui mai multe copii pentru a le expedia la Londra pe diverse canale. Din nefericire, unul din mesaje a fost capturat de germani.

De asemenea, la 1 septembrie un ofiţer superior de la Luftwaffe se prezentă la Christiansen pentru a-i pune nişte întrebări asupra prezenţei sale lângă acest robot la 22 august.

— Sunteţi sigur că n-aţi făcut fotografii?

— Fireşte domnule. De altfel am răspuns deja la această întrebare unuia din colegii dumneavoastră acum

câteva zile

Ofiţerul german replică ridicând vocea:

— Minţiţi domnule maior, lată dovada!

Spunând acestea îi întinse o fotografie a bombei zburătoare făcută de el. Lucrurile s-au oprit aici. Dar Christianscn înţelese că nu era decât o amânare. Gestapoul putea veni în orice clipă să-l „ridice”. Încercă să ajungă în Suedia cu ajutorul unei vedete din port.

Dar două navete germane supravegheau îndeaproape ambarcarea lui. Căzuse în capcană. La 5 septembrie Gestapoul îl aresta pentru divulgarea de documente militare germane. Moartea sau deportarea ar fi fost fără îndoială soarta lui. Christiansen a fost transportat la Copenhaga.

Spre norocul lui a fost transferat la 8 octombrie de la închisoare la spitalul municipal. La 22 octombrie şase luptători din Rezistenţă l-au luat din spital şi l-au dus în Suedia. Până în zilele noastre nu s-a stabilit cum au ajuns fotografiile la generalul Portal.

Se pare că au venit prin Elveţia. În orice caz, naziştii satisfăcuţi de a-şi fi recuperat secretul şi-au oprit investigaţiile fără a avea cea mai mică bănuială de păcăleala pe care le-o trăsese Rezistenţa daneză.

Scandal pentru rachete în ciuda numeroaselor informaţii şi clişee primite în cursul ultimelor luni, ministrul de război britanic continua sa nu fie în unanimitate convins de ameninţarea armelor secrete germane. Chiar crochiurilc de aparate prevăzute cu aripi la coadă, reproduse de Centrul de interpretare fotografică de la Medmenham, începând cu filmele de recunoaştere aeriană de la Peenemünde n-au avut tăria să-i înduplece pe ireductibili. Totuşi, aceste „siluete” (Body lines), cum fuseseră numite, pledau în favoarea ideii

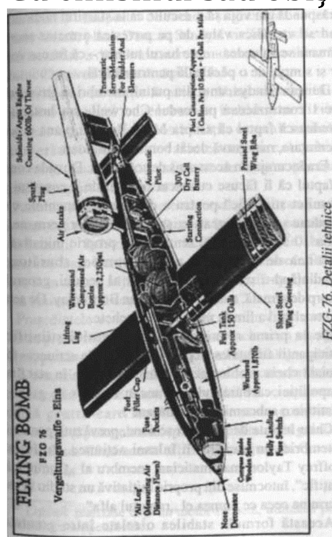
că acolo se produceau cu adevărat rachete.

Dar cei doi specialişti reprezentanţi ai guvernului, lordul Cherwell şi doctorul Alwyn Crow, găsiră un argument inatacabil pentru a respinge obiecţiile membrilor Cabinetului. Cei doi savanţi pătrunşi de superioritatea lor negau pur şi simplu existenţa unor asemenea aparate.

Pentru ei aceste coloane, înalte de 12 metri şi având un diametru de 1,80, nu puteau fi rachete cu rază mare de acţiune, având în vedere volumul lor foarte redus. În concepţia lor o rachetă capabilă să depăşească 210 kilometri trebuia să aibă mai multe trepte şi să cântărească cel puţin 60 de tone.

Avea nevoie deci de o catapultă adaptată dimensiunilor sale, aşadar irealizabilă26. În plus, forma ei trunchiată însemna o sfidare a legilor aerodinamicii27.

Cu cinismul său obişnuit, lordul Cherwell nu se sfiise

FZG-76. Detalii tehnice

să răspundă cui voia să-l asculte că la sfârşitul războiului, când se va ridica vălul de pe povestea armelor secrete germane se va vedea – spre hazul tuturor – că fusese

vorba pur şi simplu de o păcăleală pentru nătărăi.

Duncan Sandys, unul din puţinii membri ai guvernului care-l contraziceau pe lordul Cherwell, era hotărât să dovedească faptul că asupra Marii Britanii plana o nouă ameninţare, mai gravă decât bomba zburătoare.

Era încurajat în acest sens de socrul lui. Dovada consta în faptul că îi făcuse cunoscut ordinul de a constitui un „Comitet ştiinţific” pentru a discuta argumentele care dovedeau sau respingeau existenţa rachetelor germane.

La 10 septembrie, el renunţa din proprie iniţiativă la misiunea de a ancheta asupra bombei zburătoare, încredinţând-o şefului de stat major al aerului, generalul de corp de armată, aviatorul Normann Bottomley. De acum înainte el îşi va limita misiunea la rachete.

De la prima reuniune a „Comitetului ştiinţific”, participanţii au înţeles că problema razei de acţiune – fără îndoială cheia problemei rachetelor – rezida în stabilirea compoziţiei carburantului. Duncan Sandys se grăbi să constituie o subcomisie „Carburant”.

Chiar înainte de prima ei sesiune, prevăzută pentru 20 septembrie, un incident îi înlesni acţiunea. Profesorul Geoffrey Taylor, matematician, membru al „Comitetului ştiinţific”, întocmise din proprie iniţiativă un studiu în care determina ceea ce numea el „raportul alfa”.

Această formulă stabilea o reiate între greutatea carburantului transportat de rachetă şi greutatea sa totală cu rezervoarele pline. Duncan Sandys, vizibil satisfăcut de aceste rezultate, a dispus trimiterea unui exemplar al lucrării lordului Cherwell şi doctorului Crow.

Aceşti doi savanţi, foarte grăbiţi să admită că principiul rachetei cu carburant lichid, era vizibil, cunoşteau totuşi care

erau posibilităţile certe ale realizării ei materiale: pompe de alimentare irealizabile, inexistenţa materialelor suficient de uşoare pentru a obţine un raport alfa ridicat etc.

Pentru a-şi reduce la tăcere adversarul, Duncan Sandys voia totuşi să pună în practică teoria lui Taylor, pornind de la carburanţii lichizi folosiţi de firma Shell. În absenţa inginerului Isaac LubbokM, aflat atunci în misiune în Statele Unite, îl invita pe adjunctul acestuia, Geoffrey Gollin, la prima sesiune a subcomisiei „Carburant”.

Preşedintele acesteia, sir Frank Smith, îi propuse să studieze proiectul de construcţie a unei rachete cu o singură treaptă, purtând o încărcătură de o tonă la 150 kilometri. În cursul discuţiei, Gollin a afirmat că, potrivit unor informaţii provenite din Statele Unite, era posibil să se realizeze o rachetă pentru care învelişul, camera de combustie, rezervoarele şi pompele nu depăşeau jumătate din greutatea carburantului. Când aceste afirmaţii au ajuns la Crow, el izbucni în râs.

Un raport alfa de O,67 (totuşi, foarte apropiat celui obţinut de germani) era dupa el imposibil. Cel mult se putea atinge un maximum de O,25. Odată în plus, el profita de situaţie pentru a încerca să-şi impună punctul de vedere eronat: numai un proiectil cu mai multe trepte ar fi capabil să parcurgă 210 kilometri.

Pentru a face falǎ acestei noi ofensive a experţilor oficiali ai guvernului, Gollin i-a telegrafiat lui Lubbok, rugându-l să-şi grăbească reîntoarcerea din America.

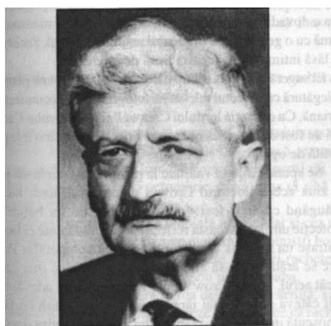
La 11 octombrie ora 14,30 Lubbok se prezentă la ultima şedinţă a subcomisiei „Carburant” la etajul patru al clădirii Shell Mex house.

Lordul Cherwell acceptase, nu fără ezitare, să-l onoreze

cu prezenţa lui. De aceea majoritatea participanţilor considerau că întrunirea era importantă, dacă nu chiar decisivă pentru anchetă. Sir Frank Smith hotărâse ca în cursul acestei şedinţe discuţia să se poarte pe marginea interpretării date coloanelor prevăzute cu ampenaj observate la Peenemünde.

Lordul Cherwell şi doctorul Crow ridicaseră imediat o furtună de proteste. Veniseră pentru a discuta despre rachete şi nicidecum pentru a interpreta un nou document despre a cărui existenţă nu ştiuseră înainte.

Era exact în ajun, colonelul Post şi inginerul Lubbok, ajutaţi de doi specialişti în balistică, elaboraseră planurile unei rachete cu carburant lichid de 54 tone, pornind de la fotografiile făcute la Peenemünde. Pentru propulsia ei se preconizase, nu oxigen lichid şi alcool, şi un amestec de acid nitric şi anilină, formulă adusă recent de Lubbofe din America.

Hermann Oberth, părintele programului nazist de rachete

Lordul Cherwell, dispreţuindu-l pe Lubbok pe care-l considera intrus în această reuniune, reaminti cu emfază că el era primul specialist în rachete din Marea Britanic Nimeni nu-l mai putea învăţa nimic în această problemă. Era o dovadă de maximă îngâmfare pentru un om rămas în urmă cu o generaţie în domeniul respectiv. Frank Smith nu se lăsă

intimidat de această lipsă de modestie.

El sugeră fiecăruia dintre participanţi să-şi spună părerea în legătură cu obiectul relevat pe fotografiile de recunoaştere aeriană. Cu excepţia lordului Cherwell şi a doctorului Crow. toţi au fost de acord că era vorba de o racheta cu o treaptă, lipsită de ogivă.

Se spune că de la vanitate la prostie nu-i decât un pas. În ziua aceea doctorul Crow a demonstrat acest lucru, adăugând că ar fi fost vorba probabil, de un balon de protecţie umflat. Această reflecţie, de o ciudăţenie ridicolă îi atrase un răspuns usturător din partea colonelului Post. care se arătă uimit să afle că ar exista baloane mai grele decât aerul. Vexat, Crow amuţi. Dar momentul adevărului sosi câteva minute mai târziu, când Frank Smith îşi făcu cunoscută intenţia de a-i raporta lui Duncan Sandys decizia pe care o vor lua participanţii la şedinţă. Lordul Cherwell nu se mai putu stăpâni.

Roşu de mânie se repezi spre uşă. Trei persoane se întrecură pentru a i-o deschide. Se spune că primul a ajuns colonelul Post. Aşa luă sfârşit ultima reuniune a subcomisiei „Carburant”.

De acum înainte ostilităţile deveniseră deschise între consilierul primului ministru şi marele anchetator în domeniul rachetelor germane.

Din fericire, Duncan Sandys era un om temperat, care căuta mai mult să combată inamicul decât să întreţină certurile inutile dintre membrii guvernului.

Englezii elaborează planurile unei rachete cu carburant lichid

Duncan Sandys dorea să-şi prezinte Cabinetului raportul definitiv la 22 octombrie. A înţeles să-şi facă

temeinic treaba, pentru că ştia că lordul Cherwell şi experţii săi vor lansa un contraatac la 25 octombrie, când urma să aibă loc şedinţa Comitetului Apărării.

Aceasta urma să fie fără îndoială ultima, dar şi cea mai importantă. Pentru a-i convinge mai bine pe miniştri hotărî să se întocmească planurile complete ale unei rachete cu carburant lichid. Lubbok fu din nou pus la treaba.

De astă dată nu mai era vorba de o simplă schiţă, şi de tm studiu serios, care să demonstreze fără echivoc că racheta cu rază mare de acţiune cu o singură treaptă era realizabilă. Aceste planuri trebuiau remise Ministerului Aprovizionării la 18 octombrie seara.

Cu alte cuvinte, în ziua de 14 octombrie, când pornea la mdeplinirea noii sale misiuni, inginerul de la firma Shell dispunea, de patru zile şi trei nopţi pentru a termina o lucrare cate ceruse şapte ani de cercetare echipei lui Dornberger.. Fireşte nu era singur. I se alăturară Frank Smith, câţiva „gineri şi cercetători de la Direcţia Armament.

Lucrarea lui Lubbok a fost predată lui Duncan Sandys la 19 octombrie. Dacă Wernher von Braun ar fi văzut-o ar fi găsit-o de bună seamă naivă. Anumite puncte esenţiale ale rachetei nici nu fuseseră amintite, îndeosebi stabilitatea sa în momentul lansării.

Utilizarea servomotorului şi a direcţiei în jel scăpau complet experţilor englezi. O altă problemă, nu mai puţin importantă, rămăsese de asemenea în suspensie, anume aceea a alimentării camerei de combustie. Lubbok era fireşte convins că pompa antrenată de un motor de automobil de 85 cai putere, preconizat de americani, nu o va soluţiona. În lipsă de altceva el sugeră să se recurgă la cordită arsă în rezervoare.

Presiunea gazelor astfel obţinută va împinge carburantul în camera de combustie. Utilizarea acidului nitric şi a anilinci, amestec mai exploziv decât alcoolul şi oxigenul lichid, putea produce o accelerare de 16 g la plecare faţă de 8 g atinse la lansare.

Pentru a compensa deficienţele de direcţie era necesară o construcţie mai robustă pentru cabină. În acest scop Lubbok a preconizat oţelul, de unde această greutate anormală de 52 tone fără ogivă, deci de patru ori mai mult decât A-4 cu încărcătură explozivă cu tot.

La 21 octombrie după-amiază Lubbok fusese invitat, din ordinul ministrului Aprovizionării, să prezinte planurile rachetei în faţa comitetului ştiinţific. După cum se prevăzuse, criticarea studiului ocupă partea principală a reuniunii. Unul dintre participanţi, profesorul Garner, u reproşa – lucru de aşteptat – carenţele sistemului de alimentare.

Se putea prevedea că prin căldura degajată, gazele de cordită vor provoca explozia vaporilor de acid nitric. Şi Lubbok era de aceeaşi părere.

Accepta chiar ideea că dacă într-o bună zi acest proiect se va concretiza, trebuia cu orice preţ să i se găsească o pompă centrifugă cu mare debit. În plus, ea ar fi micşorat ansamblul. Profesorul Ellis era de părerea lui Garner.

El preciza totodată că exista deja un început care atesta în suficientă măsură realizarea unei asemenea arme. Dar doctorul Crow declara fără ocol proiectul irealizabil. Se prefăcu atunci preocupat de a-i convinge că se pierdea timpul cu detalii inutile.

Înainte de a ridica şedinţa se luă hotărârea de a satisface cererile Cabinetului de război, prin a-i adresa un proces verbal în care puteau fi prezentate trei sisteme de

rachete. Primul, cu carburant solid şi mai multe trepte, era drag doctorului Crow şi lordului Cherwell.

Al doilea, imaginat de Lubbok şi Post, era modelul teoretic cu carburant lichid şi o singură treaptă, cu alimentare cu gaz sau pompe, în sfârşit, al treilea era o variantă a celui de-al doilea, având randamentul sporit cu 15%, potrivit metodelor obţinute în laboratoarele americane.

Fiecare paragraf trebuia semnat de flecare din cei 14 participanţi la întrunire. Dar Alwyn Crow, urmat de altfel de doctorii Wheeler şi Guy, refuză energic, argumentând că numai primul tip de rachetă era realizabil.

Această opoziţie stupidă într-un moment când germanii îşi propuseseră de acum să înceapă construcţia în serie a rachetei A-4, este semnificativă pentru starea de spirit detestabilă care domnea în înaltele sfere ale cercurilor ştiinţifice engleze.

Lordului Cherwell ultimul vals

În seara de 25 octombrie a avut loc reuniunea Comitetului apărării în sala subterană a Ministerului de Război. Primul este invitat să ia cuvântul Duncan Sandys.

El citeşte procesul verbal redactat în cursul reuniunii comitetului ştiinţific. Adaugă două anexe la textul anterior, de altfel foarte scurt. Una exprima dorinţa de a pune la dispoziţia ministrului de război o listă ţinută la zi cu uzinele germane susceptibile să fabrice rachete cu rază mare de acţiune.

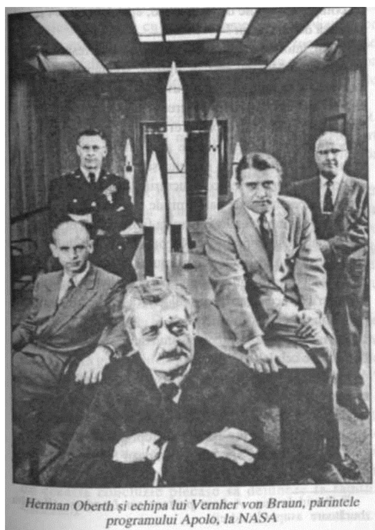
În cealaltă anexă se cerea să se oprească cât mai repede, bombardându-le lucrările suspecte care se desfăşurau pe celălalt mal al Canalului Mânecii.

După cum era de aşteptat, lordul Cherwell îl urmă la

cuvânt pentru a-şi impune vederile eronate. El nu nega» existenţa micilor rachete, dar nu voia să admită punerea la punct de către inamic a unor rachete cu rază mare de acţiune.

Pentru a convinge mai bine auditoriul, el argumentă că racheta era o armă care necesita o mare durată de timp pentru a fi pusă la punct. Cum ar fi putut naziştii să treacă în câteva luni de la stadiul experimental la cel operaţional’.’

Avuseseră ei oare interes să întreprindă cercetări atât

Herman Oberth şi echipa lui Vernher von Braun, părintele programului Apolo, la NASA

de complexe înainte de Stalingrad, epocă în care Victoria era încă de partea lor?

Apoi, întorcându-se spre Lubbok, se manifesta grosolan fată de el, încercând să-l denigreze, spunând că în ciuda dublei sale licenţe în ştiinţe, având funcţia de inginer de categoria a treia nu merita încrederea Comitetului.

Lubbok încheie expunerea scuzându-se pentru imperfecţiunea sistemului de alimentare cu carburant a rachetei sale, care, spre regretul său, se afla tot în stadiu embrionar. Pentru a remedia lucrurile, sugeră folosirea unei

turbopompe cu gaz de patru mii de cai putere.

Cineva îl întrebă atunci care va fi diametrul ei. Lubbok. care colaborase împreună cu locotenent-colonelul Whittle la construcţia ultrasecretă a primului turboreactor englez, era perfect informat în privinţa formei obţinute de un volum mic oferit de acest gen de propulser. Răspunse cu candoare;

— Cincizeci de centimetri.

— Acest răspuns provocă murmure. O voce care le domina pe celelalte răbufni:

— Dar e o nebunie! Nu, domnule Lubbok, este imposibil!29

Şi totuşi turbopompa lui A-4 nu atingea această dimensiune, dar forţa sa era ce-i drept de 640 cai putere. În ciuda acestei atmosfere, Duncan Sandys reuşise şi de data aceasta să-şi impună punctul de vedere. Aviaţia britanică, împreună cu grupul 8 american de aviaţie, vor ataca construcţiile suspecte din Franţa şi toate uzinele posibile a fabrica arme neconvenţionale. În acest scop vor fi intensificate recunoaşterile fotografice şi investigaţiile serviciilor de informaţii.

Deoarece existenţa rachetei fusese recunoscută în fapt, primul ministru ordonă ministrului de interne, Herbert Morrisson, să vegheze la buna funcţionare a serviciilor guvernamentale în caz de atac cu rachete.

Totuşi, Winston Churchill avea mustrări de conştiinţă faţă de consilierul său. Pentru a-l împăca, propuse o noua reuniune pentru data de 28 octombrie. Lordul Cherwell va avea astfel posibilitatea să vină însoţit de patru personalităţi ştiinţifice, capabile să-l susţină în timpul luptei. La rândul său, acesta vedea în ocazia dată o ultimă șansă pentru triumful punctului său de vedere.

Convocă pe loc în biroul său din Piaţa Parlamentului pe profesorii Taylor şi Fowler, doctorul Crow şi Frank Smith. Li se alătură generalul de brigadă Jacob de la Ministerul de Război. Această reuniune intimă, menită să „ascută” armele, a avut loc în dimineaţa de 28 octombrie.

Ea a durat ceva mai mult de o oră. Cei cinci participanţi se despărţiră asigurându-l pe lordul Cherwell că este unposibil să se emită o părere categorică asupra naturii obiectelor fotografiate la Peenemünde. Satisfăcut evident de această concluzie plecase să dejuneze la familia Churchill.

La sfârşitul după-amiezii, miniştri şeii de stat major, savanţi mişunau pe scările înguste ce duceau spre sala subterană a Ministerului de Război. Lordul Cherwell, sigur de astă dată că va spulbera mitul rachetei cu ajutorul „suporterilor” săi, etala din nou litania argumentelor sale împotriva rachetelor. Toată lumea le cunoştea.

Atacă îndeosebi lucrările lui Lubbok, considerând imposibilă realizarea lor. Admiţând că acidul nitric era carburantul, cum era posibil să consumi cordită pentru a obţine un gaz capabil să împingă carburantul în camera de combustie fără a provoca o explozie? Exista vreun chimist în asistenţă să-l contrazică? Nu!

Atunci el negă posibilitatea de a realiza un motor cu gaze de patru mii cai putere şi volum redus pentru a antrena pompele cu carburant. Adaugă maliţios că dacă naziştii ar fi posedat un motor atât de extraordinar, l-ar fi utilizat iară îndoială pentru a propulsa avioane Iară pilot, care erau mult mai uşor de fabricat decât rachetele.

Argumentele lui au rămas fără efect asupra Comitetului Apărării. Primul ministru şi câţiva dintre participanţi aflaseră probabil de interogarea a opt aviatori germani

recent capturaţi. Toţi lucraseră un timp la Peenemünde-Vest.

Raportul asupra interogatoriului lor menţiona că în octombrie 1942, apoi în aprilie şi iunie 1943, văzuseră un proiectil-rachetă de mari dimensiuni părăsind solul la verticală, lăsând în urmă un fum portocaliu şi producând un zgomot asurzitor.

Submarinele ar fi trebuit să transporte containerele cu rachete V-2 remorcate până la locaţiile din apropierea coastelor americane, care permiteau ca tirul să fie eficace

Pentru prima dată fuseseră descoperiţi martori oculari ai lansării unei rachete germane. Puţin câte puţin apărătorii lordului Cherwell au aderat la tonul reuniunii. Au început sa admită existenţa rachetei ca pe un lucru probabil. „Acuzatorul general” se regăsea izolat.

A fost o fidelă repetare a ședinţei din 29 iunie, în cursul căreia el fusese abandonat de însuşi discipolul său, doctorul Jones. Era pentru a doua oară umilit în faţa guvernului. Primul ministru a remarcat că nu servea la nimic să se angajeze în discuţii inutile asupra teoriilor ştiinţifice.

Trebuia pur şi simplu să se revină la realitate şi să se acţioneze în consecinţă. În acest scop îi încredinţa preşedinţia unui nou comitet extraordinar, menit să ia măsurile de apărare împotriva unui eventual atac cu rachete. Oricum nu era un motiv de refuz30.

Pretextând o întâlnire, lordul Cherwell, roşu de furie, se ridică şi părăsi încăperea într-o atmosferă de indiferenţă

generală.

În lipsă de alţi voluntari, sir Stafford Cripps primi misiunea de a lua conducerea acestui nou comitet.

Înfrângerea lordului Cherwell

Sir Stafford Cripps a fost obligai să se angajeze în cea mai mare grabă pentru îndeplinirea noii sale misiuni. Duncan Sandys îl anunţase că atacul inamic se putea declanşa în noiembrie.

De asemenea luni, 29 octombrie, avusese loc prima şedinţă plenară. Pregătită în pripă, ea n-a dus la niciun rezultat. Pentru a repara acest eşec, el invita câţiva din şefii serviciilor de informaţii să discute cu ei personal în apartamentul lui din White Hall Court.

Printre invitaţi se afla şi doctorul R. V. Jones. Acest om de ştiinţă, neglijat de câteva luni, îl informa cu titlu confidenţial despre cercetările sale personale. Jones nu mai supraveghea Peenemünde şi Zempin, situat la vreo 12 kilometri spre sud-est. De la sfârşitul verii, reuşise să afle cu minuţiozitate indicaţiile de reperaj ale companiei 14 din regimentul şcolii de transmisiuni a aviaţiei germane.

Ea urmărea de la această bază o armă lansată în direcţia mării. Era vorba de o rachetă prevăzută cu aripi. Îi apreciase viteza la 640 km, iar altitudinea între 300 şi 1800 metri. Acestea erau performanţele riguros exacte ale tipului F.Z.G.76. Dar ceea ce-l interesa şi mai mult decât arma însăşi, era catapulta. Odată aceasta identificată, ar fi fost uŞor să se facă comparaţia dintre fotografie şi ceea ce construiau germanii pe coasta Canalului Mânecii.

Se putea aşadar verifica dacă exista o corelaţie între construcţiile misterioase şi armele secrete inamice. În acest scop el dăduse deja dispoziţiile pentru trimiterea unui avion

de recunoaştere în momentul în care o schimbare favorabilă a vremii va permite să se dezvăluie secretul dunelor de la Zempin.

Acest ajutor preţios i-a permis lui Stafford Cripps să-şi prezinte la 2 noiembrie raportul în faţa primului ministru. Urmând sfatul doctorului Jones, sir Stafford Cripps considera verosimilă folosirea unei rachete de 60-70 tone. Era de părere ca uriaşul oval de pământ de la Peenemünde – în fond bancul nr. 7 de încercări – ar fi probabil gura unui monier gigantic. Apoi încheie observând că dacă germanii construiesc în ritm diabolic lucrări în nord-veslul Franţei însemna că au armele secrete pregătite sau pe punctul de a fi gata.

După un raport atât de pesimist era normal să se dea în consecinţă dispoziţii pentru a pregăti Londra în vederea acestui atac. Potrivit estimărilor făcute de Ministerul de Interne acesta putea provoca 108000 de morţi pe lună.

Această cifră, puţin optimistă, fusese stabilită după media celor ucişi de o tonă de bombe germane lansate în timpul „războiului fulger”. Capitala urma să fie deci evacuată de locuitorii săi care nu-i erau indispensabili, iar majoritatea staţiilor de metrou închise traficului pentru a fi folosite ca adăposturi.

Fuseseră luate de asemenea măsuri poliţieneşti împotriva panicii posibile. Acest exces de prudenţă a fost vehement condamnat de lordul Cherwell.

După părerea lui greutatea rachetelor era constituită în cea mai mare parte de carburantul consumat în cursul zborului, ceea ce reducea sensibil efectul. Totuşi, preciza în raportul său, că deşi nu credea în ameninţarea rachetelor nu subestima un atac efectuat cu avioane fără pilot.

Simultan, primul ministru a primit notele contradictorii ale consilierului său şi ale ministrului producţiei aeronautice. La 3 noiembrie ordonă o anchetă suplimentară bazată de astă dată pe informaţii concrete şi nu pe date ştiinţifice. Insista să cunoască argumentele asupra bombei zburătoare, subiect trecut pe planul doi de câteva luni în favoarea rachetelor.

Apreciind că era imposibil să se informeze atât de repede în noianul de documente adunate în legătură cu armele secrete germane – Churchill stipulase ca ancheta să se limiteze la două şedinţe – sir Stafford Cripps a preferat să-i asculte pe principalii specialişti ai serviciilor de informaţii. Printre ei figurau doctorul Jones, căpitanul Kenny şi Isaak Lubbok.

Evenimentele se precipitară. La 3 noiembrie condiţiile meteo au permis aviaţiei britanice să fotografieze şase amplasamente suspecte semnalate câteva zile mai devreme de un agent francez angajat pe şantierul care asigura construcţia lor. În ciuda stadiilor inegale atinse de lucrări, pe toate şantierele se aflau clădiri de forma identică, mascate de boschete de arbuști. Ele erau mult mai vizibile din aer decât de la sol. Aceste clădiri de mici dimensiuni erau răspândite în apropierea unei plăci rectangulare de beton.

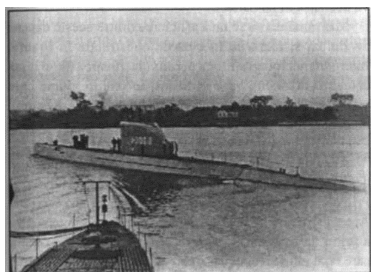
La 5 noiembrie raportul Centrului de interpretare fotografică de la Medmenham anunţa că la cele şase amplasamente anterior reperate se mai adăugau alte patru, din care una în Cotentin. Toate erau formate dintr-o clădire lungă fără ferestre, cu extremităţile curbate. Această particularitate le făcea să semene cu nişte schiuri culcate pe o parte, detaliu care a înlesnit identificarea lor pe fotografii.

Deja era târziu, totuşi, guvernul englez s-a convins în

sfârşit că armele secrete germane există

La 8 noembrie după-amiază se deschidea a doua şedinţă a noii Comisii de anchetă a Cabinetului de Război sub preşedinţia lui Stafford Cripps. Prima parte a reuniunii a fost consacrată studierii celor mai zgomotoase declaraţii ale conducătorilor germani referitoare la armele secrete.

Fraza pronunţată de Gbring în septembrie, „dacă duşmanul ar şti ce se pregăteşte, ar pieri de groază”, era semnificativă. Ea urma să fie curând pusă în valoare de

Submarinul U-3008

discursul ameninţător al lui Hitler debitat la 8 noiembrie în subsolul braseriei Lowenbrau la Mtinchen.

Fiihrerul, încălcând secretul instituit de ei însuşi, nu s-a jenat să spună: „Ora răzbunării este aproape”. Prin deducţie se ajungea puţin câte puţin să se presupună că ofensiva se va declanşa în ianuarie.

Mai rămânea să se facă asocierea dintre aceste excese de limbaj şi lucrările în curs de construcţie în Franţa. Interpretarea fotografiilor a permis clasificarea lor în două categorii distincte: baze în formă de schiuri, nume care le-a fost dat de locotenent-colonelul Douglas Kendall, responsabil cu supravegherea armelor secrete germane la Centrul de interpretare fotografică, şi baze mari.

Această denumire se aplica celor şapte bunkere descoperite în Pas-de-Calais şi în Canalul Mânecii’2. Primele

erau situate în afara drumurilor şi căilor ferate. Acest lucru lăsa să se presupună că erau concepute pentru a primi un material uşor, spre deosebire de bazele mari, care erau întotdeauna plasate de-a lungul unei căi ferate.

De fapt această vecinătate Ie trăda prezenţa. În plus, un detaliu foarte interesant, menţionat în raportul agentului aliat, la care era anexat planul complet al unei lucrări în formă de schiuri atrăgea atenţia, anume că acolo exista o clădire care nu conţinea niciun element metalic.

Până şi balamalele uşilor erau din material plastic. Un alt aspect semnificativ: saşiul pe şenile care transporta racheta la rampa de lansare era din lemn.

Aceasta lăsa sa se presupună că bazele erau destinate să primească o armă cu ghidaj magnetic. Care era aşadar natura exactă a armei? Agentul secret nu făcuse niciun comentariu. O ignora, probabil, asemeni tuturor celor care lucrau pe şantierele germane.

Ziua de 8 noiembrie a fost bogată în evenimente. În cursul sesiunii noii comisii de anchetă o informanţie provenind de la Centrul de interpretare fotografică anunţă descoperirea, chiar în acea dimineaţă, a nouă noi baze de lansare.

Asta ridica totalul lor la 19. Sir Stafford Cripps amână conferinţa pentru a treia zi pentru a permite celor de la mterpretarea fotografică să examineze recolta zilei.

La miezul nopţii fuseseră deja depistate 26 de clădiri în formă de schiuri. Erau aşteptate în orice moment alte descoperiri, dat fiind că nord-vestul Franţei nu fusese încă integral „trecut prin filtru”.

La 10 noiembrie, cu prilejul celei de a doua şedinţe a noii comisii de anchetă, locotenent-colonelul Kendall a

prezentat câteva fotografii ale acestor instalaţii misterioase luate la joasă altitudine. Ele confirmau sub toate aspectele precizia detaliilor furnizate de agentul francez.

Continuau însă să lipsească informaţiile care să determine natura exactă a acestor lucrări în formă de schiuri orientate în cea mai mare parte spre Londra34. În acest scop era necesară verificarea faptului dacă la Zempin, unde naziştii îşi experimentau bombele zburătoare, existau lucrări similare. Numit preşedinte al anchetei, cu convingerea că rachetele ameninţau Marea Britanic, sir Stafford Cripps încheie cercetările convins că serviciile de informaţii s-au lăsat puţin câte puţin distrase de la adevărata ameninţare: bombele zburătoare.

Îşi prezentă raportul la 16 noiembrie. Plasă pe primul loc în lista primejdiilor bomba planantă HS 293, apoi avioanele fără pilot şi în sfârşit rachetele cu rază mare de acţiune, cărora le atribui o greutate de 60-70 tone.

Duncan Sandys îşi considera misiunea încheiată după 18 noiembrie când avu loc o întrevedere cu şefii de state majore. Din acest moment statul-major al Ministerului Aerului trebuia să preia dosarul armelor secrete din moment ce fusese recunoscut oficial de guvernul britanic.

Generalul Norman Bottomley devenea succesorul universal al lui Duncan Sandys. La Ministerul Aerului toţi erau convinși – doctorul Jones contribuise mult la aceasta – că lucrările în formă de schiuri erau de dimensiuni prea mici pentru a permite manipularea voluminoaselor ra-chete. Se putea însă admite că ele fuseseră prevăzute pentru a catapulta avioane fără piloţi.

Acest lucru trebuia demonstrat, ceea ce se şi întâmpla câteva zile mai târziu. La 28 noiembrie are loc în sfârşit

întâmplarea fericită atât de mult aşteptată încă de la începutul lunii.

Un avion Mosquito de la baza Leuchars, condus de maiorul John Merifield şi locotenentul Whalley, aduce din zona peninsulei Usedom un grup de fotografii, ce-i drept de proastă calitate. În orice caz erau suficient de vizibile pentru a distinge trei rampe lungi, uşor înclinate, orientate spre mare.

Şeful secţiei radar de la Centrul de interpretare fotografică, Claude Wavell, neştiind nimic de existenţa clădirilor în formă de schiuri, îi împărtăşi această descoperire inexplicabilă adjunctului lui Jones la Ministerul Aerului, doctorul Charles Frank.

Se aflau oare în prezenţa datelor-cheie care Ie lipseau? Frank intuia acest lucru, dar nu îndrăznea să-l creadă. Îl chemă imediat pe doctorul Jones, care era imobilizat în casă fiind bolnav de gripă.

Nu exista nicio îndoială. Rampele de pe fotografii erau sub toate aspectele identice cu cele ale lucrărilor în formă de schiuri din nordul Franţei.

La 1 decembrie discuţia dintre experţii în informaţii atinsese apogeul. Încă nu se ajunsese la o părere unanimă în privinţa destinaţiei rampelor de lansare.

Erau ele oare pregătite pentru bomba zburătoare sau pentru avionul fără pilot? O întâmplare neaşteptată surveni, reconciliind cele două tabere. Centrul de interpretare fotografică a descoperit „comoara”.

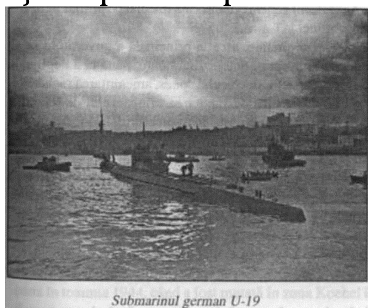
În timpul examinării unor fotografii anterioare ale aerodromului de la Peenemünde-Vest, specialiştii acestui centru au relevat două catapulte identice cu cele de la Zempin, a căror axă era orientată spre Boraholm. Erau acelea

pe care căpitanul Kenny le considerase eronat pompe de desecare.

Constance Babington-Smith din serviciul auxiliar feminin având ochiul deosebit de exersat, observă atunci la piciorul uneia din aceste rampe o rachetă cu aripi de mici dimensiuni. Ea semăna din toate punctele de vedere cu un rondel descoperit anterior pe aerodrom.

Acesta fusese de altfel catalogat sub numele de cod „Peenemünde 20”. Era perfect vizibilă absenţa oricărui post de pilotaj. Construcţiile în forma de schiuri erau aşadar destinate să catapulteze un avion fără pilot.

Dovada fusese în sfârşit găsită. Meticulos, doctorul Jones – ştia din planurile primite din Franţa că poarta pe care ieşea aparatul pentru a ajunge la rampa de lansare era

Submarinul german U-19

de 6,60 metri lăţime – atribui acestei arme o anvergură maximă de 6,50 metri. Era totuşi prea mult. Ea nu atingea în realitate decât 5,40 metri.

La 3 decembrie, la amiază, noutatea acestei descoperiri este trimisă de doctorul Frank lordului Cherwell „Acuzatorul general” îl informa imediat pe primul ministru, aflat atunci la Cairo.

De acum înainte atenţia principală a guvernului se va concentra asupra bombei zburătoare, până la a neglija, în ciuda protestelor doctorului Jones, ameninţarea rachetelor.

Din această cauză dezmeticirea Ministerului de Război a fost cu atât mai brutală în septembrie 1944, momentul folosirii acestor arme redutabile.

Ancheta luă sfârşit pentru a se contopi cu operaţia Cross-bow (Arbaleta), menită să distrugă lucrările în formă de schiuri. Declanşarea ei urma să aibă loc de îndată ce condiţiile meteo o vor fi permis.

Capitolul V

Noua strategie germană Peenemünde se demolează

Raidul din zona Peenemünde nu distrusese Centrul de experimentare a armelor secrete. El a provocat însă o serioasă diminuare a activităţii conjugate a Wehrmachtului şi a aviaţiei militare germane.

Din ordinul führerului producţia de la Peenemünde Încetase de a mai fi prioritară, transformându-se într-un apendice marginal în aşteptarea deschiderii unor noi unităţi de producţie. Muncitorii au fost evacuaţi treptat.

Unele servicii de cercetări, deşi intacte, n-au întârziat să urmeze aceeaşi cale. Sufleria fusese părăsită progresiv până în toamna 1944, când a fost mutată în zona Koehel în Bavaria, unde însă n-a mai recăpătat vechea cadenţă de lucru.

De la cinci sute de ore pe lună câte se efectuau la Peenemünde, orele de muncă scăzuseră la două sute. Marea hală de montaj a fost reconstituită în galeriile subterane în Thuringia. Atelierele de prototipuri au fost mutate într-o nună la Traunsee în Austria.

În sfârşit, experienţele cu A-4 stagnaseră până la 6 octombrie. La această dată ele sunt reluate la Peenemünde cu mai multă discreţie şi fireşte… fără ştirea führerului. În aşteptarea inaugurării poligonului de la Blizna.

Neatins, centrul de experimentare al aviaţiei este de asemenea evacuat pentru a fi reinstalat la Brüsterort în Prusia Orientală, unde mii de internaţi ruşi şi polonezi sunt puşi să construiască repede trei rampe de lansare.

Este transferat de la Zempin la Ronshagen în Pomcrania şi regimentul 155 apărare antiaeriană al colonelului Wachtel, aflat de câteva zile în perioada de instrucţie. Deplasarea s-a soldat cu o inactivitate de trei săptămâni într-un moment când timpul era atât de preţios.

Raidul de la Peenemünde confirmase în plus două consecinţe imediate, în primul rând a oferit conducerii SS prilejul de a se substitui Wehrmachtului. În al doilea rând el urgentează punerea în lucru a unei a treia arme răzbunătoare, tunul lui Coendcrs, cunoscut sub numele deV-3.

Himmler îşi oferă serviciille Reich – lui

Heinrich Himmler a fost fără îndoială unul din puţinii demnitari nazişti care s-au bucurat de bombardarea centrului de la Peenemünde.

De o inteligenţă mediocră, spirit complicat, el întrevăzusc imediat că sosise momentul să preia controlul absolut asupra celei mai moderne arme a epocii, scop pe care-l urmărea încă din primăvară.

Era destul să profite eât mai repede de panica ce urmase raidului aliat, oferindu-şi ajutorul ministrului Armamentului şi Muniţiilor. De data aceasta însă nu se mai mulţumi cu rolul de gardian al bancului de încercare.

Va revendica un rol activ, înainte de a pune mâna complet pe programul lui A-4 şi a utilizării lui strategice.

Reichsfiihrerul-SS sosi la „bârlogul lupului” în ziua de 22 august ora 11,30. Luase iniţiativa unei reuniuni la care

asistau Hitler şi Speer. Mai mult insinuant decât convingător, Himmler insistase asupra existenţei în Thuringia a unei vaste reţele de mine sub pământ, abandonată în prezent.

După „umila lui părere” era preferabil să se grupeze în aceste subterane atelierele de la Peenemünde. Friedrichshafen şi Wiener-Neustadt. Ele ar fi fost astfel la adăpost de cele mai puternice bombardamente aliate. În plus, aceste galerii puteau fi lesne multiplicate şi lărgite pentru a centraliza acolo elaborarea altor arme secrete.

Această uzină discretă ar avea avantajul de a fi situată în însăşi inima Germaniei, un amplasament mult superior celui de la Riga în Letonia, avut în vedere atunci ca poziţie de repliere în caz de atac asupra centrelor de producţie ale Prototipului A-4. Rcichsführcrul-SS profită de interesul Manifestat de interlocutorii săi pentru a le semnala în treacăt că el dispune în această regiune de lagărul de internare de la Buchenwald unde se aflau câteva sute de mii de deţinuţi.

Pentru a înlesni reluarea producţiei rachetei A-4 ci putea să pună ia dispoziţie zece mii, douăzeci de mii de oameni şi chiar mai mult pentru forarea galeriilor. Odată această lucrare încheiată, ci puteau fi folosiţi fără niciun inconvenient la montarea armelor secrete”.

Germania naţional-socialistă va fi astfel răzbunată de cei care-i voiau pieirea. Această mână de lucru abundentă, uşor de împrospătat ar prezenta un serios avantaj prin faptul că ar garanta secretul programului, dat fiind că nu exista nicio legătură poştală pentru deţinuţi. Ei trăiau în zone închise, izolate complet de lumea din afară.

— Daţi-mi schema de organizare, preciza reichsfuherul. şi mă angajez să vă procur toţi lucrătorii de

care aveţi nevoie!

Speer este sedus de această propunere. Problema de nerezolvat a mâinii de lucru care-l preocupase zadarnic de luni de zile era în sfârşit rezolvată. Cu toate acestea ideca de a folosi deportaţi îl dezorienta pe Hitler. Oare nu ceruse el cu şase săptămâni în urmă să fie utilizau lucrători germani în atelierele unde se asamblau rachetele?

— Este oare bine să încredinţăm unor duşmani ai Reichului fabricarea celor mai secrete arme? Vor accepta ei să lucreze fără să recurgă la acte de sabotaj?

— Fiţi fără grijă, mein fiihrer. Dispunem de mijioacclc

Urmaşe ale rachetei V-2, rachetele SCUD reprezintă încă un real pericol în multe zone ale lumii

necesare pentru a-i aduce pe calea cea dreaptă în caz că s-ar îndepărta de ea.

Dar asta nu era totul. Mereu preocupat să fie util. Himmler oferi Wehrmachtului uriaşul câmp de antrenament al SS de la Blizna în Polonia. În această regiune izolată rachetele ar fi putut fi experimentate la adăpost de avioanele de recunoaştere britanice.

Reichsfiihrerul cerea foarte puţin în schimbul

serviciilor sale dezinteresate. Spera doar să ataşeze un reprezentam SS pe lângă construcţiile destinate programului A-4. În acest scop dispunea chiar de omul ideal în persoana obergruppenfuhrerului (general de corp de armată), doctorul Hans Kammler.

Hitler, în general bănuitor în privinţa maşinaţiunilor ministrului său de interne, a capitulat în faţa argumentelor sale". Neavând un alt plan de propus, Speer şi responsabilii grogramului A-4 n-au făcut decât să ratifice decizia lui.

Astfel lua fiinţă „Dora", care va ocupa foarte repede un loc privilegiat pe lista lungă a lagărelor de exterminare naziste.

Un nou personaj!? Un oarecare doctor Hans Kammler

Capitolul VI

Acest arhitect, odinioară responsabil cu construcţiile Ministerului Aerului, ajunsese, în pofida recentei sale apartenenţe la partid, unul din colaboratorii cei mai apropiaţi şi mai zeloşi ai lui Himmler.

Promovat director al secţiei construcţii al biroului central SS, devenise inventatorul lagărelor de concentrare. În plus, avusese ocazia să-şi valorifice talentele de inginer instalând camerele de gazare de la Auschwitz.

Iată curriculum vitae al omului pe care conta Himmler în vederea construirii acestui imperiu în-dustrial, care-l obseda de 18 luni încoace.

La 26 august, iradiind de bucurie, Speer care nu-şi dăduse încă seama că lupul intrase la stână, informează pe colegii săi miniştri că programul A-4 beneficia de acum încolo de ajutorul efectiv al SS.

Câteva ore mai târziu, cu prilejul unei reuniuni secrete a specialiştilor rachetei, la care au asistat Saur şi Dcgenkolb,

Speer şi Dornbcrger l-au cunoscut pe Kammler.

Cu părul său brăzdat de mesc cărunte, cu faţa prelungă Şl suptă, cu ochii pătrunzători în continuă mişcare şi profilul de vultur, acest Obergruppenführer de 42 de ani evoca, după părerea lui Dorn-berger, un condotier al Renaşterii.

Speer fusese sedus de acest „ambasador" al lui Himmler. La data respectivă nutrea o oarecare simpatie pentru acest barbăt viril, elegant, manierat, de formaţie identică cu a sa şi, asemeni lui, provenit din marea burghezie.

În schimb, Dornberger avea o părere mult mai apropiată de realitate când declara: „banalitate, vanitate, dispreţ, orgoliu şi oportunism în această gură puternică cu buza inferioară proeminentă".

Viitorul avea să-i dea dreptate. În câteva luni Kammler. Omul care-i sugerase lui Himmler să transforme hala de montaj de la Peenemünde într-o uzină subterană, urma să se substituie lui Speer şi Dornberger în realizarea programului A-4. Ascensiunea lui nu se va opri aici.

El va deveni comandantul tactic al armelor de represalii până în februarie 1945, când va fi promovat comisar special pentru avioanele de vânătoare cu reacţie.

Uzinele „Mittelwerke"

La 11 septembrie a avut loc la Peenemünde transferarea autorităţii de la Wehrmacht la „Mittelwerke" (Uzinele din Centru).

Aceste uzine, cu sediul la Berlin – Charlottenburg au fost create de Ministerul Armamentului şi Muniţiilor. Uzinele Mittclwerke preluau toate contractele semnate de Centrul de experimentare, îndeosebi cu societăţile Zeppelin,

Rax şi Demag. Ele deveneau singurul organism cu drepl

de a fabrica rachetele A-4.

Consiliul său de conducere era prezidat de doctorul Kettler37. Adjunctul lui, sturmbannfuhrerul Fbrscher, era şeful echipei de securitate, formată din cinci ofiţeri SS. Modest ca întotdeauna, SS-istul se mulţumea cu un singur loc în consiliu. Aceasta era legitima recompensă acordată lui Himmler pentru faptul că pusese fonduri la dispoziţie în schimbul mâinii de lucru necesare realizării uzinelor Mittelwerke.

Direcţia tehnică fusese încredinţată lui Alben Sawatzki, părintele tancului „Tiger”. Acest inginer, provenind de la uzinele Henschel, era singurul protejat al lui Degenkolb, admis de Dornberger la Peenemunde-Est. Datorită calităţilor sale excepţionale de organizator, fusese desemnat director al planificării.

La 19 octombrie Ministerul de Război încheia cu uzinele Mittelwerke un prim contract de fabricaţie pentru 12 000 de rachete. Livrarea urma să se facă într-o cadenţă de 900 pe lună la preţul unitar de 40 000 mărci, deci 480 000 000 mărci.

Acest document, cuprinzând un text de opt rânduri, înregistrat sub numărul 00115565/43, superficial redactat, fusese dactilografiat pe un formular standard de contract al ministerului, ca o comandă obişnuită de intendenţă.

Totuşi, ca oferea Wehrmachtului cea mai modernă armă a epocii, singura pe care Aliaţii n-o vor avea niciodată, pe toată durata conflictului. Cu toate acestea fusese comisă o abatere de la regula administrativă.

Generalul Leeb, directorul tehnic al Armamentului în cadrul Vehrmachtului, ţinuse să semneze personal acest document aproape anonim ca formă, dacă n-ar fi fost

etichetat cu formula „Strict secret” (Sehr geheim).

„Mittelbau” – șantierul Centrului

Devizul construirii centrului Mittelwerke a fost aprobat de Ministerul de Război la 1 octombrie. Cu câteva zile înainte de semnarea lui, primul convoi de deţinuţi venind de la Buchenwald, lagăr aflat la 60 kilometri, se oprea în faţa unei grote ce se căsca la picioarele unei coline.

Ușile fiecărui vagon de vite în care fuseseră înghesuiţi câte 90 de oameni s-au deschis pe rând pentru a-și deversa sărmana încărcătură omenească.

Aceştia defilau în sunetul unei fanfare printr-un dublu şir de SS-iști, sub ploaia de insulte şi lovituri de baston, ameninţaţi de colţii câinilor poliţişti.

Speriaţi, aceşti oameni slăbiţi, cu privirea stinsă, se uitau neîncrezători la colina împădurită, înaltă de 300 metri sub care urma să fie săpată uzina Dora”.

Nu ştiau că se află la Nedersachwerfen, la aproximativ şase kilometri de oraşul Nordhausen. Locul de amplasare al Centrului Mittelwerke fusese ales sub muntele Kohnstein în mijiocul masivului Harz, unde exista o vastă reţea de galerii subterane folosite în timpul războiului din 1914- 1918 ca depozit de explozibil.

În perioada interbelică, trustul I.G. Farben îl recuperase pentru a-l transforma într-un centru de stocare a produselor nocive, în special tetraetil de plumb.

Deţinuţii au fost apoi repartizaţi pe specialităţi. Succesiv ieşiră dintre rânduri strungari, sudori, electricieni, tâmplari, zidari. În sfârşit a rămas grupul cel mai numeros, acela al lucrătorilor necalificaţi, format în majoritate din intelectuali. Ei urmau să fie salahorii.

— Veţi lucra într-o fabrică de conserve, lângă frontiera

olandeză, li se spusese la plecare.

— Acum tonul se schimbase. Unofţer SS: arogant şi cinic, le declarase:

— Iată intrarea. Ieşirea este crematoriul! După aceste cuvinte au fost aduşi în galerii. Acoperiţi doar cu o sordidă pânză de sac vărgată, umiditatea le căzu pe umeri asemeni cuţitului ghilotinei.

Niciunul dintre ei nu se gândea în momentul acela că nu vor mai vedea lumina zilei timp de mai multe luni. Aceşti oameni vor trăi sub pământ ca nişte cârtiţe, la lumina electrică sau pur și simplu a tortelor cu carbură acolo unde firele nu fuseseră prelungite.

Trudeau fără încetare, ameţiţi de bubuitul asurzitor al ciocanelor și exploziilor din mină, perforau colina, inhalând praful şisturilor bituminoase.

Planurile aprobate de Degenkolb prevedeau săparea a două tunele largi, paralele, lungi de doi kilometri şi aflate la o distantă de 120 metri unul de altul, care să traverseze colina dintr-o parte în alta.

Acestea din urmă trebuiau legate între ele prin 46 galerii transversale, dispuse asemeni treptelor unor scări. Fiecare din aceste hale, deservite de o reţea feroviară internă, alcătuiau un comparatiment al Centrului Mittelwerke.

Totuși numai 27 de tunele, cele situate în sud, formau uzina nr. 1, destinată fabricării rachetei A-4. Celelalte au fost utilizate pentru linia de fabricaţie a prototipului F.Z.G. 76 (uzina nr. 2) şi a reactorului de avion (uzina Junkers). Instalarea atelierelor se efectuase pe măsură ce înainta forajul. Inabordabilul Kammler nu admitea niciun minut irosit.

În galeriile terminate se aşezau maşini-unelte recuperate din ruinele de la Peenemiinde-Est şi Friedrichshafen. Ele erau transferate din galeria principală, racordată la calea ferată, cu spinarea oamenilor.

Unele piese grele necesitau un adevărat covor de umeri pentru a ajunge la locul de amplasare. În acest adevărat babilon, unde munceau de-a valma ruși (cei mai numeroşi), francezi, polonezi, belgieni, olandezi, cehi, italieni, iugoslavi ordinele erau date în limbi diferite cu efecte voit contradictorii.

Aşa se face că unii împingeau pe când alţii trăgeau.

Israelul se apără în prezent împotriva rachetelor SCUD cu sistemul de rachete PATRIOT

Inevitabilul se producca. Preţioasa mașină cădea cu un zgomot surd, repercutat de urletele gardienilor.

Lovitura cu bastonul de cauciuc, prevăzută în interior cu un cablu fin de oțel, era pedeapsa echipei neîndemânatice. Fiecare, vinovat sau nu, îngenunchia cu ambele mâini așezate pe un taburet, pentru a încasa 50 de lovituri de baston date cu toată forţa de un SS-ist grăsun, ghiftuit cu berc şi mulţumit că nu se afla pe frontul din Est.

Condiţiile de muncă şi de locuit erau îngrozitoare. Repausul săptămânal nu exista. Cele doua echipe munceau alternativ câte 12 ore, cu o pauză de o jumătate de oră la prânz pentru tura de zi – eufemism încântător dat fiind că nu

vedeau niciodată lumina ei – şi o altă jumătate la ora 2 în zori pentru tura de noapte.

La acest program inuman se adăuga un apel interminabil de două orc şi aceeaşi durată pentru coada la care erau nevoiţi să aştepte litrul de supă de napi, două sute de grame de pâine neagră și cincisprezece grame de margarina.

Deţinuţii dormeau pe pământ pe o suprafaţă de 5 000 m2 ce le fusese repartizată. În martie 1944 au fost amenajate cinci nivele de planşee în hala utilizată ca dormitor, pentru a mai câştiga spaţiu.

Distanţa dintre ele era atât de mică încât oamenii abia puteau sta în picioare. Erau nevoiţi să suporte 24 de ore din 24 zgomotul asurzitor al aparatelor de forat, uruitul vagonetclor şi să respire tot timpui acest praf acru plutind în subterane.

Le sfâşia gâtul, motiv pentru care erau nevoiţi să lingă apa nepotabilă care se prelingea de-a lungul pereţilor. Iară să le pese de consecinţe, nici de loviturile ce se abăteau asupra lor dacă erau astfel surprinşi. Claustrofobiei i se adăuga insuportabilul miros de latrină.

Condiţiile de muncă deplorabile, absenţa igienei, mizeria morală răreau rândurile deţinuţilor văzând cu ochii. La ora deşteptării se puteau vedea roabe, ba chiar vagonetc cu cadavre. Ele luau calea crematoriului.

Alţi patru sute de deţinuţi noi, proveniţi de la Buchenwald, asigurau săptămânal înlocuirea celor morţi. Săparea galeriilor a constituit perioada cea mai ucigătoare a planului „Dora”. Trei sferturi din participanţi n-au supravieţuit acestei acţiuni.

La 10 decembrie Alberl Speer vizitează uzinele

Mittelwerke în timpul montării lor. Trecea acum pentru prima oară pe lângă deţinuţii aparţinând unui lagăr de internare de un tip nou. Imaginea acestor oameni despre care se vorbea foarte puţin în anturajul fiihrerului, deşi li se cunoştea existenţa îl tulbură.

Aceste fiinţe cu faţa lipsită de orice expresie umană, se descopereau mecanic până când oaspetele trecea de grupul lor, aşa cum fuseseră obişnuiţi s-o facă în timpul zilei când trecea prin faţa lor un simplu „schutze”w.

I-a atras atenţia un detaliu: era un ecuson de culoare diferită care le împodobea mizerabila pânză vărgată. Semnul distinctiv, singura notă de fantezie prin toată această uniformitate în mizerie, îi distingea prin natura delictului comis: „politic” – ecuson roşu, „evrei” – ecuson galben, „anarhişti asasini” – ecuson negru, „homosexuali” – ecuson roz şt, în sfârşit, „cei de drept comun” – ecuson verde. Aceştia din urmă alcătuiau într-un fel aristocraţia deţinuţilor.

Dintre ei se recrutau acei Kapos, şefii de echipă brutali, spioni în solda SS-ului, călăi voluntari ai deţinuţilor pohtici. Pentru ei a denunţa însemna un mod de a se răscumpăra.

Speer a recunoscut că făcuse un mare efort pentru a putea suporta până la capăt vizita de inspecţie. A raportat chiar că oamenii din suita sa aveau nervii atât de tensionaţi la vederea acestui spectacol, încât a fost nevoie să li se dea concediu pentru a-şi reveni.

Cu toate că în perioada aceea ataşamentul său faţă de regimul hitlerist îl făcea să prefere omului maşina, a fost totuşi cuprins de milă pentru aceşti nefericiţi. Înainte de a părăsi Mittelwerke semnă un ordin pentru alocarea materialelor necesare în vederea construirii unor baracamente, destinate deţinuţilor.

În plus comandantul local SS a fost avertizat să le îmbunătăţească hrana. Îi răspunse cu promisiuni frumoase. Dar lucrurile au rămas la fel. Mai rău grosolanul doctor Ley, directorul Frontului muncii, interveni pentru a protesta în termeni violenţi împotriva amestecului unor medici civili trimişi la Dora din ordinul ministrului armamentului şi muniţiei. Trupele SS ţineau să demonstreze că de acum înainte legea lor era stăpână la Mittelwerke.

În federaţia rusă şi fostele ţări socialiste din Europa, rachetele SCUD au ajuns la muzeu

În aprilie 1944 uzina era complet amenajată. Deţinuţii au ieşit din subteran pentru a lua în primire baracamentul construit pe panta împădurită a unei coline. Îngroziţi, nu s-au mai recunoscut la lumina zilei.

Cu pielea pergamentoasă, faţa pământie, oasele proeminente ale trupului slăbit, semănau cu nişte cadavre. Reapariţia soarelui însemna pentru ei de acum înainte un fericit stimulent. Pentru Kammler aceasta a însemnat ocazia de a recupera 5 000 nP- de galerii. A fost fără îndoială motivul pentru care tolerase construcţia unui lagăr exterior.

Când au fost puse în funcţiune uriaşele maşini de tăiat oţel, fuseseră săpaţi deja 112000 m de galerii. Mittelwerke erau cele mai mari uzine subterane din lume. Totuşi, planurile prevedeau decuplarea acestei suprafeţe.

Capitolul VII

O nouă speranţă!? V-3 sau pompa de mare presiune a

lui Hitler

Pompa de mare presiune, denumire dată de Hitler armei V-3, era un tun gigant aşa cum îl întrezărise Jules Verne în „Cele cinci sute de milioane ale Begunei”. V-3, redutabila racheta a profesorului Schultze, nu dăduse niciodată satisfacţie inventatorului său. Este aproape de necrezut că această arma de răzbunare a rămas necunoscută de cea mai mare parte a personalităţilor celui de-al treilea Reich şi chiar generalilor Wehrmachtului.

Ea a reuşit să-şi păstreze anonimatul şi, implicit taina, atât în Germania cât şi în Marea Britanie, unde nimeni nu auzise vorbindu-se de ca până la sfârşitul războiului.

Începând din 1942 Coenders, un inginer de la firma Röchling din Saarbruck, a conceput planurile unei piese de artilerie cu încărcătură multiplă şi rază mare de acţiune. Aflând de lucrările lui. Speer îl informează pe Hitler în mai 1943. Führend nu acordase atunci o a atenţie prea mare acestei destăinuiri, dorind cel mult să fie ţinut la curent asupra progreselor sale.

În urma bombardamentului de la Peenemünde, furios să-şi vadă contrazisă nevoia patologică de răzbunare. Îşi aminti de acest tun de concepţie inedită. Decide să facă din el a treia sa armă de represalii.

Dă imediat ordinul prin care se prevedea instalarea Pas-de-Calais a 50 de pompe de înaltă presiune grupate în două amplasamente de câte 25 de piese fiecare.

Cadenţa tirului trebuia să fie de un obuz la şase secunde, în paralel ceruse poligoanelor de la Hillersleben şi Misdroy să acorde tot sprijinul experimentării acestui aparat ciudat.

„Supertunul” de 152,5 mm se prezenta sub forma unui

tub de 127 metri lungime, alcătuit din mai multe secţiuni în formă de „T”, lungi de 4-5 metri, reunite între ele.

Fiecare era prevăzută cu câte două camere laterale, ceea ce conferea ansamblului aspectul unui os de peşte. Fuzce auxiliare aflate în camerele laterale erau aprinse electric la trecerea obuzului propulsat iniţial de explozia unei prime încărcături. Toate aceste explozii succesive se cumulau pentru a expulza proiectilul, dacă se poate spune aşa, „cu un şut în dos”.

Ele îi imprimau o acceleraţie de 1 350 m/s fără exces de căldură sau de presiune. Obuzul fabricat iniţial de Röchling avea trei metri lungime și cântărea 135 de kilograme, din care încărcătura explozivă era de 25 kilograme. Cele patru aripi fixate la coada proiectilului îl încadrau în familia rachetelor.

Ele erau menţinute, rulate în jurul corpului obuzului de un obturator asemeni unui inel în momentul ieşirii acestuia pe gura tunului, obturatorul era ejcctat, permiţând desfăşurarea aripioarelor.

Situaţia era aceeaşi în cazul saboţilor care purtau obuzul pe șina sa. Sub efectul vitezei enorme și a ampenajului, proiectilul putea străbate o distanţă încă neatinsă în balistică. Totuși această armă extraordinară prezenta unele inconveniente.

Era fixă. Botul rămânea tot timpul orientat în aceeaşi direcţie. Necesita o infrastructură corespunzătoare lungimii sale, ceea ce nu o punea mai mult la adăpost de bombardamente. În plus solicita un mare număr de servanţi.

Coenders lucra asemeni unui franctiror fără nicio legătură cu inginerii de la direcţia tehnică a armamentului. De altfel era favorizat de fuhrer, care dorea ca nicio ingerinţă

administrativă să nu-l stânjenească.

La 19 octombrie 1943, Ia ordinul lui Speer, „pompa de înaltă presiune” fusese experimentată în prezenţa inginerului Telz, trimis de Direcţia Armamente ca observator. În vederea acestui eveniment s-a recurs la un tun scurtat la jumătate, deci de 60 de metri.

Ţeava era aşezată direct pe scânduri groase şi pe socluri de beton utilizate ca afet. Întreg ansamblul se sprijinea pe o dună nivelată în aşa fel încât să formeze un unghi de 45 de grade. Experienţele au fost dezolante.

Odată depășită viteza de 1 000 m/s obuzul se da peste cap. În plus, aparatul era periculos pentru servanţi din cauza exploziilor frecvente ale ţevilor în medie câte una la flecare două sau trei trageri.

Încă înainte de a cunoaşte rezultatele lor, Hitler a ordonat să se pregătească un amplasament pentru o baterie la Mimoyecques, lângă Marquise, la opt kilometri de Pas-de-Calais și la 150 de kilometri în linie dreaptă de Londra. Dorinţa de răzbunare a învins raţiunea.

De fapt ftihrerul vedea în „pompa de mare presiune” o armă mai conformă gusturilor sale decât racheta. A-4 îl depăşea. Nu-i înţelesese niciodată funcţionarea. Tunul acesta gigantic îi reamintea însă de „grosse Bertha”, capodopera balisticii germane. Şuierul obuzelor continua să răsune în urechile infanteristului din primul război mondial.

Dorinţa lui de a folosi această armă îl obseda în aşa măsură încât ordonă să se formeze imediat o unitate operativă la Mimoyecques. Având un efectiv de o mie de oameni, ea a fost plasată sub comanda unui anume colonel de Bouche.

În timpul încercărilor infructuoase ale prototipulud

V-3, 5 000 de soldaţi de geniu – printre ei şi 450 de mineri din Ruhr – au săpat o adevărată cazarmă subterană sub o colină de cretă. O deservea o cale ferată care ducea la un peron de descărcare situat la 30 de metri sub pământ

Având în vedere lungimea tunului, culasa se afla la 75 de metri de la suprafaţa solului. O linie specială de înaltă tensiune, suficientă pentru a alimenta un oraş de 80000 de locuitori, asigura această baterie cu electricitate. Uriaşa excavaţie urma a fi acoperită de o dală de beton, groasă de cinci metri, străbătută de fente

Sistemul american de rachetă – antirachetă PATRIOT

cu un diametru de 1,50 metri, unde debuşau gurile tunurilor.

Ele trebuiau opturate în nişte plăci de oţel de 2,45 metri grosime. În ciuda puternicului bombardament efectuat de Flota 9 aeriană în noiembrie 1943, cea mai mare parte a tunelelor a fost încheiată în primăvara 1944. Se convenise ca bateriile să fie gata pentru a deschide focul asupra Londrei la sfârşitul verii.

Experienţele continuau neorganizat la Misdroy, pe insula Wollin, lângă Peenemünde.

În ianuarie, fără să ţină seama de bilanţul dezastruos al probelor de tragere, Hitler ordonă lui Saur să mărească, producţia de obuze de la 2 500 la 10 000 pe lună. Această decizie iraţională nemulţumi în consecinţă direcţia tehnică a

Armamentului, făcând-o să se intereseze mai îndeaproape de experienţe.

La 22 martie descurajarea ajunsese la cota maximă. Generalii Leeb40 şi Schneider, membri ai direcţiei Armamente, deşi erau convinşi că tunul acesta, supranumit „miriapodul” în armată, nu va avea viitor, nu îndrăzneau să-i spună FUhrerului adevărul, din cauza interesului manifestat faţă de această armă.

Trebuia aşadar să se găsească o soluţie pentru a remedia lipsa de stabilitate a proiectilului.

Teama este începutul înţelepciunii. Se consultară cu civilii. Profesorul Osenberg, directorul biroului Planificare din Consiliul de cercetări, prins de această problemă, consultă, pe cunoscutul profesor de aerodinamică Walchner de la universitatea din Gbttingen.

Acesta se deplasă la Misdroy pentru a asista la încercările „bombardei”. Acolo critică fără menajamente noul obuz al lui Coenders prevăzut acum cu şase aripioare.”Dar oamenii aceştia ignoră legile elementare ale aerodinamicii” conchise el în loc de raport. Cu alte cuvinte aceasta însemna că înainte de a construi un obuz, el trebuia testat în suflerie.

Trebuia deci pregătit Hitler cu ideea acestui contratimp şi, în primul rând, trebuia să se înceteze fabricarea obuzelor. Douăzeci de mii fuseseră stocate deja în mormane fără nicio utilitate.

Din fericire, Coenders, a cărui sensibilitate nu trebuia pusă la încercare, a dat dovadă în momentul acela de modestie, recunoscând că se înşelase în conceperea armei sale. Acest mea culpa a salvat „pompa de mare presiune”.

El a permis unui cerc mult mai larg de oameni de ştiinţă să reia cercetările asupra ei. Osenberg aprecie totuşi

că era de datoria lui să-l informeze pe Hitler de întârzierea ce trebuia prevăzută în perfecţionarea acestei arme.

Curajul său nu merse până la a-l informa pe cancelar personal. Se mulţumi să adreseze o scri-soare lui Martin Bormann, secretarul fiihrerului. Nu se ştie dacă misiva a ajuns la destinaţie. În orice caz el n-a explicat niciodată această bruscă schimbare de atitudine.

Cercetările au fost reluate cu un nou entuziasm.

Walchncr desenă un model de obuz potrivii dalelor furnizate de suileria de la Peenemünde.

Osenberg aduse câteva modificări în camerele laterale pentru a reduce cantitatea de exploziv. Expert în metalurgic l-au ajutat să revadă calculele privind rezistenţa materialelor ce alcătuiau ţeava.

În cursul ultimei săptămâni din luna mai se experimentase un tun nou, utilizând opt tipuri de diferite obuze în formă de săgeată, prevăzute cu patru până la şase aripioare şi având o greutate între 75 şi 120 kilograme.

Proiectilele cele mai mici atingeau 80 kilograme, lucru deloc neglijabil. Ţeava mult scurtată nu a permis însă să se atingă viteza de 1 350 m/s, indispensabilă pentru a trimite un obuz. la 150 de kilometri. În plus, exploziile continuau, impunând schimbarea frecventă a secţiunilor. La 6 iunie are loc debarcarea aliată în Normandia.

Trei luni mai târziu trupele canadiene ocupă cazemata de la Mimoyecques. Ea nu apucase să-şi primească piesele de artilerie. După părerea lui Winston Churchill, folosirea acestei arme pe scară mare ar fi putut constitui pentru Londra o ameninţare mult mai gravă decât bombele zburătoare şi rachetele.

În ianuarie 1945 doi „miriapozi” cu o rază de acţiune

limitată la 60 kilometri sunt folosiţi împotriva Anversului şi Luxemburgului.

S-au tras doar câteva obuze, apoi tunurile au fost aruncate în aer. Acesta este cântecul funebru al extraordinarului tun, al „pompei de mare presiune” a lui Adolf Hitler.

Capitolul VIII

Încercări disperate V-4 sau bomba zburătoare – o armă de amatori

Din 12 septembrie 1943, ziua în care îl elibera pe Mussolini, deţinut într-un hotel situat aproape de Gran Sasso, sturmbannfuhrerul Otto Skorzeny devenise omul zilei.

Prin bunăvoinţa Serviciului de propagandă al doctorului Josef Giibbels, faţa sa brăzdată de cicatrice, ornată cu o mustaţă fină de vechi pedestraş german din timpul războaielor religioase apăruse în toate revistele celui de-al treilea Reich şi ale ţărilor ocupate.

Cu un tupeu neobişnuit şi un simţ înnăscut al publicităţii, acest SS-ist austriac, inginer de profesie, îl cucerise pe fiihrer. Devenit şeful grupurilor de comando speciale ale Reichului, Skorzeny avea idei despre orice, chiar ci despre armele secrete. Această universalitate nu se desfăşura fără incidente cu statele majore, conservatoare prin însăşi natura lor.

Skorzeny avea însă relaţii în înaltele sfere ale partidului naţional socialist. Generali şi amirali trebuiau să ţină seama de ei. Întâmplarea făcu s-o cucerească pe Hanna Reitsch în aprilie 1944.

Vedeta aviaţiei germane îl informă de existenţa unei bombe zburătoare în curs de experimentare la Peenemünde. Câteva zile mai târziu, Otto Skorzeny obţinu autorizaţia de a

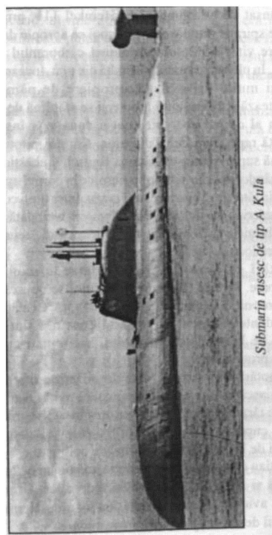
vizita Centrul de experimentări şi recompensă supremă să asiste la lansarea uneia din aceste aparate.

Spectacolul îi dădu ideea ca un om să piloteze această armă. Ea putea aduce astfel servicii analoge torpilelor marine utilizate cu succes în acţiuni-surpriză la nord de capul de pod de la Anzi041.

În consecinţă, Skorzeny luă legătura cu experţii bombei zburătoare de la Berlin. Ei au fost, fireşte, îngroziţi de această idee.

Dar vicleanul Sturmbannführer declară cu nonşalanţă că nu era decât interpretul voinţei fUhrerului42 Oare această minciună a dat naştere la „Reichenberg”?

Nu este sigur. În momentul acela, inginerii din aviaţia germană vedeau în bomba zburătoare pilotată mijiocul de a pune capăt dificultăţilor de ghidare a acestei arme. Într-un timp record sunt realizate câteva F.Z.G. 76 prevăzute cu câte o cabină. În mai 1944 s-a trecut la încercări. Ele au fost dezolante.

Submarin rusesc de tip A Kula

Lansat de un bombardier Heinkel 111, primul V-4

descrie spirale graţioase în aer, apoi se apropie de pământ cu mare viteză. Pilotul taie atunci carburantul pentru a ateriza. În ultimul moment se înalţă din nou. Încearcă atunci de mai multe ori o nouă apropiere de pământ, dar decapitează coroana unui arbore şi se sfărâmă de sol.

Un al doilea zbor efectuat a doua zi a însemnat o absolută repetare a celui din ajun. Cei doi piloţi au avut şansa să supravieţuiască. Hanna Reitsch îi chestiona.

Amândoi acuzau vibraţii puternice în corpul aparatului întreprinzătoarea aviatoare nu-i crezu. Între timp consultase fişele nefericiţilor aviatori. Nu pilotaseră niciodată un avion rapid. Intuiţia sa feminină văzu în această lacună cauza accidentelor.

Hotărî să preia ea însăşi comanda unei bombe zburătoare. Fireşte, Ministerul Aerului se opuse. Ba mai mult, ordonă să se pună capăt acestor încercări atât de puţin concludente. Tenace, ea reuşi să convingă doi ingineri genişti de la Ministerul Aerului, însărcinaţi cu studiul acestor prototipuri.

Ei hotărâră să treacă peste autorizaţiile oficiale şi să construiască câteva bombe zburătoare modificate. Câteva zile mai târziu Hanna Reitsch se urcă în cabina minusculă, închise cupola sub privirile lui Skorzeny şi ale celor doi ingineri de la Luftwaffe, cuprinşi de nelinişte.

Ei ştiau că în caz de nenorocire, mânia lui Milch şi fără îndoială şi a lui Hitler va cădea asupra lor. Urmăriră cu spaimă avionul minuscul detaşându-se de Heinkel 111 Aparatul descrise apoi bucle maiestuoase.

După un zbor razant la sol, se aşeză cu dezinvoltură pe pista, ridicând un mic nor de praf. Aparatul era intact. Bomba zburătoare putea fi pilotată: dovada fusese făcută.

Cei doi ingineri trecură imediat la lucru. În cursul zilelor următoare, cei trei au efectuat 20 de aterizări fără incidente. V-4 exista acum ca armă pilotată.

Triumfător, Skorzeny ti smulse lui Milch autorizaţia de a fabrica această armă în serie şi chiar de a executa câteva exemplare cu două locuri pentru antrenament. Recrută 30 de vechi piloţi din unităţile sale speciale.

La rândul său, Luftwaffe îi trimise un lot de 60 de voluntari. Acest contingent de „kamikaze” petrecu toată iarna 1944-1945 într-o totală lipsă de activitate la Friedcnthal unde se afla centrul de antrenament al operaţiilor speciale, înainte de a fi mers să mai tragă un foc ca infanterişti pe străzile capitalei Reichului în agonic.

Ghinioanele Rachetei A-4

În august 1943 responsabilii programului A-4 au apreciat că procesul de perfecţionare fusese încheiat. Arma urma să devină operaţională în câteva luni – credeau ferm acest lucru – când centrul Mittelwerke urma să-şi înceapă producţia în serie. În vederea acestui scop fusese constituită bateria 444.

După bombardamentul de la Peenemünde această unitate de antrenament, aflată sub ordinele colonelului Stegmaier, fusese trimisă la Köslin, lângă Baltica, pentru a-şi desăvârşi instrucţia servanţilor săi încă foarte rudimentară în materie de rachete.

La sfârşitul lunii septembrie Dornberger primeşte ordinul de a fi gata să trimită bateria 444 la Blizna pentru a efectua trageri de pe un poligon pe celălalt.

În octombrie acest nou centru de experimentare primi numele de Heidelager (tabăra din câmpie). Era situat în mijlocul unei păduri imense de mesteceni, stejari şi brazi, în

triunghiul format de Vistula şi San.

Partea sa nordică era paralelă cu calea ferată Cracovia-Lodz. Amplasamentul, ce aparţinea Wehrmachtului, se afla la aproximativ 10 kilometri de cazărmile mari construite pentru a adăposti şaisprezece mii de oameni din trupele SS.

La 4 noiembrie bateria 444 era gata pentru tragere. Până atunci tirul se efectuase exclusiv deasupra mării, întotdeauna de pe un banc de încercare fix.

De acum înainte A-4 urma să fie testat în plin câmp cu ajutorul unor tablouri de control şi de comandă, ca şi când ar fi fost operaţională în realitate. Zborul sol-gol va aduce fără îndoială multe date noi, permiţând să se urmărească traiectoria rachetei de la un capăt la celălalt al cursei.

Cu multă înţelepciune, bătrânul profesor Petersen atrăsese atenţia lui von Braun, care era prea încrezător, că risca să aibă surprize atâta vreme cât aparatul nu fusese experimentat şi cu încărcătură. Aceste cuvinte au fost profetice. La 5 noiembrie, dimineaţa, pe un frig de minus 10 grade, prima racheta se afla în poziţia de plecare.

Comandantul bateriei încă prea puţin experimentat, ordonă să se aşeze rampa de lansare direct pe sol. După părerea lui, terenul nisipos era destul de dur, fiind îngheţat pentru a suporta lansarea aparatului.

A doua greşeală – rampa fusese prost fixată. Reţinut la Berlin pentru o conferinţă, Dornberger nu era de faţă ca să observe acest lucru. Inevitabilul se produse. Jetul gazos dezgheţă solul şi dislocă nisipul provocând o înclinare neprevăzută a rampei de suport.

Rachcla pomi oblic, pentru a se prăbuşi într-o pădure la 38 de kilometri de la punctul de plecare. Această eroare, datorată lipsei de experienţă, n-ar fi avut fără îndoială

urmări prea grave dacă nu s-ar fi aflat acolo, ce ghinion! generalul Heinemann, pe atunci director al planului de utilizare a armelor.

El ajunge la o concluzie eronată, anume că o rachetă nu putea fi lansată fără ajutorul unei platforme de beton. Se dă imediat ordinul de a se construi pe coastele Canalului Mânecii inutile socluri betonate.

Consolidat cu un pat de trunchiuri de arbori, solul ar fi constituit totuşi o suprafaţă de lansare suficientă43. Experienţele ulterioare aveau s-o dovedească.

În continuare, tragerile cu rachetele au continuat cu rezultate la fel de dcscurajanle, în ciuda efortului depus de artileriştii bateriei 444. A fost o adevărată hecatombă. Abia 20% din rachetele A-4 lansate îşi atingeau obiectivul.

Unele aparate se ridicau câţiva metri, apoi începeau brusc să vibreze înainte de a cădea explodând. Altele, urcau la 1 000,2 000 de metri şi chiar mai mult înainte de a se dezintegra. Fenomen şi mai bizar, câteva rachete au explodat în timpul coborârii, puţin înainte de a-şi atinge ţinta.

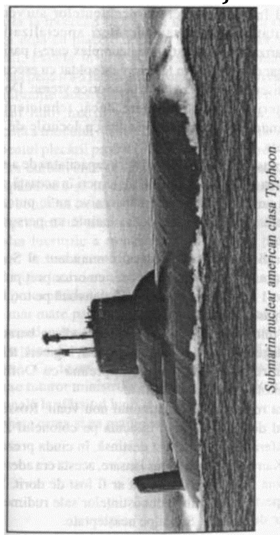
Această particularitate trecuse neobservată în timpul încercărilor efectuate pe mare, unde observatorii se mulţumeau să stabilească distanţa parcursă, semnalată de o pată de colorant. Îngrijorat de aceste incidente, în aparenţă mult mai frecvente aici decât pe malurile Balticii. Dornberger lansă un S.O.S. la Peenemünde. În consecinţă, ingineri şi tehnicieni veniră la Secţia specială de la Heidelager.

Ei au atribuit cauza eşecurilor unor defecte de fabricaţie. Pe tot parcursul iernii 1943-1944 se succedară zadarnic călătorii şi deplasări, conferinţe. Defecţiunile rămâneau la fel de frecvente şi inexplicabile.

Atunci, specialiştii de la PecnemUnde-Est au fost trimişi la centrul Mittelwerke, alţii la principalele firme subordonate, pentru a verifica procesul de fabricare. Acesta era însă conform cu caietele de sarcini stabilite anterior.

Între timp, înaltul comandament al Wehrmachtului începuse să se neliniştească. Exasperat de aceste întârzieri de neînţeles – A-4 avea prioritate absolută – îşi trimitea fără încetare reprezentanţi la faţa locului pentru a se informa de stadiul cercetărilor.

Disperat, Dornberger nu ştia ce să le răspundă. Era incapabil să fixeze o dată la care racheta urma să fie pusă la punct. Doar artileriştii de la bateria 444 nu-şi pierduseră

Submarin nuclear american clasa Typhoon

timpul în zadar, în ciuda accidentelor survenite. În majoritate ingineri sau lucrători specializaţi, ei se familiarizaseră cu acest aparat complex care-i pasiona.

Chiar dacă 80% din lansări s-au soldat cu eşecuri, ei se obişnuiseră să utilizeze racheta pe orice vreme. Dobândiră o dexteritate mult mai mare decât tehnicienii de la Peenemünde, care erau obişnuiţi cu locurile de lansare

protejate.

În plus, militarii îşi dovediseră capacitatea de a-şi însuşi mânuirea rachetei, în ciuda unor temeri în această privinţă în niciun caz aceste eşecuri succesive nu le puteau fi lor imputate. Se formase de acum înainte un personal bine rodat.

Dornberger, acum singurul comandant al Secţiei de perfecţionări, era decis să salveze cu orice preţ programul pe care-l crease. În acest scop îi convocă pe toţi cei care participaseră la realizarea lui.

Se ţinu un adevărat consiliu în modesta baracă de la Hcidelager, utilizată ca popotă. Ofiţeri, ingineri, tehnicieni s-au întrunit în jurul mesei împreună cu Dornberger. Degenkolb, Sawatzki.

Era remarcată prezenţa unui nou venit, Rossman. UD general de geniu, care-l înlocuia pe colonelul Zanssen. Atmosfera reuniunii a fost destinsă, în ciuda prezenţei lui Hans Kammler. După prima lansare, acesta era adesea va/ut la Blizna, chiar mai des decât ar li fost de dorit. Îşi băga nasul peste tot, în ciuda cunoştinţelor sale rudimentare în materie de rachete. Sosea pe neaşteptate.

Asista la încercări fără să Fie invitat. Vorbea cu toată lumea şi nota cu plăcere opiniile interlocutorilor săi. Ba mai mult, excela în arta de a exploata cea mai mica divergenţă pentru a-i incita pe oameni, unii împotriva altora.

Concluziile acestei conferinţe au fost pozitive. La începutul lunii martie exploziile produse în faza de ascendenţă a traseului rachetei au încetat. Vibraţiile apărute în momentul plecării produceau însă dezlegarea racordului cilindrilor curbaţi care alimentau camera de combustie.

Răspândindu-se în partea anterioară a celulei, acest

lichid se combina cu aerul, formând un amestec exploziv, apoi se aprindea sub efectul căldurii gazelor cjectate. Pentru a remedia lucrurile a trebuit să se introducă piuliţe la racorduri. Această modificare, împreună cu alte câteva îmbunătăţiri aduse circuitelor electrice, au permis să crească sensibil procentul lansărilor reuşite.

Cea mai mare parte a exploziilor se producea acum în faza descendentă a traiectoriei. Dar cauza lor continua să rămână o taină. Se apropia primăvara şi A-4 încă nu dădea satisfacţie. Cu toate acestea, la 10 septembrie fuhrerul promisese tuturor miniştrilor săi că bomba zburătoare va fi operaţională la sfârşitul lunii ianuarie.

Racheta urma şi ea puţin mai târziu.

Capitolul IX

Lovitură de teatru… Von Braun este arestat de Gestapo!

La 15 martie 1944 Dornberger se afla la Schwedt pe Oder, unde locuia de la mfiinţarea poligonului de la Blizna. Era încă noapte când sună telefonul.

Un apel la primele ore ale dimineţii înseamnă adesea semn de mare urgenţă. Era generalul Buhle, şeful de stat-major al lui Keitel. Mareşalul îşi exprima dorinţa de a-l întâlni cât mai curând la Berchtesgaden.

La ora 8 Dornberger se urcă alături de şofer în Opelul său. Admirai. Călătoria a fost dificilă pe şoselele înzăpezite şi îngheţate. Trecerea printre ruinele încă fumegânde de la München, oraş bombardat în cursul nopţii precedente, prelungi şi mai mult drumul.

Ajunsese seara la hotelul Berchtesgadenhof unde îi fusese rezervată o cameră. Anunţat de venirea lui, generalul Buhle bătu curând la uşă. Îl anunţă stânjenit că la ora 8 dimineaţa profesorul von Braun şi inginerii Riedel şi

Gröttrup fuseseră arestaţi.

Fiind acuzaţi de sabotaj au fost încarceraţi la cartierul general al Gestapoului la Stettin. Această ştire surprinzătoare căzu ca un duş de gheaţă pe capul lui Dornberger. Dori să ştie mai mult. Buhle refuză să-i spună.

— Mareşalul Keitel vă va informa personal.

Cu aceste cuvinte se retrase. Noaptea îi păru lungă lui Dornberger. La oboseala călătoriei se adăuga teama de a şti că trei membri ai echipei sale deveniseră forţat oaspeţii obergruppenftihrerului Mazuw, lăngăul din „po-potă” de la Peenemünde.

Era oare o eroare sau o nouă uneltire a lui Kammler? Cu câteva zile mai înainte, reichsführerul SS făcuse unele. afumaţii nepoliticoase la adresa lui von Braun, pe care-l găsea „prea tânăr, prea copilăros, prea pretenţios şi prea superficial pentru a fi directorul tehnic la Peenemünde”44.

La ora nouă este introdus în biroul mareşalului Keitel, supranumit „micul valet”. Îl măsură din cappânăân picioare pe acest „mic general” cu privirea sa de oţel, pe care monoclul o făcea şi mai severă.

Apoi intră direct în subiect, reproşându-i că folosise asemenea colaboratori. Acuzaţiile existente împotriva lor erau atât de grave încât le era în joc viaţa. Atins direct, Dornberger se înfierbântă. Garanta pentru colaboratorii săi Şi chiar pentru Gröttrup, pe care-l cunoştea foarte puţin. Keitel se miră de curajul lui.

Cei trei erau acuzaţi că declaraseră cu prilejul unei reuniuni la Zinnovitz că nu-i interesa racheta ca armă. Numai cucerirea spaţiului prezenta interes pentru ei.

În felul acesta, creditele alocate de stat pentru Peenemünde le permiteau să continue experienţele

personale și să-şi verifice propriile teorii. Dornberger se strădui în zadar să-l calmeze pe mareşal.

Asemenea afirmaţii, frecvente în timpul meselor, nu reprezentau nimic alarmant. Ele exprimau pur şi simplu entuziasmul tinerilor savanţi pentru viitoarele proiecte care deveneau realizabile numai după terminarea războiului.

Dar Keitel nu voia să renunţe la ideea lui. În ochii săi, asemenea declaraţii puteau incita pe alţi tehnicieni la descurajare. Ele constituiau deci un sabotaj al unei arme clasate de fuhrer în categoria de prioritate excepţională.

Ripostând, Dornberger ceru pe nepusă masă să știe care este originea acestui denunţ. Bineînţeles, Keitel n-a putut să-i răspundă. Atunci Dornberger poză în victimă, declarând că dacă va fi privat de cei mai buni colaboratori ai săi în momentul în care racheta A-4 era pe punctul de a deveni operaţională, proiectul va fi amânat la calendele greceşti. Von Braun era un specialist de neînlocuit al rachetei. Waller Riedel era expertul încercărilor. Helmut Gröttrup – adjunctul doctorului Steinhoff, şeful radioghidajului.

— Eu nu pot sa intervin. Înţelegeţi-vă cu Himmler. Pronunţând aceste cuvinte, Wilheim Keitel își făcea cunoscută intenţia de a nu se amesteca în afacere.

În caz de complicaţii, acestea ar fi fost supuse cu siguranţă arbitrajului lui Hitler. Nu intra în obiceiul lui să se compromită inutil. Dornberger îşi asumă riscul unui demers curajos pe care puţini germani ar fi cutezat să-l înlreprindă în 1944. Hotărî să pledeze el însuşi cauza colaboratorilor săi pe lângă reichsfUhrerul SS. Ca urmare, Keitel luă legătura telefonic cu aghiotantul lui Himmler. Dar ministrul de interne refuză să-l primească. De fapt, era absent. L-au

îndrumat atunci spre Kaltenbrunner, şeful poliţiei secrete.

înainte de a-l expedia pe Dornberger, Keitel avu grijă să insiste asupra caracterului confidenţial al conversaţiei lor. i Faptul ilustra caracterul bicisnic al acestui mareşal cu aparenţe remarcabile, care ca militar nu se distingea decât prin uniformă şi aroganţa sa faţă de subordonaţi.

De ce a fost arestat Wernher von Braun l| La 20 februarie, pe o vreme urâtă, Wernher von Braun luă loc la comanda aparatului său, Messerschmidt 108 Typhon, pe aerodromul de la Blizna. T

Toţi îl sfătuiseră sa nu plece pe un asemenea timp. Se grăbea însă să ajungă la Peenemünde pentru a comunica tehnicienilor ultimele ameliorări aduse rachetei în timpul sejurului său la Heidelager.

Fusese un zbor detestabil. Se efectua pe nevăzute într-o Permanentă furtună de zăpadă. Typhonul era neîncetat Zguduit de trombele de aer, fiind nevoit să zboare la joasă altitudine din cauza chiciurei. În timpul călătoriei von Braun a fost nevoit să facă o escală pentru alimentarea avionului de teama unei posibile prelungiri a zborului.

A ajuns la birou cu o întârziere de trei ore. Sosirea sa a pus capăl neliniştei secretarei sale, domnişoara Lewandowski. Îşi comandă o cafea fierbinte şi sandviciuri, şi ordonă apoi – în ciuda oboselii fizice – sa fie imediat convocaţi şefii de secţii pentru o reuniune.

În momentul acela, frăulein Lewandowski îi întinse o telegramă primită cu câteva ore mai devreme. Provenea de la domnul Himmler.

Era o convocare la reichsfiihrerul SS, care dorea să-l întâlnească la cartierul său general de la Hochwald. De câteva zile Himmler îşi abandonase imobilul somptuos din

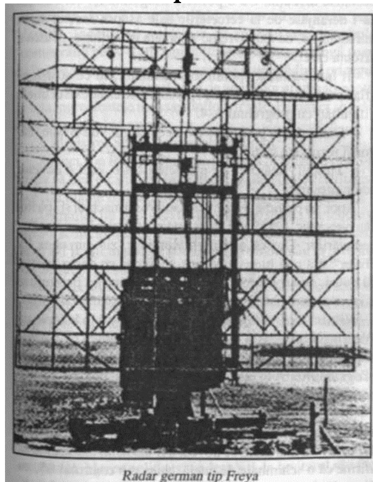
strada Prinz Albert, nr. 8, deteriorat de bombardamente, pentru a se adăposti în Prusia Orientală.

Blestemând această pierdere de timp, von Braun plecă a doua zi la Hochwald, nu departe de „bârlogul lupului”, fără să ştie cel puţin ce dorea reichsfiihrerul. În afară de problemele de securitate, cei de la SS nu aveau deocamdată nicio tangenţă cu programul A-4. Jurisdicţia lui Kammlcr nu trecuse dincolo de construcţii.

Von Braun pătrunse tremurând în biroul lui Himmler. instalat într-un vagon din „Steiermark”, legendarul său tren special aflat pe o linie de garaj, perfect mascată într-o pădure. Făcu un ultim efort pentru a-şi stăpâni impresia penibilă.

Îl mai întâlnise pe reichsfiihrerul SS la Peenemünde. Ştia că fizicul lui nu stârnea nici teamă, nici respect. II gas’ aşezat în faţa unei mese de lemn albe, ocupat să-şi cureţe lentilele lornionului cu o simplă batistă militară.

Era trucul preferat de Himmler pentru a-şi linis”

Radar german tip Freya

musafirii. Amabil, îşi invită musafirul să ia loc, apoi deschise discuţia. Cu o politeţe exagerată îşi ceru scuze că-l

deranjase de la cercetările sale asupra acestei arme miraculoase, de atâta vreme aşteptată de naţiune, pentru a discuta cu el.

Îl întrebă brusc, pe un ton inchizitor, în ce stadiu se aflau cercetările, căci auzise spunându-se că ar exista unele dificultăţi cu programul A-4.

— Doar câteva probleme tehnice, bâigui von Braun. ele vor fi rezolvate cu timpul.

— Timpul! lată ceea ce mă nelinişteşte, căci a devenii acum presant.

Apoi, cu perfidie, Himmler atacă Wehrmachlul și spiritul său birocratic. Fără îndoială, acesta contribuise la încetinirea cercetărilor. Dar el, Heinrich Himmler, zis „urechea lui Hitler” ştia mai bine ca oricine altcineva ce dorea acesta. El putea, de asemenea, să-i acorde acel sprijin puternic şi eficace pe care „bătrânii soldaţi” erau incapabili să i-l ofere.

Nimic mai simplu. Era suficient să părăsească Wehrmachtul pentru a adera la SS. Himmler își dăduse seama că von Braun era una din piesele de căpetenie ale programului A-4. Acesta era motivul pentru care-l convocase singur, fără să-l anunţe cel puţin pe Dornberger.

Dorinţele lui Himmler erau ordine. Era primejdios să i te supui. Dar contrar pronosticurilor lui, von Braun ocoli capcana. Ba mai mult, se dovedi a fi insolent, îndrăznind sa afirme că o schimbare de tutelă, chiar sub controlul SS, nu făcea decât să întârzie punerea la punct a prototipului A-4.

Era într-adevăr prea mult din partea acestui tânăr ageamiu. În momentul acela, văzând aerul înţepat al lui Himmler, von Braun îşi dădu seama că mersese prea departe, încercă să retracteze cu ajutorul unei parabole, comparând

pe A-4 cu o mică floare, căreia, pe lângă soare şi îngrăşăminte, îi sunt necesare apa şi un grădinar priceput.

Or. această floare rară avea de acum doi grădinari pentru a-i da ingredientele necesare înfloririi sale. Himmler se grăbi să-i ceară râzând numele lor.

— Ministrul Speer şi generalul Fromm.

Atunci von Braun îşi încheie parabola, adăugând că SS-ul risca să dea o cantitate prea mare de substanţe fertilizante acestei plante fragile, ceea ce ar putea să-i lie fatal.

Himmler nu mai insistă. Îşi dăduse seama că tentativa Xle a-l scurtcircuita pe Dornberger. lipsindu-l de von Braun, Bpoi a-l scurtcircuita pe von Braun la rândul său în favoarea lui Kammlcr, eşuase.

Conversaţia se îndepărtă apoi de problemele rachetei. Şa oare Kammler instigatorul acestui complot? Posibil. La 18 februarie, două zile înainte de a trimite telegrama prin care-l convoca pe von Braun, acesta fusese văzut la punctul de comandă al rcichsfiihrerului.

Se pare că şi şeful Direcţiei Armamente din Wehrmacht, generalul Lccb era informat de această manevră. Fusese şi el convocat la Hochwald în ajunul venirii lui von Braun.

Metoda de intimidare directă eşuase. Himmler avea să treacă de acum înainte la metoda indirectă pentru a-şi atinge Scopurile. Mereu politicos, se despărţi de invitatul său fără a vădi cel mai mic semn de ranchiună.

Dar abia se-nchise uşa şi dădu ordin zbirilor săi să adauge cât mai urgent documente compromiţătoare la dosarul voluminos, existent deja asupra lui von Braun. Riedel, Grötlrup şi chiar Dornberger.

Himmler reuşise de un an să infiltreze la Peenemünde

o reţea de oameni devotaţi Gestapoului pentru a afla dacă printre tehnicienii Centrului de experimentări existau oameni puţin siguri din punct de vedere politic.

Detonatorul era pregătit. Nu mai trebuia decât să aştepte explozia. Această se produse mai devreme decât fusese prevăzut. Duminică, 5 martie, un inginer de la Peenemünde invitase câţiva colegi în vila sa de la Zinnovitz, eleganta plajă de pe insula Usedom.

Directorul tehnic acceptă această invitaţie, asemeni lui Riedel şi Gröttrup. Snapsul era bun. S-a băut ceva mai mult. Spiritele s-au încins. Atunci discuţia alunecă repede asupra cuceririi spaţiului şi a mârşăviei de a trebui să lucreze pentru o rachetă destinată să răspândească moartea și devastarea.

Limbile se dezlegară în jurul acestui subiect arzător. Oricum se aflau între prieteni. De cine să se teamă? Dar „Iuda” se afla în micul cerc. Concret, era vorba de o tânără stomatologă de la Peenemünde.

Abia întoarsă acasă, îşi redacta imediat raportul, şi-l trimise la Stettin. Fuseseră prinşi asupra faptului. Se mai aşteptau doar instrucţiunile lui Himmler. Acestea nu întârziară să sosească.

În 13 martie, la ora 3 dimineaţa, trei maşini se opriră în faţa locuinţei lui von Braun la Zempin. Trei geslapovişti.

În mantale de piele, au coborât şi au sunat la poartă. Mare-i fu surpri/a când cei trei îl rugară să se îmbrace în grabă şi să-i urmeze.

Von Braun n-a bănuit nicio clipă că această vizită neaşteptată avea vreo legătură cu Himmler. Protesta cu vehementă împotriva arestării sale. Politicoşi, poliţiştii îi respinseră obiecţiile.

Aveau ordin să-l ducă la sediul poliţiei pentru a-i asigura protecţia. Convoiul îşi continuă periplul, adunând în trecere pe fratele său, Magnus. apoi pe Riedel şi Grottrup şi se îndreptară în viteză spre Stettin.

Odată încarceraţi (a fost cu adevărat o încarcerare), n-au fost nici ameninţaţi, nici maltrataţi. Au rămas în cea mai crudă ignoranţă în legătură cu motivele rămânerii lor în „hotelul" lui Mazuw. Această necunoaştere le-a fost deosebit de neplăcută.

La 29 martie deţinuţii au fost rugaţi să iasă din celulă. Credeau că vor li duşi în faţa judecătorului de instrucţie. Au fost conduşi într-o mică încăpere. Nu se afla aici nici judecător, nici avocat, ci doar o masă lungă, iar la una din extremităţile ci erau aşezaţi ofiţeri SS.

Au aliat că erau acuzaţi de sabotaj, căci văzuseră în rachetă un mijloc de cucerire a spaţiului şi nicidecum o armă. Pentru von Braun. acuzaţia era şi mai gravă.

El era învinuit că ar fi vrut să folosească un avion pus la dispoziţia sa de către stat pentru a ajunge în Marea Britanie, ducând cu sine planurile prototipului A-4. Fuga lui Rudolf Hess, la 10 mai 1941, obseda încă desigur pe nazişti.

Aflat sub efectul surprizei, el a fost incapabil să respingă această acuzaţie. Nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte o asemenea intenţie. Acest tribunal SS nu avea drept scop să determine nevinovăţia sau culpa lui. Dar von Braun nu ştia acest lucru.

Ei urmăreau doar să-l intimideze pentru a-l face să accepte să-şi pună talentul în serviciul SS, deoarece acest simulacru de procedură nu era decât o înscenare de prost gust făcută de reichsfuhrer.

În timpul interogatoriului următor, la 31 martie se

produse lovitura de teatru. Uşa se deschise pentru a-l lăsa pe Dornberger să intre în încăpere, îmbrăcat în uniforma de general.

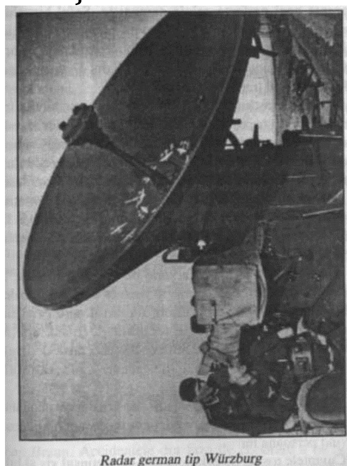
Se îndreptă sigur de sine spre ofiţerul superior care-şi asuma rolul de preşedinte pentru a-i întinde un plic acoperit de ştampile oficiale.

Era ordinul pentru eliberarea lui von Braun. A trebuit totuşi să aştepte câteva zile înainte de a putea părăsi închisoarea. Lăsând la o parte acuzaţiile fanteziste, nu mai putea fi nimic reţinut împotriva lui.

Puritatea rasei sale era la adăpost de orice bănuială. În plus, nu făcuse niciodată politică, deşi tatăl său era un fost ministru al Republicii de la Weimar.

Situaţia însă nu era aceeaşi pentru Walter Riedel şi Helmut Grbttrup. Primul, era un fost membru al „Ligii drepturilor omului”.

Al doilea, militase odinioară într-o asociaţie de stânga cu influenţă sovietică. Acest trecut „dubios” i-a permis

Radar german tip Würzburg

generalului Jodl să declare la Berchtesgaden că, se afla în prezenţa unei perfecte celule comuniste. Şeful biroului

operaţii al Wehrmachtului era convins că au existat uncie indiscreţii asupra proiectului A-4 în favoarea Aliaţilor, îndeosebi în Franţa, unde o uzină de la Saint-Denis fabrica vehicule pentru transportul rachetei.

Riedel şi Grottrup au fost eliberaţi puţin mai târziu. În ceea ce-l priveşte pe Magnus von Braun, acesta îi devansase pe toţi. Arestarea lui nu fusese decât o neînţelegere. Cei trei îşi datorau libertatea lui Dornberger. Însoţit de inseparabilul său şef de stat-major, Iocotent-colonelul Thom, îl vizitase pe Muller, deoarece Kaltenbruriner decomandase invitaţia în ultimul moment. Această bruscă schimbare de traseu îi permisese să evite o întâlnire neplăcută cu şeful serviciului secret al celui de-al treilea Reich.

A trebuit să-l înfrunte cu curaj pe „Gestapo Muller". L-a descris de altfel ca pe un tip perfect de inspector de poliţie, neutru după pofta inimii, un om despre care nu păstrezi nicio amintire. Executant de joasă speţă poliţienească, devenit gruppenfuhrer-SS (general de divizie) îl ridiculizase mai întâi pe acest „general" al Wehrmachtului.

Apoi, fixându-l cu ochii săi gri-albaştri, deveni deodată ameninţător. Îi declară chiar că deţinea un dosar voluminos privind persoana lui.

Cuvintele rostite de el în legătură cu pretinsul vis al lui Hitler în martie 1943 figurau acolo la loc de cinste. O asemenea declaraţie putea fi considerată ca fiind sabotaj.

dat fiind că erau susceptibile să lezeze moralul colaboratorilor săi.

Faţă de această atitudine manifestată fără tact de un poliţist fără scrupule, Dornberger prezentă cazul lui Speer şi maiorului Klammoth de la secţia Abwehr a înaltului comandament al armatei, însărcinat cu protecţia centrului

Peenemünde.

Obţinuse astfel eliberarea provizorie a lui von Braun devenită definitivă câteva zile mai târziu. Dar eliberarea lui Riedel şi Griittrup fusese acordată pentru trei luni, termen ce putea fi prelungit la prezentarea unei adeverinţe care demonstra că prezenţa lor era indispensabilă pentru punerea la punct a programului A-4.

Trei luni mai târziu, le fu acordată o nouă amânare. Se produse atunci atentatul împotriva lui Hitler. Utilizarea strategică a rachetei în septembrie 1944 a pus un termen definitiv afacerii Riedel-Gröttrup.

Această manevră rocambolescă a avut totuşi o triplă consecinţă. Ea crea în rândul personalului de la Peenemünde o nelinişte soră cu teama.

Suscita ura lui von Braun faţă de nazism şi, în sfârşit, întârzie trecerea rachetei în stadiul operaţional.

Paşi spre perfecţionarea rachetei

Cei de la Blizna aşteptau cu nerăbdare reîntoarcerea lui von Braun. Accidentele din faza de coborâre a rachetei continuau în acelaşi ritm. Abia 30% din prototipurile A-4 reveneau normal la sol.

Din cauza altitudinii şi a distanţei la care se produceau, era dificil să se descopere originea acestor accidente Neobosiţi. Dornberger şi von Braun cercetau atent bucăţile rămase din rachete înainte de a le trimite la laboratorul de la Peenemünde. Discutau toată ziua despre aceste eşecuri.

Unul le atribuia rezervorului de oxigen. Celălalt vedea cauza răului în rezervorul de alcool. Explodând, propulsa în interiorul lui A-4 alcool nears.

Urma apoi explozia. Puţin mai târziu, Dornberger aderă la această opinie, eronată de altfel. Se întoarse

împotriva lui Figge, şeful serviciului de aprovizionare.

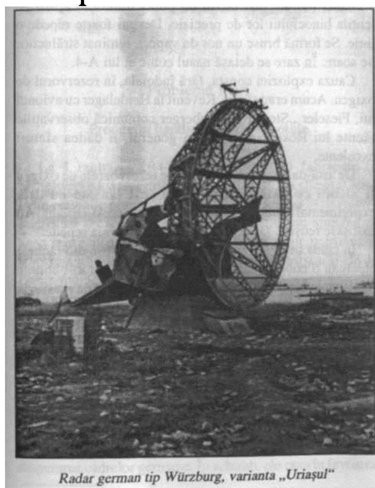
Îl acuză că recepţiona rezervoare de proastă calitate Jignit, sărmanul Figge se strădui să remedieze acest defect, înlocui rezervorul sudat cu cel nituit.

Lansările următoare au demonstrat curând inutilitatea acestei ameliorări. Trebuia să se tragă oare concluzia că, lăsând la o parte comportamentul său aerodinamic, A-4 era un eşec? Generalul Rossmann emise atunci o idee foarte pertinentă.

El sugera să fie postaţi observatori de-a lungul parcursului rachetei. Observarea aparatului în momentul exploziei ar fi permis poate să i se determine originea.

Într-o minunată zi de primăvară de aprilie, Dornberger şi von Braun au luat loc într-o tranşee situată în zona-ţintă de la Sarnaki, aproape de Bug.

De la postul lor de observaţie puteau contempla întreaga câmpie poloneză, imensă şi pustie. Deodată, se comunică prin radio lansarea unei rachete.

Radar german tip Würzburg, varianta „Uriașul"

Cinci minute mai târziu un punct minuscul apăru pe lentila binoclului lor de precizie. Deveni foarte repede o linie.

Se formă brusc un nor de vapori, luminat strălucitor de soare. În zare se detaşă nasul conic al lui A-4.

Cauza exploziei consta, fără îndoială, în rezervorul de oxigen. Acum erau siguri. Revenit la Heidelager cu avionul lui, Fieseler „Storch”, Dornberger comunică observaţiile făcute lui Rossmann care, în general, îi dădea sfaturi excelente.

De astă-dată îi sugeră să izoleze rezervoarele de oxigen şi alcool cu vată de sticlă. Au fost lansate cu titlu experimental şase rachete prevăzute cu acest izolant. Au fost şase reuşite. Dar Dornberger se descuraja repede.

În ciuda utilizării vatei de sticlă, abia 70% din rachete efectuau o coborâre normală. Diferite ameliorări obţinute în ultimele luni de război au ridicat procentul de reuşite la 80%, dar în ciuda eforturilor depuse de sute de ingineri, A-4 rămase o armă încă nerealizată.

Dornberger şi von Braun scăpau din vedere faptul că Himmler, încredinţând fabricarea ei exclusiv unor duşmani ai Reichului, contribuise la această situaţie.

Toţi lucrătorii de la Mittelwerke puteau fi potenţiali sabotori, în ciuda regimului de supraveghere poliţienească la care erau supuşi.

Capitolul X

Probleme mari Producţia handicapată de sabotaje

La 1 ianuarie 1944 primele trei A-4 fabricate la Mittelwerke luaseră drumul spre Blizna”. La sfârşitul lunii toate maşinile erau instalate.

Totuşi prezenţa a zece mii de lucrători nu ajungea să activizeze producţia. Noi modificări erau permanent transmise atelierelor de către birourile de studii de la Peenemünde.

De mai multe ori pe zi trebuia modificat gabaritul pieselor şi, în consecinţă, se trecea la noi reglări ale maşinilor-unelte. Fiecare modificare efectuată era repede abandonată în favoarea alteia.

Ba mai mult, elemente ale rachetei gata fabricate, dar devenite inutile, erau permanent trimise la retopit. Se apreciase că între noiembrie 1943 şi august 1944 au fost aduse 65 000 de modificări rachetei A-4.

Aceste ordine, adesea contradictorii, provocau disperarea cadrelor germane. În schimb, ele erau în favoarea lucrătorilor ocnaşi, înlesnindu-le puternica atracţie spre sabotaj. Înclinaţiile lor se manifestau în multiple feluri.

Uneori sabotajele erau îndreptate împotriva instalaţiilor industriale46. Aceste delicte erau imediat semnalate oberssturmbannfiihrerului SS (ll-col.) Schwartz.

Acesta trebuia să descopere vinovatul. Pentru făptaş sau pentru unul prezumtiv, pedeapsa era spânzurătoarea. În plus, mai erau executaţi alţi zece „presupuşi" complici. Într-o zi au avut loc cincizeci şi două de execuţii în serii de opt sau zece cu ajutorul unei macarale electrice.

Toţi deţinuţii au fost obligaţi să defileze în faţa corpurilor tovarăşilor lor în nenorocire, care se balansau la capătul frânghiei.

Actele de sabotaj variau în funcţie de gradul de cultură al deţinuţilor. În prima perioadă, ruşii se specializaseră în degradări neîndemânatice, dar reparabile imediat. Apoi îşi făcură o specialitate din a urina în coada torpilei.

Această necuviinţă genera scurt circuite. Era destul de greu să găseşti vinovatul, în afară de cazul că era surprins în flagrant delict. Deportaţii „specializaţi", în majoritate francezi, recurgeau la alte precedee pentru a sabota. Ţintuiţi

câte douăsprezece ore în faţa maşinii lor sau la masa de lucru, nu puteau lipsi niciun moment.

Atunci acţionau asupra pieselor pe care le fabricau. Mulţi dintre ei erau specialişti de înaltă calificare. Respectând aparenţele, le era uşor să facă inutilizabil un aparat electric. Cu îndemânare, unele conexiuni electrice erau bruiate, strângând insuficient un şurub, izolând prost o sudură sau, şi mai bine, efectuând o sudură prea fragilă.

Cazangii simţeau o plăcere din a-şi petrece timpul făcând trei decupaje într-o tablă în loc de una singură sau pur şi simplu continuând să găurească încă cinci minute o gaură terminată. Uneori se aranjau să execute una din nenumăratele găuri în tabla în afara amplasamentului prestabilit pentru a împiedica nituirea. Dacă n-ar fi fost controlurile efectuate de tehnicienii germani, nicio armă de represalii montată la Mittelwerke n-ar fi ajuns în stadiul de a fi lansată.

Din această cauză, în timpul asamblării sale, fiecare aparat era supus unor severe verificări. Fiecare fişă de control purta numele responsabilului pentru a-l putea identifica.

La capătul liniei, verificările nu erau întotdeauna sistematice. Acest lucru se întâmpla frecvent în cazul pieselor de stabilitate ale prototipului A-4.

Atunci puteai apăsa fără riscuri pe un mic buton marcat „dumpfung”, plasat la stânga părţii inferioare a servodirectorului. Prin acest simplu gest sute de rachete aveau traiectoria deviată.

Formal, lucrătorii deţinuţi de la Mittelwerke nu aveau voie să comunice cu exteriorul. Dar mare ar fi fost furia Şefului securităţii uzinelor, ofiţerul SS Foerschner, dacă ar fi

ştiut că în august 1944 un polonez iniţiat în limbajul cifrai britanic a reuşit sa transmită la Londra un raport tehnic asupra producţiei lor cu ajutorul unui emiţător montat din elemente provenite din echipamentele radio ale rachetei

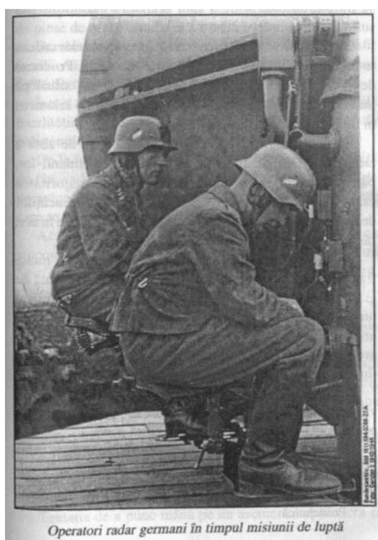
Era nevoie de mult curaj pentru a risca aceste acţiuni de sabotaj. Dar nu exista bucurie mai mare pentru aceşti deţinuţi decât să vadă revenind la Mittelwerke cât mai multe rachete pentru vicii de fabricaţie

Rezistenţa poloneză în fruntea informaţiilor despre armele secrete germane începând din noiembrie 1943 armata secretă polonă se interesă mult de A-4. Fireşte, germanii îşi trimiteau rachetele la Blizna cu maximum de discreţie. Vagoanele platformă erau lipsite de etichete.

Trupele de însoţire erau ascunse cât se putea în timpul călătoriei, care dura şase-şapte zile de la Neuwerdell. În acest depozit se acumulau aparatele provenind de la Peenemünde, Wiener-Neustadt şi Nordhausen.

Dar încercările efectuate la sol nu puteau fi discrete Rachetele traversau cea mai mare parte a teritoriului polonez, de la sud la nord, oferindu-se vederii a zeci de mii de ochi Rezistenţa poloneză, aflată în strânsă legătură cu lucrătorii de la Peene-münde, aflase de multă vreme despre armele secrete germane.

Acum zborurile aveau loc pe pământul patriei lor. De asemenea, polonezii din mişcarea de rezistenţă erau hotărâţi

Operatori radar germani în timpul misiunii de luptă

să nu piardă ocazia de a răpi secretele naziştilor. Era suficient să se aplece pentru a le aduna.

Ei remarcaseră că cea mai mare parte a aparatelor cădeau în regiunea Wyrskow, la nord-est de Varşovia. Provocau de altfel multe stricăciuni satelor. Wyrskow, situat pe malurile Bugului, se afla la aproximativ 330 de kilometri în linie dreaptă depărtare de Blizna.

Au fost plasaţi repede observatori pe linia de zbor a rachetelor. Din păcate, spre deosebire de duşmanii lor. patrulele poloneze nu erau motorizate. În majoritatea cazurilor ele ajungeau prea târziu la recuperarea bucăţilor de rachetă. Spre norocul lor multe aparate explodau în aer. răspândindu-se pe o mare distanţă.

Ţăranii puteau aduna atunci pe pământurile lor multe fragmente. Era fie o bobină, un fir carbonizat, o bucată de grafit, fie un rest de vată de sticlă sau o placă de meta! turtită. Aceste resturi mărunte erau trimise unor foşti profesori la T.H.47 din Varşovia printre care se aflau profesorii Groszovski, specialist în radio şi Chmielewski (în

rezistență sub numele Rafael), specialist în aeronautică.

Aceste relicve prețioase le parveneau cu prețul a mii de vicleșuguri specifice popoarelor aflate sub ocupație străină, pentru că Gestapoul era activ în această zonă.

Țăranii le ascundeau în coșuri, când plecau la piață. Alții le plasau în ghidoanele bicicletelor sau pur și simplu sub căpițele de fân. Se spune că un medic, doctorul Niepokoy.

a transportat, cu ajutorul unui permis special, „quinlale” de piese de rachetă.

Bomba zburătoare devenise de asemenea un musafir familiar al cerului polonez. Evoluțiile ei nu erau întotdeauna ferite de surprize.

Intr-o zi, unul dintre observatori, postat în împrejurimile localității Miclec, oraș situat la câțiva kilometri nord de poligonul de la Blizna, asistase la un spectacol insolit.

De la înălțimea punctului său de observație – o căpiță de fân – văzuse îndreptându-se spre el un robot însoțit de un avion. Racheta devansase vizibil avionul de vânătoare care se străduia, în zadar, să o ajungă.

Acest observator, pasionat de aviație, constata cu stupoare că avionul nu era un Messerschimitt 109, ci un Spitfire. Această cursă stranie a fost semnalată la Londra, unde interesă în mare măsură serviciile competente din Ministerul Aerului.

Așa-zisul Spitfire utilizat de Luftwaffe era în realitate un „Mark V”, model depășit la data respectivă.

Englezii au tras însă o concluzie eronată din această informație, anume că ultimele serii de avioane de vânătoare, mult mai rapide, puteau rivaliza avantajos cu bomba zburătoare.

Viteza subsonică şi altitudinea joasă de zbor a acestor roboţi înaripaţi lăceau din ci un obiect râvnit de observatori care le pândeau cu binoclul. Multe din ele se prăbuşeau fără să explodeze.

Tentaţia de a pune mâna pe un asemenea aparat era şi mai mare atunci când acestea ajungeau întregi pe pământ, spre deosebire de rachete.

Un asemenea eveniment părea o poveste de ficţiune. Incredibil, dar un asemenea fapt s-a produs. La 29 aprilie 1944 o bombă zburătoare îşi încheie cursa, fără să explodeze pe malurile nisipoase ale Bugului în apropiere de satul Sarnaki. Îndată douăzeci de braţe viguroase, fără să le pese de riscul exploziei, au scufundat racheta în râu.

Dar pentru că se vedea prin apa curată, sătenii au mânat într-acolo o cireada de vaci. Le-au făcut să umble prin apă pentru a tulbura cursul râului. Stratagema a reuşit de minune. Un ofiţer german, urmat de un civil şi câţiva soldaţi înarmaţi sosiră curând.

Au căutat bomba, dar în zadar. Înciudaţi, i-au interogat pe aceşti „ţărani simpli". Nu ştiau nimic. Nimeni nu văzuse nimic. Furioşi, germanii şi-au continuat căutările în altă parte.

Câteva zile mai târziu, Rafael însoţit de mai mulţi tehnicieni sosi la Sarnaki. Cu ajutorul unei macarale şi a unor lanţuri bomba fusese recuperată la lumina torţelor camuflate cu bucăţi de cârpă.

Într-o linişte înspăimântătoare un artificier demonta încărcătura explozivă. Robotul a fost disecat după ce i se făcuse un studiu amănunţit.

Apoi diversele elemente au fost ascunse într-un loc mai puţin expus cu intenţia de a le trimite la Londra. Dar potrivii

celor afirmate de doctorul Jones în decembrie 1943. viitoarea V-l nu mai interesa serviciile ştiinţifice britanice. Se lăudau că-i cunoşteau toate caracteristicile.

Cursa sa cu un Spitfirc, relatată mai sus, fusese ultimul detaliu care mai lipsea. Racheta era cea care preocupa în cel mai înalt grad serviciile de informaţii engleze, îndeosebi natura carburantului, greutatea încărcăturii explozive şi mai ales sistemul de radioghidaj.

Numai aceste indicaţii ar fi permis să-şi formeze o idee precisă asupra razei sale de acţiune, de daunele pe care le putea produce această arma şi eventual de modul în care s-ar putea apăra de ca, deviindu-i traiectoria cu ajutorul unui emiţător radio.

De aici necesitatea de a-i cunoaşte frecvenţa lungimii de undă. Profesorul Groszovski avea misiunea de a încerca să identifice printre aceste detalii eteroclite de piese care-i erau furnizate, pe cele susceptibile a fi necesare cercetărilor efectuate pe malurile Tamisei.

Aşteptarea acestora devenea presantă mai ales după cumpărarea de către englezi a resturilor unei rachete germane de la o ţara neutră – Suedia.

După un schimb de mesaje, doctorul Jones acceptă ca schemele tehnice făcute de inginerul Antoni Kocjan ci cele cincizeci şi cinci de kilograme de piese considerate esenţiale să fie trimise în Marea Britanie cu viitorul avion care asigura legătura cu Rezistenţa poloneză.

Această operaţiune, cunoscută sub numele de cod „Podul”, a avut loc în noaptea de 25 spre 26 iulie 1944. Un avion Dakota din Escadrila 267 a aviaţiei regale britanice, pilotat de căpitanul John Culliford, ateriza pe o veche pistă aparţinând aviaţiei germane lângă Cracovia.

Aceasta fusese anterior balizată de patru sute de oameni cu făclii. Personalităţi politice, printre care vechiul lider al partidului socialist, Tomasz Arcizewski, au luat loc în aparat. Decolarea era cât pe ce să se transforme însă într-o tragedie. Această manevră devenită dificilă pe un teren dezafectat de o ploaie torenţială se complică în urma unei defecţiuni survenite la sistemul hidraulic al avionului.

Roţile au rămas blocate. Puţin a lipsit pentru ca Culliford să nu-şi incendieze aparatul. El luă înălțime abia în momentul în care o patrulă motorizată germană se apropie de Motyl (fluturele) – numele de cod al acestui aerodrom improvizai. Reîntoarcerea la Brindisi, de unde venise aparatul Dakota, se efectua fără dificultăţi.

Trei zile mai târziu piesele atât de mult aşteptate soseau la Monkton street unde se aflau serviciile de informaţii ale Ministerului Aerului.

Capitolul XI

Hazardul la lucru Odiseea rachetei 4089

La 16 iunie, pe când se afla la Blizna, Dornberger fusese căutat la telefon de la Cartierul general al fuhrerului, din Rastenburg. Fu întrebat, pe nepusă masă, dacă recent avuseseră loc încercări de trageri la Peenemünde.

Intrigat de această întrebare insolită, chemă la rândul său Centrul de experimentări. I se afirmă că în zilele trecute nu fuseseră lansate nicio A-4, nici F.Z.C. 76. Se grăbi atunci să retransmita aceste cuvinte liniştitoare aghiotantului fiihrerului. Contrar aşteptărilor, ele au fost foarte rău primite, deoarece un obiect asemănător unei rachete căzuse pe teritoriul suedez. Ambasadorul Suediei îi adresase lui von Ribbentrop o notă de protest.

La aceste cuvinte Dornberger simţi un frison pe şira

spinării. Era oare posibil ca tehnicienii să fi comis o asemenea greşeală grosolană? Îl chemă de astă dată pe von Braun pentru a clarifica situaţia.

La 13 iunie, ora 16,30 o rachetă purtând numărul matricol 4089 fusese lansată de pe bancul de încercări nr. 7. Era vorba de un model modificat prevăzut cu sistemul de control radio al rachetei antiaeriene „Cascada”, care fusese dirijată de un operator spre ţintă.

La data aceea acest prototip nu exista încă decât pe schiţe, dar fusese utilizai un A-4 ca vector pentru a i se experimenta sistemul de radioghidaj. Racheta se ridicase normal cu încărcătura sa de colorant menit să marcheze punctul ei de impact cu marea.

Dispăruse însă foarte repede în nori. Controlorul de zbor, un tânăr inginer, conducea pentru prima oară o lansare de rachetă, îngrozit la gândul că ar putea vedea aparatul îndreptându-se spre sud, cu riscul de a recădea pe un oraş german, îi modificase direcţia spre nord.

Cu excepţia acestui detaliu, experienţa fusese satisfăcătoare. Patrulele de vedete au cutreierat în zadar Baltica în căutarea urmelor de colorant care ar li trebuit să se vadă la suprafaţa valurilor.

Au revenit dezolate. Neliniştit, von Braun ordonase secţiei „Ghidaj şi control” să treacă la verificări aprofundate. A doua zi fusese informat că o rachetă se sfărâmase în Suedia meridională.

Dornberger a fosl convocat la „bârlogul lupului”. Fiihrcrul în persoană i se spusese cu multă „delicateţe” – voia să-l admonesteze. Aşteplându-se la orice, își pregătise apărarea. Putea afirma, aceasta era de altfel cauza principală a neliniştii lui Hitler, că Aliaţii nu puteau bruia impulsurile

radioelectrice. A-4 nu era radioghidată.

p în caz că agenţii lor aveau acces la relicve, serviciile secrete britanice vor ajunge inevitabil la concluzii eronate. Când ajunse la Cartierul general al fuhrerului, Hitler nu-i mai spuse nimic.

Ba mai mult, adăugă că acest incident însemna un lucru excelent. El demonstra suedezilor că puteau fi bombardaţi de pe teritoriul german. Această posibilitate îi va face mai cooperativi în viitor. Cu această concluzie, odiseea rachetei rătăcitoare a fost înmormântată, cel puţin în Germania.

La mai puţin de cinci minute de la pleeare, racheta „A-4 Cascada” se prăbuşise la 160 kilometri spre nord într-un lan de grâu, nu departe de Kalmar.

Apariţia ei provocase o oarecare agitaţie în împrejurimi. Suflul exploziei răsturnase un bărbat împreună cu calul său, din fericire fără urmări grave. O jumătate de oră mai târziu, armata teritorială suedeză se prezentase lângă epavă, pe care curioșii o considerau a fi un avion aliat sau german.

Examinarea acestei rachete necunoscute a fost încredinţată unor ofiţeri aviatori. Ei au adunat resturile – unele fiind foarte importante – şi le-au transportat la Stockholm.

De fapt, părţi întregi – îndeosebi camera de combustie şi turbopompa ei – se păstraseră bine sub efectul unei explozii care survenise la câteva mii de metri de la sol.

Pe de altă parte, lipseau multe piese din cauza împrăştierii lor pe o mare suprafaţă. Poliţia invită pe locuitorii din împrejurimi, în special pe copii, să predea ceea ce găsiseră. Percheziţiile efectuate au permis să se

recupereze câteva relee electrice, câteva bobine, câteva circuite şi chiar rulmenţi cu bile de „fabricaţie suedeză”.

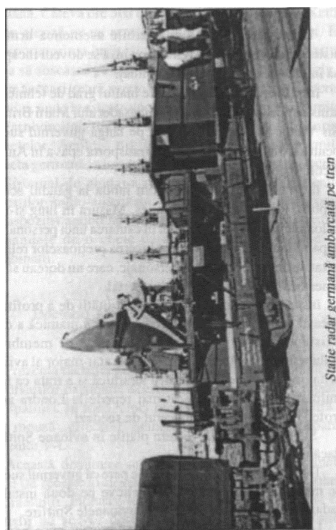
Rezultatele acestei a doua percheziţii au fost trimise inginerilor de la serviciile de cercetări ale aviaţiei, cu misiunea de a examina acest aparat ciudat. Trebuie să recunoaştem că n-au dat dovadă de prea mult zel.

S-au mulţumit cu o examinare foarte superficială. Guvernul suedez adresă formal o notă de protest lui von Ribbentrop, deoarece ajunsese la convingerea că era vorba de o rachetă germană. Apoi grămada de fiare a fost depozitată într-un hangar închis cu cheia. Relicvele lui A-4 ar fi rămas aici desigur multă vreme dacă nişte ziarişti din domeniul ştiinţelor n-ar fi profitat de acest incident pentru a consacra un articol rachetei cu carburant lichid.

Întâmplarea a făcut ca acesta să ajungă în mâinile unor funcţionari de la ministerul britanic al Aerului. La cererea doctorului Jones, doi ofiţeri din aviaţia britanică, specializaţi în disecarea avioanelor, căpitanii Charles Burder şi Gordon Wilkinson, s-au îmbarcat separat pentru Suedia în calele unui avion Masquito, purtând însemnele B.O.A.C.

Colegii lor din aviaţia regală suedeză nu le-au făcut nicio dificultate în acţiunea de a inspecta relicvele acestei rachete. Plecarea lor din Anglia fusese atât de precipitată, încât nu-şi luaseră nici măcar nu aparat foto. Adjunctul ataşatului de presă le veni în ajutor împrumutându-le aparatul lui.

Au reuşit astfel să facă vreo sută de fotografii şi să măsoare cu grijă fiecare piesă. Burder concluziona în mod eronat că în acest caz carburantul era peroxid de hidrogen.

Staţie radar germană ambarcată pe tren

După părerea lui erau vizibile asemenea urme în sistemul de alimentare. Wilkinson însă se dovedi incapabil să înţeleagă sistemul de radioghidaj.

Îngrozit, ca şi colegul său, de înaltul grad de tehnicitate atins de această armă, sugeră ambasadorului Marii Britanii. Sir Victor Mallet, să intervină pe lângă guvernul suedez pentru a obţine autorizaţia de a transporta epava în Anglia. Acolo o puteau verifica în laborator.

Între timp, la Londra, un om jubila la gândul acestei capturi. Era doctorul R. V. Jones. Măsura în lung şi-n lat culoarele Ministerului Aerului în căutarea unei personalităţi capabile să-l sprijine pentru aducerea preţioaselor relicve. Iritat de atitudinea acestor personaje, care nu doreau să „se amestece”, îi scrise generalului Portal.

Insistă în scrisoarea lui asupra utilităţii de a profita de această şansă unică de a diseca o rachetă inamică a cărei existenţă mai era încă contestată de unii membri ai Cabinetului. Îl sfătui chiar pe şeful de stat-major al aviaţiei britanice de a trece peste calea ierarhică şi a trata ca între

militari, pentru a aduce cât mai repede la Londra acest trofeu, indiferent de preţul cerut de suedezi.

Sugeră chiar să se regleze plăţile în avioane Spitfire. dacă era nevoie.

Târgul a fost repede încheiat. Se pare că guvernul suedez se mulţumi să schimbe aceste relicve pe două instalaţii radar, marfă mai valoroasă decât avioanele Spitfire.

La 16 iulie un avion-cargou american, cu o escortă puternică de avioane de vânătoare, ateriza pe coasta scoţiană. Câteva ore mai târziu, locotcncnl-colonelul Ketth Allcn ateriza pe un aerodrom din apropierea Londrei. El transporta prima încărcătură de fragmente de A-4. Restul urma să sosească pe cale maritimă câteva zile mai târziu.

În aceeaşi seară preţioasele relicve erau la Ministerul Aerului, unde le aştepta doctorul Jones. Au fost apoi trimise la Farnborough unde se afla Centrul de studii asupra rachetelor. Acolo, „Big Ben", cum fusese supranumită racheta germană, a fost reconstituită în cel mai mare secret.

Sistemul de ghidaj a reţinut în mod deosebit atenţia experţilor anglo-americani. Ei au descoperit cu stupoare un dispozitiv antibruiaj structurat pe baza unor filtre acustice comandate de o cheie care oferea cinci milioane de combinaţii.

Uneori se întunplă Doctorul Jones devine victima propriului său succes

Prezenţa rachetei germane înlătură ultimele îndoieli ale adversarilor existenţei acestei arme. Îndoiala făcu repede loc spaimei. În fond, cinci săptămâni mai târziu Londra a fost supusă „grindinii" neîncetate a bombelor zburătoare, devenite V-l.

Această denumire se datora faptului că erau primele

arme de represalii devenite operaţionale. Acum membrii Cabinetului, inclusiv lordul Cherwell, erau convinşi că naziştii nu se vor opri la acest stupid robot subsonic.

Suferinţe mult mai mari aşteptau capitala. În mijlocul zăpăcelii un om se bucura. Era Reginald Victor Jones.

Nu numai că i se adeveriseră afirmaţiile, dar era capabil, de altfel nu făcea nicio taină din asta, să declare că inamicul a şi fabricat aproape o mie de rachete, fără să fi fost stânjenit cât de puţin de aviaţia Aliată. Dar cum putuse Jones să descopere acest detaliu precis? Elucidarea acestui lucru nc obligă să ne întoarcem cu câteva luni în urmă.

Încă din martie 1944 Jones presupunea că germanii îşi puneau la punct armele secrete în Polonia. Un raport primit de la Armata secretă poloneză, care făcea legătura între experienţele cu bomba zburătoare şi SS, îl determinase să trimită un avion de recunoaştere deasupra Bliznei la jumătatea lunii aprilie.

În ciuda camuflajului admirabil, pe fotografii se distingea o catapultă pentru bombe. O a doua misiune de recunoaştere, efectuată la 5 mai, marca dispariţia catapultei, în schimb se vădea o activitate sporită pe căile ferate. La începutul lunii iunie îi parvenise un document nesperat.

Erau borderourile de transport ale aparatelor, „Geräte”, expediate la intervale regulate de timp de la Blizna la Peenemünde. Erau notate seriile de numere de la 17064 la 18000. Prima dificultate consta, evident, în a defini natura exactă a acestor „Geräte”.

Pentru Jones era vorba, fără îndoială, de rachetele ale căror resturi se reîntorseseră la Peenemünde. Înainte de a-şi afirma punctul de vedere, Jones trebuia să demonstreze că Blizna era un centru de lansare a rachetelor.

După cum s-a mai văzut, în doctorul Jones hiberna un suflet de detectiv. În consecinţă, ceru un set cu fotografiile efectuate în timpul recunoaşterii aeriene din 5 mai. Le examina toată noaptea.

În zori descoperi o pată mica albă pe un vagon tras pe o linie de garaj al unei căi ferate înguste ce deservea o parte retrasă a trenului. Era o rachetă. Acest detaliu scăpase ochilor experţi de la Central de interpretare fotografică de la Medmenham. Acum avea dovada. Rachetele observate pe cerul polonez proveneau de la Blizna.

Se abţinu însă să facă cunoscută existenţa borderourilor de transport. Prefera să păstreze această „bombă” pentru mai târziu. Printre relicvele provenite din Suedia, îi atrase atenţia o placă mică neagră.

Cuvântul „Geräte” urmat de numărul rachetei era marcat cu litere albe. Obţinuse dovada: „Gerät” însemna rachetă, iar borderourile de transport purtau desigur numerele de serii reale. O simplă scădere i-a permis să conchidă că inamicul fabricase cel puţin 936 rachete.

Asemenea unor mesageri din antichitate care purtau veştile proaste, doctorul Jones urma să plătească scump această descoperire senzaţională. Primul ministru fu informat de lordul Cherwell. Furia sa explodă în consecinţă: „Ne-am lăsat surprinşi” – exclamă el acuzându-i pe cei de la cercetarea aeriană că dormiseră în ultimele săptămâni.

Mânia lui nu mai avu margini când află că principiul rachetei cu carburant lichid era cunoscut în Marea Britanic, dar nimeni nu-şi dăduse osteneala să-l informeze. Churchill dori să ştie cu orice preţ cine oprise raportul doctorului Wheeler, adjunctul doctorului Crow.

Acest document demonstra cu lux de amănunte că

puteau fi construite rachete cu rază mare de acţiune şi o greutate de cincizeci de tone.

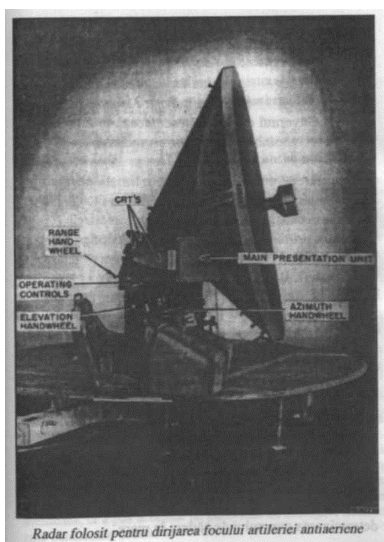
De fapt, lordul Cherwell nu era străin de această conspiraţie a tăcerii. Oare nu reproşase el în termeni vehemenţi lui Wheeler că-şi pierduse timpul pentru o asemenea treabă?

Dar date fiind funcţiile sale ministeriale, lordul Cherwell era intangibil. Sir Alwyn Crow era aproape la fel de greu de atins. Atunci furtuna se abătu asupra lui Jones. Un adevărat tir încrucişat se abătu asupra lui.

Descoperirile lui erau pentru a doua oară ridiculizate la Centrul de interpretare fotografică. Locotenent-colonelul Kendall, şeful anchetei oficiale la Medmenham, aprecic că venise momentul să plătească cu aceeaşi monedă acestui inoportun, care-şi vâra nasul peste tot.

Se grăbi aşadar să-i scrie lui Archibald Sinclair, ministrul aerului, pentru a-i semnala cât de primejdios era să lase interpretarea fotografiilor aeriene în seama unui amator, care în alte condiţii „confundase” locomotiva cu o rachetă.

Era o lovitură directă. Prins între două focuri, doctorul Jones ar fi trăit fără îndoială „un moment greu”, dacă lordul

Radar folosit pentru dirijarea focului artileriei antiaeriene

Cherwell, dintr-un rest de decenţă, nu i-ar fi venit în ajutor, încredinţând această misiune lui Duncan Sandys, un alt „amator”.

Urmări nefaste Guvernul englez se resemnează în faţa bombardamentelor cu rachete

Obţinerea rachetei germane îi linişti pe membrii Cabinetului. Dovada existenţei sale fusese făcută. Nu mai rămânea decât să se treacă neîntârziat la analize.

Pentru prima dată Cherwell, Crow, Wheeler, Lubbock şi alţi tehnicieni englezi deveniseră conştienţi de întârzierea lor în materie de rachete.

Erau cu toţii uluiţi de precizia aparatelor de ghidaj, de camera de combustie – rămasă intactă –, de turbopompa de alimentare şi îndeosebi de cele patru „obloane cu gaz” care asigurau stabilitatea aparatului în timpul zborului. Această manevră fusese considerată drept imposibilă de către vocile cele mai autorizate din Anglia.

Totuşi nu s-a ajuns la o unanimitate de păreri în ceea ce priveşte natura carburantului utilizat. Fuseseră

descoperite pete brune şi roşii pe pereţii rezervoarelor.

Dar alte pete, de astă dată de culori vii, albastre şi violele, erau de asemenea evidente. Acestea din urmă au fosl atribuite prezentei fluoresceinei, un colorant utilizat pentru determinarea punctului de cădere în mare.

Se angajase atunci o adevărată bătălie de expert pentru a afla dacă A-4 folosea drept carburant peroxidul de hidrogen sau un amestec de oxigen lichid şi alc0014''. Din păcate, primul produs fii reţinut. Ministerul Economiei de Război era perfect informat de impulsul dat în Germania producţiei de oxigen lichid

Ea atingea atunci un nivel mult superior nevoilor cerute de sudură sau de munca în mină. În consecinţă, uzinele de peroxid de hidrogen au fost declarate obiective prioritare. O nouă idee a maiorului Kenny – gafele lui anterioare nu-i stânjeniseră avansarea – a dat semnalul operaţiilor. Kenny afirmase cu tărie că cele două clădiri mari de la Peenemünde, de fapt atelierele de montaj ale rachetei, şi una din ridicaturile de pământ de formă circulară, în realitate un banc de încercare, erau fabrici de peroxid de hidrogen.

Cu precizia sa obişnuită, Kenny adăugase chiar că aceste unităţi erau capabile să producă două mii de tone pe an. Obiectivul fusese deci precizat. La 18 iulie, 377 de cvadrimotoare din Flota 8 aeriană au atacat Peenemünde, ca centru de producţie a peroxidului de hidrogen.

La 4 august 221 bombardiere au reluat atacul, urmate, la 25 august, de încă 146 aparate.

Nici măcar un strop din acest carburant n-a fost vreodată fabricat la Peenemünde. Mai exista un aspect asupra căruia experţii n-au ajuns la o părere unanimă,

anume greutatea încărcăturii explozive transportate de racheta germană.

La 16 iulie, ziua sosirii ei la Londra, ea a fost evaluată între trei şi şapte tone de către doctorul Jones. Opt zile mai târziu, Duncan Sandys o estima la cinci-zece tone. La 2 august profesorul Ellis a readus-o la patru tone. Acest detaliu avea totuşi o importanţă capitală pentru Cabinet.

Începând cu 27 iulie ministrul de interne, Herbert Morrison, recomandase evacuarea unui million de londonezi. În cele din urmă, lordul Cherwefl, după ce primise în prealabil acordul lui Jones şi Crow, a adresat o notă primului ministru pentru a-l informa asupra inutilităţii acestei măsuri, dată fiind greutatea explozivă relativ redusă a rachetei şi îndeosebi şansele minime de a putea bruia sistemul ei de radioghidaj.

La rândul său, doctorul Jones căzu în capcana rachetei „suedeze”. Prin echipamentul său radio, ea nu era tipul A-4, ci o rachetă antiaeriană „Cascada”.

Venirea cadoului polonez – un compartiment al pilotajului automatic al unei rachete A-4 – va pune în cele din urmă capăt acestui optimism.

Examinarea acestei piese importante a demonstrat că nu era posibilă nicio apărare împotriva rachetei germane.

(continuarea în numărul 3 al colecţiei)

BIBLIOGRAFIE

1. EmilStrăinu, OZN în arhivele militare secrete, Editura Majadahonda, Bucureşti, 1995

2. Emil Străinu, Serviciile secrete şi fenomenul OZN, Editura Z- 2000, Bucureşti,2000

3. Emil Străinu, Fenomenul OZN şi serviciile secrete, Editura Solaris, Bucureşti, 2009
4. Emil Străinu, Un OZN pentru Hitler, Editura Solaris, Bucureşti 2009
5. Joseph P. Farrell, Keren of the Black Sun – Nazi secret weapons the Cold War allied legend. New York, USA
6. Luigi Romersa, Le Arme Segrete di Hitler, Ed. Mursia, Roma
7. Victor Debuchy, L ’ étrange histoire des armes secretes d’allemandes, Paris
8. Roger Marty, Les armes secretes de Pennemunde, Paris
9. Jaques Bergier, Agents secrets contre armes secretes, Paris